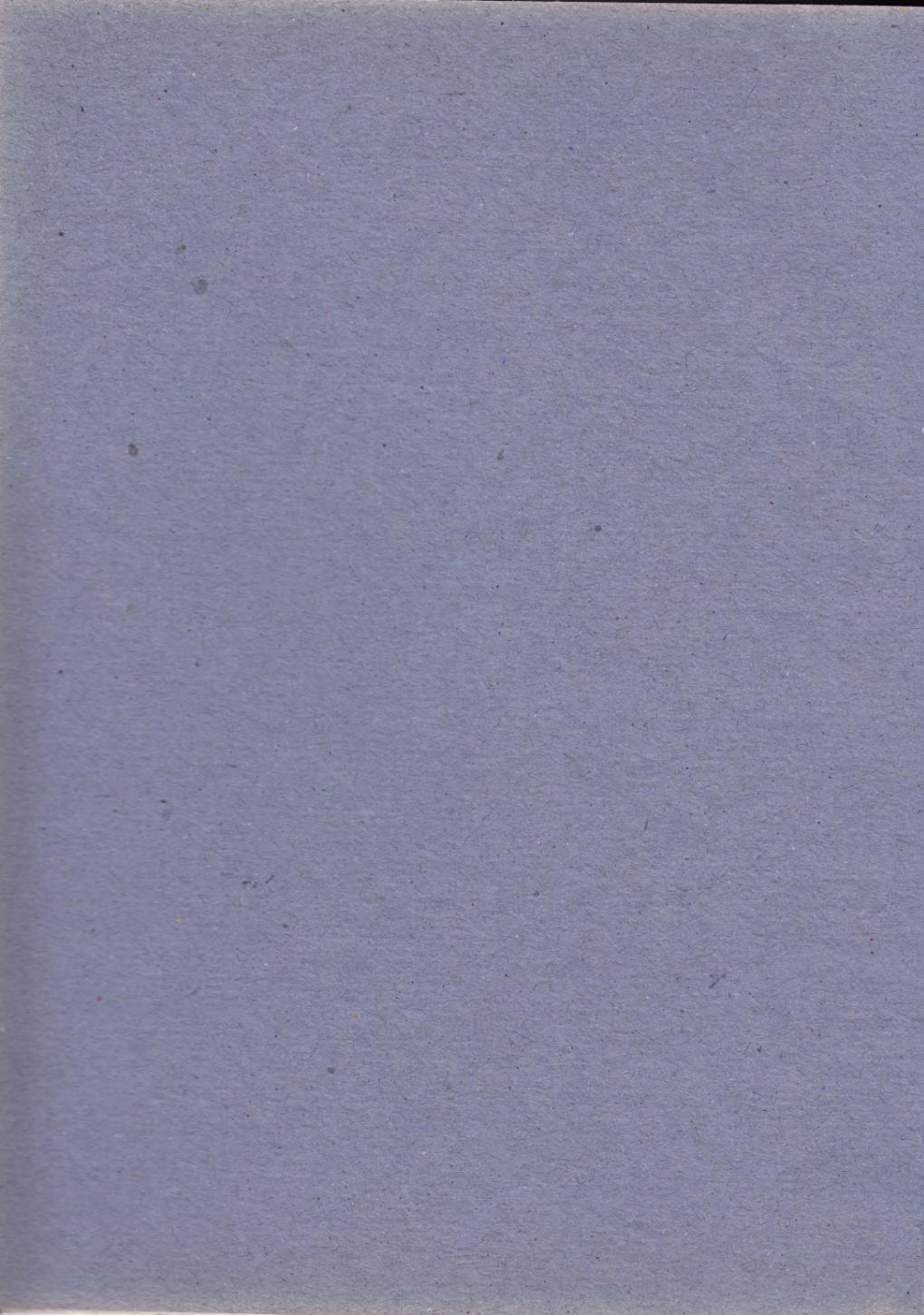
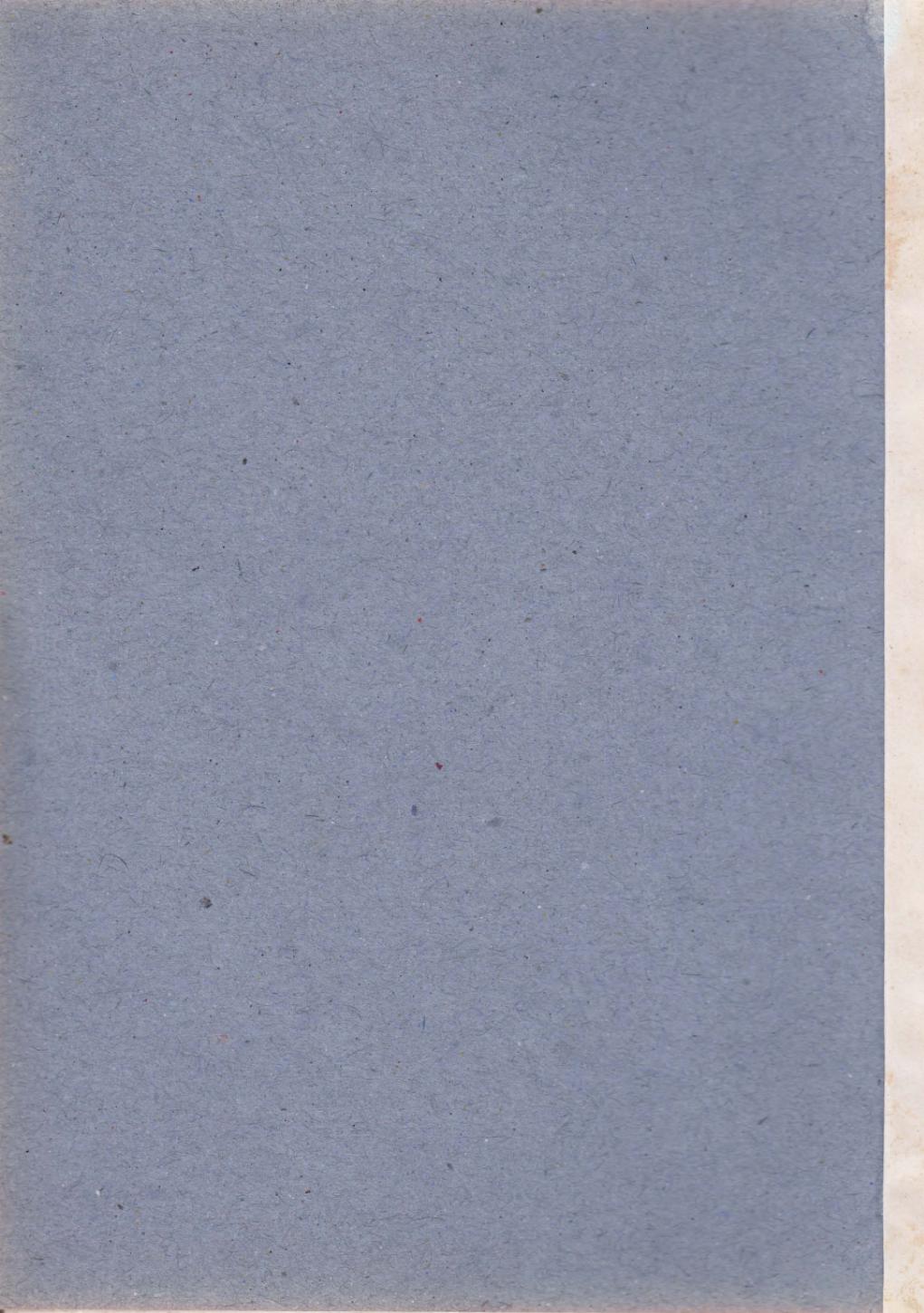

ಬ್ರಹ್ಮಗಂಡ ಸಾಹಿತ್ಯಕಾಲ

ತೆಕ್ಷಿಬಲ್ಲಿಲ ಹಿಟಾ

ପ୍ରାଣୀଟ୍ୱେଳ ଟ୍ୱେଳପ୍ରାଣ

(ଶବ୍ଦ)

(ଶବ୍ଦ)

(ଶବ୍ଦ)

(ଶବ୍ଦ)

(ଶବ୍ଦ)

(ଶବ୍ଦ)

ଅନୁଷ୍ଠାନିକ ପାତା

(ଶବ୍ଦବିଜ୍ଞାନି)

சிறு சூர்யன்

- ★ கோடையும் வரம்புகளை உடைக்கும் - 1984
(சிறுகதைகள்)
- ★ குருட்டு வெளிச்சம் - 1993
(சிறுகதைகள்)
- ★ ஒளி பரவுகிறது - 1995
(நாவல்)
- ★ விடுதலை - 1996
(சிறுகதைகள்)
- ★ விடை பிழைத்த கணக்கு - 1996
(சிறுகதைகள்)
- ★ புதியபாதை - 1997
(சிறுகதைகள்)
- ★ நச்ச மரமும் நறுமலர்களும் - 1998
(நாவல்)

ಮಾತ್ರಾ ಅಂಶದಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ
ನಾನು ತಿಳಿದ್ದು, ನಾನು ಮಾಡಿದ್ದು ಎಂದು
ನಾನು ತಿಳಿದ್ದು ನಾನು ಮಾಡಿದ್ದು ಎಂದು
ನಾನು ತಿಳಿದ್ದು ನಾನು ಮಾಡಿದ್ದು ಎಂದು

ಕೃಷ್ಣಾಚಾರ್ಯ ಕಾವ್ಯಾಪಹಳಿ

ಕಾವ್ಯಾಪಹಳಿ ಗ್ರಂಥ ಸಂಸ್ಥಾನ (ಕ್ರಿ.ಶ. 1970)
ಕಾವ್ಯಾಪಹಳಿ ಗ್ರಂಥ ಸಂಸ್ಥಾನ

ಕಂಪಿಟಿವ್ ಬೆಂಕಲ ಕಾವ್ಯ

VARANASI MONI MERCHANT (SHORT STORIES)
DRAVITIKA JAMALI
SOFT BACK · FIRST EDITION
ISBN NO. 81-7054-153-X
COPIES PRINTED BY
BAGES
PRINTED BY
THE ROAD PRESS
MADRAS
PUBLISHED BY
THE KARNAKA PUBLISHING CO.
1970

ಕಾವ್ಯಾಪಹಳಿ

இந்நாலானது இலங்கை தேசிய
 நூலக சேவைகள் ஆவணவாக்
 கல் சேவைகள் சபையின் உதவி
 யுடன் வெளியிடப்பட்டுள்ள
 போதும், இந்நாலின் உள்ளடக்க
 மானது தேசிய நூலக ஆவண
 வாக்கல் சேவைகள் சபையின்
 கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்க
 வில்லை

வரண்டு போன மேகங்கள் (சிறுகதைகள்)

உரிமம்	- திக்குவல்லை கமால்
வெளியீட்டெண்	- 10
முதற்பதிப்பு	- நவம்பர் 1999
அட்டைப்படம்	- எம்.ஏ.எம்.ஷுட்டைசன் (ஷுட்டை)
அச்சுப் பதிவு	- மாஸ் கிராஃபிக்ஸ் மீடியா
பக்கங்கள்	- $107 + 8 = 115$

VARANDU PONA MEHANGAL (SHORT STORIES)

COPY RIGHT	: DIKWELLA KAMAL
FIRST EDITION	: NOVEMBER 1999
ISBN NO	: 955-95926-3-7
COVER DISIGNED BY	: M.T.M.HUSSAIN
PAGES	: 107 + 08 = 115
PRINTED BY	: MASS GRAPHICS MEDIA, 63, MOSQUE ROAD, BERUWELA.
	: TEL : 034-76929
PRICE	: 75/-

வினாக்கள்

காலஞ்சென்ற சிறிய தாயார்

ர.ஏ. வித்தி கதீணா

அவர்களுக்கு

திருப்பூர்

தே சிய சர்வதேச ரீதியில் கோலோச்சும் அரசியலும் அதன் நேரடி மறைமுக விளைவுகளும் சாதாரண மனிதவாழ் வைப் பாதிக்கின்றது. பண்பாட்டுக் கோலங்களிலும் சமூக மனப்பாங்கிலும் பல்வேறு மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்றது.

இதன் காரணமாக இலக்கியப் படைப்புகளிலும் உருவ உள்ளடக்க மாற்றங்கள் இயல்பானதே. குறித்த கட்டுக்கோப் பொன்றை கட்டிக் காக்கவேண்டிய தேவை இருக்கமுடியாது. காலம் தன்போக்கில் அதனை மாற்றி வழிநடாத்தி வந்துள்ளது.

எவ்வாறாயினும் மனித குலத்தின் மேம்பாடும் அதற்கான செயற்பாடுமே இலக்கியத்தின் மையம் என்பதில் இன்னொரு கருத்து இருக்க நியாயமில்லை. எதிர்காலத்தை நோக்கிய இந்தப் பயணத்தை கடந்த கால இருப்பும் அதன் அடையாளங்களின் உறுதிப்பாடும் மேலும் வலுவூட்டும்.

இத்தொகுதியில் 1996 - 1997 ம் ஆண்டுகளில் எழுதப்பட்ட சில சிறுக்கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

தேசிய நூலகசேவைகள் சபையினரும், பதிப்பகத்தாரும், தட்டச்சுப் பிரதி தயாரித்த சகோதரர் எம்.எம்.ஹிதாயதுல்லா அவர்களும் நன்றிக்குரியவர்கள்.

இலக்கிய தாகமே இமய தாகம்.

191/B அட்டுவுகம்,
பண்டாரகம், இலங்கை.

திக்குவல்லை கமால்

குடும்பம்

1.	ஊருக்கு உழைத்தவர்கள்	01
2.	வரண்டுபோன மேகங்கள்	09
3.	தவம்	18
4.	தொலைந்த சுகங்கள்	25
5.	கோழிக்கறி	34
6.	சுமத்தப்பட்ட சமைகள்	42
7.	இரண்டு மணம் வேண்டும்	50
8.	மலர்ந்தும் மலராத.....	59
9.	வெளிச்சத்துக்கு வந்த இருள்	70
10.	ஜின்வீடு	78
11.	வாப்பும்மா	89
12.	ஆடும் மயிலும் ஆடை நூறும்	98

ஒலுஞ்சு இடைநிலைகள்

அ ஸர் தொழுகைக்குப் பின் வெளிப்பள்ளியில் அந்தக் கூட்டம் ஏற்பாடாகியிருந்தது. பெரிய ஆரவாரங்கள் ஒன்றும் இருக்கவில்லை. ஊர் விஷயங்களில் ஆர்வமுள்ள ஜம்பதுக்கு மேற்படாதோர் அங்கு கூடி நின்றனர். பல தரத்தினர்; பல வயதினர்.

அத்துகாதர் மத்திச்சம், அஸனா லெப்ப, மம்மரசீது ஹாஜி யார். குறைசால்ல முடியாது. இவர்கள்தான் எந்த விவகாரங்களாக இருந்தாலும் ஊரை முன்னிமுத்துச் செல்லும் எஞ்சின்கள். இதிலுந்தான் அவர்களின் ஈடுபாடு வெட்டித் தெரிந்தது.

“ரோட்டியஞ்சு பேர் போடோனும்.... எல்லாருஞ் சேந்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தா நல்லம்”. மகுராவை அத்துக்காதர் மத்திச்சம் ஆரம்பித்து வைத்தார். எல்லோருக்கும் ஏற்கனவே தெரிந்திருந்த சங்கதிதான். அருகருகே இருந்தவர்கள் குசுகுசுத்துக் கொண்டிருந்தார்களே தவிர அபிப்பிராயமெதுவும் வெளிப் பட்டதாக இல்லை.

முன்பெல்லாம் எந்த விடயமாக இருந்தாலும் முக்கியஸ் தர்கள் நாலைந்து பேர் கூடி தங்களுக்குள்ளேயே முடிவெடுத்துக் காரியம் பார்த்துவிடுவார்கள். இடைக்காலத்தில் சில பேர் சிலவிடயங்களைக் கேள்விக்குள்ளாக்கிய போது, அந்த நிலை சற்றே மாறியிருந்தது. இப்பொழுதெல்லாம் ஊரறிய இப்படிக் கொஞ்சம் பேரைக் கூட்டி தங்களது முடிவுகளை அங்கே தெரி வித்து அவர்களின் மௌன அங்கோரத்தைப் பெற்று நடை முறைப்படுத்துமாவுக்கு முக்கியஸ்தர்கள் ஜனநாயகவாதிகளாக முன்னேறியிருந்தார்கள்.

“‘மௌனத்தாப் போன ரெஸ்டிமார் முனுபேரடேம் பேரப் போட்டாநல்லந்தானே’-அவனா வெப்பதனது அபிப்பிராயம் போல் சபையைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

தொடர்ந்தும் குசகுசுப்பு.

இப்பொழுது ஊர் பெருத்துவிட்டது. மூன்று கிராம சேவகர் பிரிவுகள். ஒழுங்கைகள் ஏராளம். மூன்று முக்கியமான சிறு பாடைகள் மறுசீரமைக்கப்பட்டுள்ளன. அதற்குப் பெயர்களை சிபார்சு செய்யுமாறு பிரதேச சபை கேட்டிருக்கிறது.

நஸீர் நானா சபையிலிருந்து எழுந்து நின்றார். ஒரு சாதாரண பேர்வழி, தானும் தன்பாடுமென்று இருப்பவர். பொது விடயங்களில் இதற்கு முன்பு அபிப்பிராயம் சொன்னவர் அல்லர். சொல்வதற்குத்தகுதியுள்ளவராக யாரும் கருதியவருமல்லர். மிகவும் அமைதியான சுபாவத்தை அவர் முகம் பிரதிபலித்தது.

“‘நீங்க சென்ன மூனுபேரும் மத்திச்சம்மாரா இருந்து சேவ செஞ்சீக்கியதுமெய். அவங்க சொத்துக்காரரு சல்லிக்காரரு. நான் வேற மூனுபேரட பேரச் செல்லப்போற். இவங்க சொத்துக்காரரு மல்ல சல்லிக்காரருமல்ல. ஆனா மௌனத்தாகங்காட்டம் ஊருக்கு ஒழுச்சீக்காங்க. இவங்கட பேர ரோட்டுகளுக்குப் போட்டா

நல்லம்?''

“பேரச் செல்லுங்கொ பேரச் செல்லுங்கொ” சபையிலிருந்து அவசரக் குரல்.

கூட்டத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்த மூவர் முகங்களும் விசாரித்தன.

“அத்தகார் மோதீன்... நூர்தீன் நானா.... அத்துரலீம் காக்கா” இப்படிப் பேர்களைப் பிரஸ்தாபித்து விட்டு மிகவும் அடக்கமாக அமர்ந்து கொண்டார் நலீர்நானா.

சபையிலே ஒரு புதுத் திருப்பம். எல்லோரும் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டனர். சில முகங்களிலே வியப்பு வியா பித்தது. சில முகங்களிலே கோபம் கொப்பித்தது. எதிர்ப்புக் குரலைக் கக்கமுடியாமல் சிலர் தத்தளித்தனர்.

“இவங்கசம்பளத்துக்கு வேல செஞ்சுவங்க... இவங்களுக் கெல்லம் பெரிய அந்தஸ்துக் குடுத்தா ஊருக்கே அவமானம்...”

சபையிலிருந்து ஆக்ரோஷமாக ஒரு குரல். முக்கியஸ் தர்கள் மூவரது முகங்களிலும் பழைய பிரகாசம் படிப்படியாக அரங்கேற்கிக் கொண்டு வந்தது. நலீர் நானா குறிப்பிட்டவர்கள் யார்? அவர்கள் என்ன செய்தார்களென்று தெரியாத ஒரு இளவட்டம் தடுமாறவும்தான் செய்தார்கள்.

“சரிசரி வேற அபிப்ராயம்..... ம..... ஒண்டுமில்லயா..... அப்ப நாங்க ஒரு முடிவுக்கு வரோம்” மீண்டும் அத்துக்காதர் மத்திச்சம் சற்றே தைரியத்தோடு கூறினார்.

இறுதியில் காலஞ்சென்ற மூன்று மத்திச்சம்மார்களின் பெயர்களைச் சூட்டுவதென்ற முடிவோடு கூட்டம் கலைந்தது.

காரியம் முடிந்த பின் கருத்துச் சொல்வதுதானே பெரும் பாலானவர்களின் பழக்கம். அதன்படி தத்தமது கோணங்களில் பேசியபடி வெளியேறிக் கொண்டிருந்தார்கள். நலீர்நானாவும்

எவ்வித சலனமுமின்றி பள்ளிவாசலிலிருந்து வெளியேறி நடந்து கொண்டிருந்தார்.

அத்தகார் மோதீன் மின்சாரம் எட்டிப் பார்க்காத காலத்திலிருந்தே பள்ளிவாசலில் கடமையாற்றிவர். மூச்சிறைக்க மூச்சிறைக்க ஹவுலுக்கு நாளாந்தம் தண்ணீர் அள்ளி நிறைத்தவர். மலசலகூடங்களை கழுவித் துப்புரவு செய்தவர்.

அவரது வேலைகள் பள்ளிவாசலோடு மாத்திரம் கட்டுப் படவில்லை. மையத்துக் குளிப்பாட்டுதல்.... கபன் உடுப்புத் தயாரித்தல் போன்றவையும் அவர் தலையில்தான்.

கண்தெரியாத பெண்ணொருத்திக்கு வாழ்வளித்து, மையத்து மேட்டில் ஓலைக்குடிசை கட்டிக் கொண்டு கடைசிவரை வாழ்ந்த பிரகிருதி.

நூர்தீன் நானா மெளத்தாகிப் பதினெந்து வருடங்கள் ஒடிவிட்டன. அதற்கு முன்னுள்ள அத்தனை பேருக்கும் சன்னத்து வேலை செய்தவர் அவர்தான்.

அதைக் கூலிக்கு செய்யும் காரியமாக அவர் கருதவில்லை. மூன்று மாதம் கழியும்வரை இடைக்கிடை வீடுதேடி வந்து சுகம் பார்ப்பவர். ஒரு வைத்தியரைப் போல ஆலோசனை வழங்கிய வர்.

இன்றெல்லாம் ஆயிரக் கணக்கில் செலவழித்துத்தான்... கிளினிக்குகளில் அதைச் செய்கிறார்கள், சிறிய அசௌகரியங்கள் ஏற்பட்டாலும் மீண்டும் மீண்டும் டாக்டர்களைத் தேடிச் சென்று அள்ளிக்கொட்ட வேண்டியிருக்கின்றது.

அத்துரசீம் காக்கா ஆயிரக்கணக்கான மையித்துகளை அடக்கஞ் செய்ய கபுறு வெட்டியவர். காலம் நேரம் மழை

வெய்யில் அவருக்குப் பொருட்டல்ல. ஏழை மையித்துகளுக்கு இலவசமாக குழிவெட்டிய ஏழை அவர்.

வானொலிகளோ பள்ளிவாசலில் ஒலிபெருக்கியோ இல் வாத காலத்தில் நோன்பு பிடிக்க ஜாம வேளையில் நெருப்புப் பந்தங்களின் துணையோடு ஊரையே எழுப்பித் திரிந்தவர். நோன்புக் கஞ்சி காய்ச்சி ஊர்வாய்க்கு ஊற்றியவர்.

“நஸீர் நானா... நஸீர் நானா”

வெளியே ஒலித்த குரலைக் கேட்டு நஸீர் நானா வீட்டிலிருந்து வந்த போது அங்கே நாலைந்து பேர் நின்றனர். அவரை நாடித்தான்.

“வாங்க....”- எல்லோரையும் அவர் அழைத்தார்.

“நல்லாக் காத்துப் படுகிது. முத்தம் நல்லம் போல்” வந்தவர்களில் ஒருவர்.

சிறிய முற்றத்துக்கு ஜேம் மரம் குடைபிடித்திருந்தது. மரக்குற்றிகளை ஊன்றி அகலப் பலகை பொருத்தி இருக்கை செய்திருந்தார். அவற்றிலே வந்தவர்கள் அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

“நீங்க பள்ளீல சென்னாப் பொறுதான் நாங்க விசாரிச்சிப் பாத்த....”

“நான் சென்னத்தில குத்தமீக்கா”

“செல்லவேண்டிய விஷயத்தத்தான் சென்னீங்க... ம.... அதப்பத்திப் பேசுத்தான் நாங்க வந்த”

இப்படியெல்லாம் எதிர்பார்த்து நஸீர்நானா சொல்ல வில்லைதான். ஏதோ மனதில்பட்டதை அவர் சொல்லப் போய்

அவர் கதாநாயகனாகியிருந்தார். சம்பந்தப்பட்டவர்களின் குடும்பத்தவர்களும் நன்றியோடு வந்து போனார்கள்.

‘இங்க பாருங்கொ எனக்கிப்ப அம்பத்தெட்டு வருஷம். எனக்குத் தெரிஞ்ச காலத்திலீந்து அவங்க மூணுபேரும் ஊருக் காகக் கஷ்டப்பட்டு மௌத்தாப் போனாங்க... அவங்கட புள்ள குட்டிக்கு ஒண்டும் தேடிவெக்கல்ல. அப்பிடிப்பட்டவங்கள் ஊரு மனிசர் கொஞ்சம் கொஞ்சமா மறந்து போறத்தத்தான் பொறுக்கேலாத’

நஸீர் நானா சொல்வதை மிகவும் உன்னிப்பாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள் அவர்கள். அவரது பேச்சிலுள்ள உண்மைத் தன்மை அவர்களை வெகுதூரம் ஆகர்ஷித்தது,

‘அந்த டைமில நான் மிச்சம் சிறிசி. எங்கட பெரியப்பா மொனராகலேல நாட்டுல போனடைமில ஆள் மௌத்து. டவுன் ஆள்க்க கேள்விப்பட்டு பெய்த்து மையத்த ஊருக்குக் கொணு வரங்காட்டும் ஒத்தருக்கும் தெரிய. சரியாராவு ஒருமணி. ஒடனே அடக்கோணும்... அத்துரகிம் காக்கட கதவத்தட்டி... சொபஹு அஞ்சிமணியாகச் செல்லே கபுறு தோண்டி முடிவு... இப்பிடிச் செல்லப்போனா ஓவ்வொத்தரேம் பத்தி செல்லிக் கொண்டே பொகேலும்’

‘அதுதான் நஸீர்நானா இப்ப எல்லாருமே அவங்களைப் பத்தித்தான் பேச்சி. அவங்களுக்கு இவளவு காலமும் எனத்தச்சரி செஞ்சீக்கோணும்...’ -இது ஒருவர்.

‘இப்ப கெடச்சீக்கிய சந்தர்ப்பத்த நாங்க உடப்படாது. நாங்க பெய்த்துச் செயாமனோட கதக்கப் போற.... அதுக் கெடேல அவங்க பேரெல்லம் அனுப்பி முடிவாம்’ இப்படி இன்னொருவர்.

இப்படி நீண்ட நேரமாகக் கதைத்துக் கொண்டிருந்து

விட்டே அவர்கள் விடைபெற்றார்கள். அவர்களது பேச்சில் நியாயம் தொனித்தாலும் அது சாத்தியப்படாது என்பதை நஸீர் நானா புரிந்து கொண்டார்.

இள இரத்தங்கள் கொதித்தாலும் அது ஊரின் 'போக்கில்' தாக்கத்தை ஏற்படுத்துமா என்ன?

ஊர் விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது.

எங்கும் ஒரே வர்ன அலங்காரத்தின் ஜோலிப்பு. அது னாடாக சம்பந்தப்பட்டவர்கள் தங்கள் வெற்றிக் கொடியைப் பறக்கவிட்டிருந்தார்கள்.

பாதை திறப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் மிக ஜூராக இருந்தன.

பிரமுகர்கள் ஜெயகோஷங்கருடன் ஊர்வலமாக அழைத்து வரப்பட்டனர்.

'ரலீன் ஹாஜியார் மாவது'யை மாவட்டப் பாராஞ்சமன்ற உறுப்பினர் கெமராப் பளிச்சிடல் வீடியோப் பதிவுகளோடு திறந்து வைத்தார்.

'குத்தாஸ் ஹாஜியார் மாவது' யை மகாணசபை உறுப்பி னர் திரைநீக்கம் செய்துவைத்தார்.

'அன்வர் ஹாஜியார் மாவது'யை பிரதேசச்சபைத் தலைவர் திறந்தார்.

அதைத்தொடர்ந்து இடம்பெற்ற பொதுக்கூட்டத்திலே....

"ஓரு கிராமத்தின் வளர்ச்சியிலே பாதைகள் ஒழுங்கமைக்கப் படுவது முக்கிய அம்சமாகும். நீண்ட கால வேண்டுகோளான்றை இன்று நிறைவேற்றி வைப்பதில் நாங்கள் மகிழ்ச்சியடை கிறோம். இதேவேளையில் கடந்த காலத்திலே உங்களது ஊரு

க்கு அரும் பெரும் சேவையாற் றியவர்களை கொரவிக்கும் முகமாக அவர்களது பெயர்களை இப்பாதைகளுக்கு சூட்டி யுள்ளோம்” என்று கரகோஷத்துக்கு மத்தியிலே பிரதேச சபை உறுப்பினர் குறிப்பிட்டார்.

அன்று வருகைதந்திருந்த சகல பிரமுகர்களுக்கும் அப்துல் காதர் மத்திச்சம் வீட்டில் கோழி புரியாணி விருந்து ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

இரண்டொரு நாட்கள் நகர்ந்தன.

அன்று சுபஹா தொழுதுவிட்டு பள்ளிவாசலிலிருந்து வெளிப்படும் போதே ஒரு பரபரப்பான குழ்நிலை. திறந்து வைக்கப்பட்ட புதிய பாதைகளின் பெயர்ப்பலகைகள் எதுவும் அங்கே காணப்படவில்லை.

பூங்குடு போன டெக்டாப்ஹல்

பயிர்பச்சை உயிர் யாவும்

பரிதாபம் யா அல்லா.....

துயர்நீக்க மழைதாநீ

பெரியோனே ரஹ்மானே.

உள்மனதின் அடித்தளத்திலிருந்து மேலெழுந்த குரல்.
சோடிக்குரல். பென்ஷன் எடுத்தபின் முழுமையான தக்வா
தாரியாக மாறிப்போன அம்ஜுதீன் மாஸ்டர் தனக்குத் துணையாக
இன்னொருவரையும் இணைத்துக் கொண்டு பாடினார்.

“யாஅல்லா யாரஹ்மான்”

அவர்களைச் சூழ்ந்து வந்து கொண்டிருந்தவர்கள் இடை
யிடையே கோரஸ் போட்டனர்.

பெரும்பாலும் வாலிபர்கள்; அரைவயது கழிந்து போன
வர்கள். சின்னஞ்சிறுவர்களின் மூஸ்பாத்திக்கு இடமிருக்க
வில்லை. இரவு பதினொரு மணிக்குப் போல்தான் பள்ளியடி
யிலிருந்து ‘மழைபைத்’ ஆரம்பமாகியது.

ஓரங்களெல்லாம் இற்றுப்போன ஒற்றைகளைக் கொண்ட கிதாபிலிருந்து அம்ஜதின் மாஸ்டர் தனது சுகாவுடன் ஒவ்வொரு பைத்தாக பாடிக்கொண்டிருந்தார்.

பள்ளியிடி, மண்ரோட்டு, பெரியவளவு, ஸ்கல்சந்தி.... இப்படியாக ஒழுங்குமுறையொன்றை வகுத்திருந்தார்கள்.

இரும்புக் கம்பிகளில் பிடவை சுற்றிய மண்ணெண் ணெய் பந்தங்களை ஏந்திப்பிடித்தபடி ஒளிபாய்ச்சினர். இடையிடையே சார்ஜ் லெட்டுக்களையும் ஏந்திநின்றார்கள்.

வீடுகள் தோறும் பெண்மனிகள் வேடிக்கை பார்க்க வில்லை. முக்காடிட்டுக்கையேந்தி... “யாஅல்லா யாஅல்லா” வென்று துஆச் செய்தார்கள்.

இன்றல்ல... நேற்றல்ல... அதற்கு முதல்நாள்தான் மழை பைத் தூதப்பட்டது. முழுசாக மூன்றுநாட்கள்.

மேகத்தின் முகத்தில் கொஞ்சமேனும் கருமை படர வில்லை. நெஞ்சில் ஈரம் கசியவுமில்லை.

“ஊரில் பஸாதும் லினாவும் அநியாயமும் நடக்கச் செல்லே... மழ பெய்தா. இது அல்லாட கோவப் பார்வ”

பலரும் அபிப்ராயங்களைக் கக்கினர்.

‘‘மழ பெய்த் தோதிச் சரிவாரல்ல... மழ கேட்டுத் தொழோனும். எனக்கும் அறுவது வருஷமாகிய இப்பிடியொரு கோட எப்பவாலும் வரல்லேன்’’

“பள்ளி ஆன்ஸாயிடும் அப்பிடித்தான் செல்லிய... தொழ ரெடியாகோம்” அதற்கென்று ஒருகூட்டம் தயாராகிவிட்டது.

ஈடுபாடு குட்டிகள் குயியாடுத் தங்களினால் பிழைப்பும்போதி கக்குமிகு படி கூடுதலாக வீட்டுக்கூடுதல்களைச் சொல்லி பயிற்சியில் கொடுக்கப்படி பல்கலைக் கழகங்களில் வரண்டுபோன மேகங்கள்

எட்டு மாதங்களாக மழை காணாத மன் இது. கிணற்று நீரை அனைத்துத் தேவைகளுக்கும் வழிபார்த்து வாழ்ந்த பூமி இது. மழை பொய்த்துப் போனதால் அதன் மைந்தர்களின் இன்னல் ஒன்றிரண்டல்லவ.

நோன்புக்கு இன்னும் ஒரே மாதந்தான் இருந்தது. கிணறு கள் மூன்றில் இரண்டு பங்குக்கு மேல் வற்றிவிட்டன. இப்போது பதினெந்து இருபத்தி ஆழம். மோட்டார் போட்டு வாழ்பவர் களைத் தவிர அடுத்தவர்பாடு அல்லாட்டந்தான்.

'எப்பிழம் நோம்புக்கு அல்லா கஷ்டத்தத் தரமாட்டான்'.

எல்லோருக்கும் இப்படியொரு அசையாத நம்பிக்கை. ஆனாலும் என்ன... சன்னத்தான் பெருநாள் குளிக்கே எட்டுப் பத்து மைல்களுக்கப்பால் சைக்கிள்களிலும் வண்டிகளிலும் போய் ஏருமை குளிக்கும் தண்ணீரைக் கூட அருமையாகக் குளித்துவிட்டு வரும் அகோரம் நடந்துவிட்டது.

"குளிக்கியது எப்பிடிச்சரி... குடிக்கியத்துக்கும் பரிமாறி யத்துக்குமாலும் தண்ணி ஈந்தரப் போதும்" என்று சொல்லத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

மேட்டு - மலைப் பகுதிகளில் குடியிருந்தவர்களின் நிலையே ரொம்பப் பரிதாபம். அதிகாலை மூன்று நாள்கு மணி க்கே குடங்களோடு ஒடித்திரிய தொடங்கிவிட்டார்கள். குழந்தை கள் - குமருகள் என்ற வேறுபாடும் இல்லாமல் போய்விட்டது.

ஆண்களும் தான் குடத்தைத் தூக்கி இடுப்பில் வைக்காத குறை. சைக்கிள்கள், மோட்டார் சைக்கிள்களில் கேன்களைக் கட்டியபடி ஒரே ஓட்டந்தான்.

'சிங்களப் பெருநாள்க்கி எப்பிழம் மழைபெய்த'

இன்னுஞ் சிலர் மனசைச்சரிக்கட்டப் பார்த்தனர். சிங்களப் பெருநாளென்ன... ஹஜ்ஜாப் பெருநாளின் ஹஜ்ஜி மழைகூட

மினாவில் எழுந்த பெருந்தீச்சவாலைக்குள் சிக்கி ஆவியாகி விட்டது போலும்.

“ஸஃபர தாத்தா கெணத்த முடி”

இடுப்பிலும் கையிலும் குடங்களும் வாளியுமாக தடதட வென்று இறங்கி கிணத்தடியில் போலீன் நிற்க வந்தவர்கள் திக் பிரமை பிடித்து நின்றனர்.

பொதுவாக எல்லா கிணறுகளுமே வற்றி வரண்டு போய், கொஞ்சம் மூச்சவிட்டுக் கொண்டிருந்த கிணறுகளில் ஒன்றுதான் ஸஃபர தாத்தாவின் கிணறு.

ஒரு பெரும் பகுதியின் குடிநீர் மற்றும் நாளாந்தத் தேவை களுக்கு ஈடுகொடுத்துக் கொண்டிருந்த கிணறு.

எப்படியும் வருடம் ஒருமுறை தலைகாட்டும் சின்னக் கோடையின் போதே ஸஃபர தாத்தாவுக்கு தலைகால் புரியாத பெருமை. அந்தக் காலத்தைப் பயன்படுத்தி வந்து போபவர்களிடம் ஒரு வசூல்போட்டு கிணற்றையும் இறைத்துக் கொள்வார்.

‘பாவப்பட்ட வேல. அந்தப் பொம்புள கெணத்த முடிக்கிய’

‘தண்ணில்லயாயீக்கும்... இல்லாட்டி எப்பசரி இப்பிடி முடியல்ல’

‘இல்லடி.... அவட மகள் மருமக்களுக்கு குளிக்கியத்துக்கு முடி வெக்கொண்டும்’

பலவித அபிப்பிராயங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டபடி, வந்தவர்கள் மீண்டும் வீடுகளை நோக்கி நடந்தனர்.

அது அரசாங்கக் கிணறென்று பலருக்கு இப்போதுதான் தெரியவந்திருந்தது.

சுமார் முப்பது வருடங்களுக்கு முன்பு தோண்டப்பட்டு... பாவித்து, பின்னர் கைவிடப்பட்டு பலகாலம் குப்பைகளைச் சுமந்திருந்து... பின்னர்....

“கோமேந்து கென்றென்டா எல்லாருக்கும் பாவிக்கே மூம். இதிலெப்பிடியன் சொந்தமா மோட்டர் போடிய... பைப் பெல்லம் ஒடச்சி வீசோனும்”

குளித்துக் கொண்டிருக்கும் போது... இடையில் மோட்டார் போட்டு குழாய்கள் வேகவேகமாக நீரை உறிஞ்சிய போது... அவர்களால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

“அட பாப்பார் கேப்பாரில்லாமீந்த கென்று. அவங்க நாலஞ்சி பேர் சேந்து வெளிசாக்கி மோட்டர் போட்டுக் கொண்டுக்கிய. இன்டக்கு வந்து கொண்டு நாங்க கூத்தடிச்சரிவாரா....”

இப்படி இன்னொருவரின் விளக்கமும் அதற்கிடையில் முக்கி முக்கித் தூக்கி ஊற்றிக் கொண்ட அரைவாளித் தண்ணீரின் குளிர்ச்சியும் அவனது வேகத்தையும் கோபத்தையும் தணித்தே விட்டது.

“அது சரி இப்பிடிக் கோட காலத்துக்காலும் கொஞ்சம் யோசினபண்ணிநடந்துகொளோனும் அவங்க” இன்னொருவர் நியாயப்படுத்தினார்.

விறகு கொத்திப் பிழைக்கும் அன்ஸார் நானா, தூள் அடுப்புக்கு மரத்தூள் கொண்டு வந்து கொடுக்கும் பத்தார்நானா, டவுனுக்குப் போய் சைக்கிலில் கேஸ் விலின்டர் ஏற்றிவரும் சோமபால்....

இப்படிப்பட்டவர்களெல்லாம் கோடை வந்ததோடு தங்கள் தொழில்களை தற்காலிகமாக நிறுத்தி விட்டார்கள்.

அவர்களுக்கெல்லாம் இப்பொழுதுதன்னீர் எடுப்பதே வேலையாகிவிட்டது. அவர்களைப் பிடித்துக் கொள்வதற்கே பெரும் போட்டி.

சமூக சேவை அதுஇதுவென்று கொஞ்சம் ஈடுபாடுள்ள வர்கள், எல்லாச் சேவைகளையும் ஒத்திவைத்துவிட்டு கிணறு தோண்டும் பெரும் பணியில் இறங்கியிருந்தார்கள். சின்னச் சின்ன வகுல் போட்டும் தம் உடலுழைப்பை ஈந்தும் வயல் கரையோரமாக இரண்டு கிணறுகளை வெட்டிவிட்டார்கள். மூன்றாவதற்கான முயற்சியும் ஆரம்பமாகியிருந்தது.

சனங்களைச் சுமந்துகொண்டு ஹயர் அடித்துத் திரிந்த எல்லோப் வேன்கள் பல தன்னீர் சேவிலில் இறங்கிவிட்டன. பின்பகுதி ஸீட்களையெல்லாம் கழட்டி ஓய்வுகொடுத்து அரை ஸைஸ் பிளாஸ்டிக் பெரல்களை அடுக்கியிருந்தார்கள். அயல் கிராமங்களுக்குச் சென்றுதன்னீர் நிறைத்துவந்து ஒரு ட்ரிப்புக்கு கணிசமான வருவாயை பெற்றார்கள். பெரிய இடங்களுக்கு நாள்தோறும் இந்தச் சேவை தவறாமல் கிடைத்துவந்தது. குடும் பத்தோடு குளிப்புவரை சுகல தேவைக்கும் கைகொடுப்பதால் சந்தோஷமாக இருந்தார்கள்.

எத்தனையோ மாற்றங்களை ஏற்படுத்திவிட்ட... வரம்பு களை உடைத்துவிட்ட கடும் கோடை ‘சல்லீந்தாச் சாமனீக்கி’ என்ற தத்துவத்தை மட்டும் செல்லப்பிள்ளையாகப் போஷித்து நின்றது.

“பொது மக்களுக்கொரு அறிவித்தல். மழு பேயாம நாங்க பெரிய கஷ்டத்திலீக்கியோம். நாள்க்கி வெளன ஒம்பது மணி க்கு... வயல் பிட்டனீல் மழுதேடித் தொழுகியத்துக்கு பள்ளி

வாசல் டிரஸ்டி போடுவ தீர்மானம் பண்ணீக்கி. எல் லாரும் ஒழுவெடுத்துக் கொண்டு கொழுந்தப் புள்ளையள் ஆடுமாடுகள் எடுத்துக் கொண்டு வாங்கொ....”

ஓவிபெருக்கி பொருத்திய வாகனம் அடுத்த சந்தியை நோக்கி நகர்ந்தது. உண்மையில் இதற்குமேல் செய்வதற்கு என்னதான் இருக்கின்றது?

ஊரெல்லாம் ஒரு புத்துணர்ச்சி பரவிநின்றது. மிகவும் வயதுகூடியவர்களுக்கும் இது முதல் அனுபவமாகவே தெரிந்தது.

அடுத்தநாள் எட்டுமணிக்கெல்லாம் ஆண்களைல்லோரும் வயல்பிட்டனியை நோக்கி கூடிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஊர் எல்லையோடொட்டிய வயல். அறுவடைக்கும் விதைப்புக்குமிடையில் பிள்ளைகளுக்கு அது விளையாட்டுப் பிட்டனி. இதனால் வயல் பிட்டனியென்றே அதற்குப் பெயர்.

இப்பொழுதெல்லாம் விளையாடவும் முடியாதபடி நிலம் பாலம்பாலமாக வெடித்துக் கிடந்தது. எங்கும் பச்சைப் பசே ளென்று தெரியவில்லை. நிலம் கருகிப் போய் மஞ்சள் மசே ளென்றே தெரிந்தது. நிலப் பரப்பில் நின்றிருந்த மரங்கள் மொட்டையாகக் காட்சி தந்தன. இரண்டொரு குறுந்தளிர்களைத் தவிர தென்னோலைகளைல்லாம் காய்ந்து கருகித் தொங்கின. இளம் வெயில்கூட சுடரீட்டிகளாகத் துளைக்கத் தொடங்கின.

பள்ளிவாசல் தளத்துக்கு மார்பல் பதித்ததைத் தொடர்ந்து ஓரங்கட்டப்பட்ட பாய்களையெல்லாம் கட்டுக்கட்டாகக் கொண்டு வந்து விரித்திருந்தார்கள். ஒன்பது மணியாகும் போது பாய்களில் இடமில்லாத அளவுக்கு சனங்கள் வந்து குவிந்து விட்டார்கள். இன்னும் பலர் பேப்பர் விரிப்போடு சமாளித்துக் கொண்டார்கள். அந்த வாய்ப்புமில்லாமல் நின்ற நிலையில்

இன்னும் ஒருமடங்கு.

சனத்துக்குத் தெரியக்கூடியவகையில் ஆடு, மாடுகளை கொண்டு வந்து கட்டியிருந்தார்கள். அவை வெருண்டும் தாகித் தும் கத்தித் தீர்த்தன. இடைவிடாமல் குழந்தைகளும் மாறிமாறி அழுதுகொண்டிருந்தன. தூரத்தில் பெண்களும் கூட்டங் கூட்டமாக நிற்பது தெரிந்தது.

தொழுகை ஆரம் பித்தது. சமநிலை பேணமுடியாத வெடிப்புத் தரையிலும் ஏராளமானவர்கள் ஸஜாது செய்து தொழுதனர்.

தற்காலிகமாக ஏற்பாடு செய்த மேடையில் நின்று அப்துல் ஸத்தார் ஆலிம் குத்பாப் பிரசங்கத்தை ஆரம்பித்தார்.

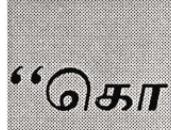
குத்பாவைத் தொடர்ந்து நீண்ட பிரார்த்தனை. மனதை உருக்கும் துஆவுக்கிடையே பரவலாக விம்மல் ஒலிகள்.

அவ்வப்போது எல்லாக் கண்களும் போல வானத்தை நம்பிக்கையோடு பார்த்தன. துஆ முடிவதோடேயே வானம் கறுத்து, இடிஇடித்து மழை பெய்யுமென சிலர் எதிர்பார்த்திருப் பார்கள்தான். வானத்து மழை அப்போதைக்குப் பெய்யாவிட்டாலும் கூட, கண்கள் உசுத்த மழை அந்த நிலத்தை நன்றத்த தென்னவோ உண்மைதான்.

தொழுகை முடித்து நம்பிக்கையைச் சுமந்தவர்களாக எல்லோரும் அங்கிருந்து நகர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். தொண்டர்கள் ஒதுங்கவைக்கும் வேலைகளில் ஈடுபட்டனர்.

‘நல்லா கவனிச்சிப் பாத்தா.... எல்லாரும் வந்தீந்தாங்க. ம.... நூத்துக் கணக்கில ஹாஜிமாரும் மொதலாளிமாரும் ஈக்கிய ஊரிது. மிச்சம் கொஞ்சம் பேரூதானே வந்தீந்த’ தனது கவனிப் பையும் அதிருப்தியையும் வெளியிட்டார் ஒருவர்.

ஈழம்

“கொ ல கொலே..... கொஹில.... சாரண”

கிரை என்றாலே காதுகேளாத மனைவி தன் பேசும் கண் களைச் சமூற்றி வெளியே பார்த்தாள். சட்டென்று என்னையும் பார்த்தாள். என் காது மிகக் கூர்மையானதென்பது அவளுக்குத் தெரியும். அது போக இன்று லீவுநாள். நேரமும் பத்துமணியைத் தாண்டவில்லை.

குடும்பப் பெண்கள் தற்செயலாகப் பார்த்தாலும் போதும், கூவி விற்கும் சைக்கிள்காரர்கள் உடனே கடையை விரித்துவிடுவார்கள்.

“கொஹில அல தியனவத?”

சும்மா ஒரு நப்பாசையில் கேட்டு வைத்தேன். சைக்கிள் கரியரில் பெரிய பெட்டிக்குள் கையைவிட்டு கிழங்குக் கட்டை எடுத்து நீட்டினான்.

“எட்டுருவக்கு எனத்துக்கன் இது. புள்ளையள் வாயில் யாலும் வெக்கியல்ல?” மனைவி கடுகடுத்தாள்.

“நான் தின்னியன் நீங்க எடுங்கொ?”

அவள் உள்ளே எடுத்துச் சென்றாள்.

எதிர்பாராதவிதமாக ஹஜ்ஜாப் பெருநாளைக்கு பதி ணாருநாள் லீவு கிடைத்ததைவிட, கொசுவெலக் கிழங்கு கிடைத்தது எனக்குப் பெரிய அதிர்ஷ்டமாக இருந்தது.

மிக்கவும் மகிழ்ச்சி பொங்க அன்று பகல் சாப்பாட்டுக்கு உட்கார்ந்தேன். என்ன கொடுமை. அங்கே கொசுவெலக் கிழங்குக்கறி இருக்கவில்லை. நான் அங்குமிங்குமாகத் தடுமாறு கையில்....

“நேத்துக் கொணுவந்த லீஸ் காஞ்சிபோற சொட்டம் அத ஆக்கினா. நாளைக்கி ஒங்களுக்கு ஆக்கித்தாரன்” மனைவி சொல் எனக்கு மந்திரமல்ல. நியாயமொன்று அதற்குள்ளே நிமிர்ந்த தால் இன்னும் இருபத்தி நான்குமணிநேரம் காத்திருக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்.

அடுத்தநாள்... விடுமுறையில் அள்ளுப்பட்டுவந்த நாலை ந்து நண்பர்கள் வந்து குவிந்துவிட்டார்கள். நாலைந்து மணி நேரம் எப்படிப் பறந்தது? அதற்குப் பின்புதான் மனைவி பிள்ளைகளோடு தூரம் தொலைவுக்குப் போய் கோடைக் குளி. வீட்டுக்கு வந்து சேரும்போது சந்திரிக்கா நேரம் ஒருமணியாகி விட்டது.

“காஞ்சி பொகாம இண்டக்காலும் ஆக்குங்கொ?”
-இடையில் தலையைப் போட்டு ஞாபகமூட்டினேன்.

“எனக்கத வெளிசாக்கத் தெரிய. வாப்பும்மாக்கிட்ட அனுப்பின. அவ ஊட்டிலில்லயாம். நாளைக்கி எப்பிடிச்சரி ஆக்கித்தாரன்”

மேலும் இருபத்திநான்கு மணிநேர ஒத்திவைப்பு.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு...

முப்பதுநாள் நோன்பு கழிந்த கையோடு ஒழுங்காக இரண் டுக்குப் போகாத உபாதை. சூடு என்றார்கள். மூல வியாதியின் அறிகுறியென்றார் டாக்டர். ஆங்கில மருந்து சுகம் தந்தது.

தலையிடி.... காய்ச்சல் போன்ற சாதாரண நோய்கள் தவிர வேறு ஏதும் நோய்கள் ஏற்பட்டால் ஆங்கில மருந்தால் சுகமாக் கிக் கொள்வேன். அதோடு விட்டுவிடாத ஒரு நல்லபழக்கமோ கெட்ட பழக்கமோ தெரியாது என்னிடம் உண்டு.

விஷயம் தெரிந்த சில பழசுகளோடு கலந்துரையாடி சில சுதேச வைத்தியங்களையோ சில உணவு முறைகளையோ சில காலத்துக்குக் கடைபிடித்து வருவேன். சிலவேளை இது பரம் பரை தோழுமாகக்கூட இருக்கலாம்.

எனது உம்மும்மாவின் வாப்பா அந்தக் காலத்தில் ஒரு பெரிய பரியாரியாம். மொம்மனிப் பரியாரியென்றால் தெரி யாதவர்கள் யாருமில்லை. இன்றும் கூட ‘பரியாரூடு’ என்றே உம்மும்மாவீட்டைச் சொல்வார்கள். இப்பொழுது கொஞ்சம் நவீன பாணியில் ‘பரியாரி ஹவுஸா’க மாறியிருக்கிறது. அப் பிடிப் போட்டால்தான்தபால்காரன் கூடதவறாமல் கடிதங்களை ஒப்படைப்பான்.

மொம்மனிப் பரியாரியின் மகன் பாவாஸாவோடு வைத் தியப் பரம்பரைக்கு முற்றுப்புள்ளி விழுந்தாயிற்று. பாடசாலைக் கல்வி எல்லோரையும் எங்கெங்கோ திசை திருப்பிவிட்டது. என்னையும் கூடத்தான்.

‘கொசுவெலக்கெழங்கு எடக்கெட தின்னுங்கொ. மூலச் சூட்டுக்கு அது ஜாதி மருந்து’ இப்படிச் சிலர் எனக்குச் சொல்லி வைத்தார்கள்.

தேவையேற்பட்டால் என்னதான் அப்படி லேசாகக் கிடைத்துவிடப் போகிறது.

மரக்கறிக் கடைகளில் பார்க்காத நாளில்லை. கோவா
கத்தரி-லீக்ஸ் இவற்றின் மேலாதிக்கம் தான் எங்கும்.

சைக்கிள் வியாபாரிகளிடம் விசாரித்தால்.... “இதெல்லம்
எங்கியன்.... கெடச்சாக் கொண்ந்து தாரன்” என்று விடுவார்கள்.

அப்பொழுதெல்லாம் தேவைகளுக்காக வெளியூர் சென்
றாலும்கூட என் கண்கள் கொசுவிலைக் கிழங்கை கொஞ்சம்
தேடிப் பார்க்கும். கால்கள் சந்தைகளில்கூட ஒரு ரவுண்ட்
அடிக்கும். என்னைப் போல் நோயாளர் பட்டாளமொன்றே
இப்படிக் கண்வைத்து அலைவதால்தான் இப்படிக் கிராக்கியோ
என்றுகூட சிலவேளை நினைக்கத் தோன்றும்.

ஒருநாள் மாலையில் பெரிய கடைச்சந்தையில் கிடைத்தே
விட்டது. ஏதோ பெரிய புண்ணியம். அதுவும் தடித்த தடித்த
கிழங்குக் கட்டு. அப்படியே பச்சையாகச் சப்பிச் சாரம் குடிக்க
வேண்டும் போன்ற உணர்வு. வெற்றி வீரனாகவந்து மனைவி
யின் கையில் ஒப்படைத்தேன்.

“ஏன்டும் மே இதா. நான் நெனச்ச எனத்தச்சரி வாசி
பட்டக்குமென்டேன்”

அது கறியாக மாறிக் காட்சி தருவதை நான் கனவு கண்டு
கொண்டிருந்தேன்.

அடுத்த நாள் காலையில்.... நான் எங்கோ போய்விட்டு
வரும்போது, வீடு கலகலப்பாக இருந்தது. அதை இடிஇடி
யென்று இடித்து கருப்பட்டி போட்டுக் கஞ்சி காய்ச்சியிருந்தாள்.
எனக்கும் ஒரு கோப்பை எஞ்சியிருந்தது,

“எவ்வளவு நாளாத் தேடினன். கறியாக்கியத்துக் கேன்
கொண்ந்த”

“கறியாக்கினா நீங்க மட்டுந்தின்னிய... கஞ்சி காச்சினத்
தில பாருங்கொ ஒரு சொட்டாலும் மிச்சமில்ல?”

மனைவி பெருமையாகப் பேசினாள்.

எனக்கு வரும் நோய் நொடிகளை நான் அளவுக்கதிகம் அம்பலப்படுத்தி யாருக்கும் தொல்லை கொடுப்பதில்லை. அதனால் அவள் எல்லாவற்றையும் சிறிதாகவே எடுத்துக் கொள் ளப் பழகிப்போயிருந்தாள்.

இன்னொருநாள்.

நான் பள்ளிக்குப் போய்க் கொண்டிருந்த போது ஒரு கீரக்காரனை நான்கைந்து பெண்கள் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

கொசுவிலைக் கீர தெரிந்ததால் சந்தோஷத்தோடு எடுதிப் பார்த்தேன். அதிர்ஷ்டந்தான்.

“இந்தாங்கொ கஞ்சிகிஞ்சி காச்சவாணை. ஆக்குங்கொ. நான் மட்டுஞ்சரி தின்னியன்”

மனைவி சிரித்துக்கொண்டே எடுத்துக் கொண்டாள்.

அன்று ஒரு நன்பனின் தேவைக்காக ஒரு பயணம் போய் விட்டு வரும் போது இரவு பத்துமணியாகிவிட்டது. அடுத்த வீட்டுக்காரர் மூலம் மனைவி பின்னைக்களைல்லாம் மாமிவீட்டுக் குப் போய்விட்டதாக அறிந்தேன். அங்கே ஒடுவதற்கு நான் எங்கே வெளியே போகிறேனென்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பவள்தான்.

நான் அங்கே போகும் போது சாப்பாட்டுக்கு கடைசி ஆள் நான்தான். சாப்பாட்டுக்கு இருந்தபோதுதான் எனக்குத் தாக்கி வாரிப்போட்டது.

சோறு கறியெல்லாம் குறைவில்லாமல் கிடந்தது; கொசு விலைக் கிழங்கைத் தவிர. இரண்டொரு வயதாளிகள் உள்ள இடம். கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தில் ‘கொணமான’கறியை விட்டிருக்

கமாட்டார்கள். அரிதாகக் கைக் கெட்டி அதுவும் வாய்க் கெட்டாமல் போகும் பரிதாபம்.

எனக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது. நான் சின்னப்பையன். கூத்துக்காலம். முன்வீட்டுப் பெரியப்பாவுக்கு ஒரு காணி இருந்தது. சனிஞாயிறு நாட்களில் உம்மாவோடு அங்கே குளிக்கப் போவேன். உம்மா பிடவை கழுவில் முடியும்வரை அந்தக் காணியை மறுபக்கம் புரட்டிவிடுவேன்.

குளிக்கும் நீர் ஒழுங்காகப் போய் கொசுவிலைப்பாற்றைக்குள் விழும் விதத்தில் காண் வெட்டிவிட்டிருந்தார் பெரியப்பா. கொசுவிலைப் பற்றையென்றால் சாதாரணப் பற்றையில்லை. அதன் செழிப்புக்கு எப்பொழுதும் நீர் தேவைபோலும். எப்பொழுதும் பளபளவென்று மினுங்கும் இளந்தளிர்களுக்கு குறைச்சலில்லை. அதை ஒழுங்காக வெட்டி கட்டுக்கட்டாக விற்றுவிடுவார் பெரியப்பா.

அந்தப் பற்றையின் அருகே ஒரு கொய்யாமரம். அதில் ஏறுவதைக் கண்டால் போடுவார் ஒரு சத்தம். அதனால் தடியால் தட்டியே கொய்யாப்பழம் பறிப்பேன். ஒருநாள் கொய்யாப் பழமொன்று கொசுவிலைப் பற்றைக்குள் தெறித்துவிட்டது.

ஓரேயடியாகப் பற்றைக்குள் பாய்ந்தேன். அடுத்த கணம் ‘ஏண்டும் மோ’ என்று சத்தமிட்டேன். கால்கள் புதைந்து கிழிந்துவிட்டது. கொடுரமான முட்கள் அதன் அடித்தண்டிலே இருப்பது அன்றதான் தெரிந்தது.

உம்மாவும் பெரியப்பாவும் ஓடிவந்து தூக்கியபோது சேறும் இரத்தமுமாய் கால்கள். போதாக்குறைக்கு பெரியப்பா இரண்டு அடியும் போட்டுவிட்டார்.

இன்று அந்தக் காணியுமில்லை. பெரியப்பாவும் மௌத்தா கிப் பலகாலம். தேடிப்பிடிக்க கொசுவெலக் கிழங்குமில்லை.

“ஆ... வாங்கொ வந்து சோத்தத் தின்னுங்கொ...”

இன்றைக்காவது...

ஒரு பீங்கான் நிறைய கொசுவிலைக் கறி கொலுவீற்றிருந்தது. சோறு -மற்றும் கறிகள் எதுவும் எனக்கு ஒரு பொருட்டாகப் படவில்லை.

கிழங்குக் கறியை அள்ளிப் போட்டுக்கொண்டு சாப்பிட ஆரம்பித்தேன். பிழை சொல்லக்கூடாது உப்பு புளியெல்லாம் கச்சிதமாகச் சேர்ந்திருந்தது. இரண்டாவது தடவையாகவும் அள்ளிப் போட்டுச் சுவைத்தேன்.

“சோத்தப் போட்டுத் தின்னுங்கொளே” -வியந்து போன மனைவி ஏதோபோன்று பார்த்தாள்.

“சோறு எந்தநாளும் தின்னியதானே. இது ரெண்டு வருஷ மாதத்தேடி இன்டக்கித்தான் கெடச்சீக்கிய...”

அவனுடைய பதிலை எதிர்பாராமல் மீண்டும் அள்ளிப் போட்டபோது முக்கால் பங்குக்கு மேல் முடிந்து விட்டது.

எப்போதோ சுகமாகிப் போன நோயின் அடிவேர்கள் இடிந்து போவதுபோல ஒரு சுகம். மீண்டும் ஒரு தடவை சாப்பிட இன்னும் இரு வருடங்களாவது....

கடைசியாகக் கொஞ்சம் சோறும் மீனும் சாட்டுக்குச் சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்தேன்.

“மகன் இங்கவா. இந்தக் கறி கொஞ்சத்தேம் வாப்பும் மாக்குக் குடுத்திட்டு வா...” மகனை அழைத்தாள் மனைவி.

“அட.... நீ போ போறத்துக்கு... அத வெய்ங்கொ நான் ராவக்கித் தின்னியன்”

எனது குரல் கொஞ்சம் தடிப்பாகத்தான் ஒலித்திருக்க வேண்டும்.

தெல்லை காந்தி

அ ருஸி தாத்தாவின் மகளின் பிள்ளையை வார்டில் வைத்திருந்துவிட்டு கூட்டி வந்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு ஒரு வாரத்துக்கும் மேலாகிவிட்டது.

சைத்துன் பீபிக்கு நேரம் கிடைத்தால்தானே? மகளின் பிள்ளைகள் ஒன்றாஇரண்டா? அதுகளோடு போடும் கூத்துக்கே நேரம்சரி.

இன்று அஸருக்குப்பின் எப்படியும் போவதென்று முடிவெடுத்தாகிவிட்டாள். மகளிடமும் வேறு அனுமதி பெற்றாகிவிட்டது.

இனியென்ன.... அஸர் தொழுதுவிட்டு பிடவை மாற்றிக் கொண்டு புறப்பட்டாள்.

“பார்த்துக் கேட்டுப் போங்கும்மா.... இப்ப ரோட்டில காருபஸ்ஸூ மிச்சம்.... கதிராமம் தொடங்கீட்டெப்பிடியோ... அதுதான் இந்தமாதிரி வாகனம்....”

மகள் சொன்னதை உள்வாங்கிக்கொண்டு பாதைக்கிறங்கி

னாள் சைத்துன் பீபி. அவனுக்குச் சிரிப்புச் சிரிப்பாக வந்தது. அவள் காணாத கேட்காத ரோட்டா இது?

“ஆ... எங்கட சைத்துன் தாத்தவா... வாங்கொவாங்கொ... ஒங்களக் கண்டகாலம்....”

வரவேற்பு பலமாக இருந்தது. கண்களில் கொஞ்சம் புகைச்சல் குணம். வாசற் படிக்கேறி உற்றுப் பார்த்தபோதுதான் அது அருளிதாத்தா என்பது அவனுக்கு உறுதியானது.

இருவரும் இளம் பருவத்து தோழிகள். இப்பொழுது நரைதிரை தட்டி இளமையை மிச்சமீதியின்றி பறிகொடுத்து விட்டவர்கள்.

“புள்ளாக்கி சொகமில்லயெண்டு கேள்விப்பட்ட. பாக்கவ ரோணும் வரோணுமென்டு செல்லிச் செல்லியே நேரம்காலம் போற்” பலமானதொரு அடிவாரத்தைப் போட்டுச் சிரித்தான் சைத்துன்.

“மெய்தான். புள்ளகுட்டட கரச்சல் லீந்து வெளிசாகி யெண்டா லேசா. ஊடு வாசலுட்டு பொறத்தீக்காலும் ஏறங்கக் கெடக்கியல்ல” அருளிதாத்தாவுக்கும் தன் மனச்சமையை இறக்கிவைக்க நல்ல சந்தர்ப்பம்.

“இப்பெப்பிடியன் புள்ளாக்கி லேசா?”

“அல்லாதான் நல்ல சொகத்தக் குடுக்கோணும். இருந் தத்துக்கு இப்ப எவளவோ லேசி... இந்தக் காலத்தில புதினமான நசலியலேன் புடிக்கிய...”

இருவரும் கதைத்தபடியே முன் அறைக்குச் சென்றனர். அங்கே பிள்ளைக்கருகே சாய்ந்தபடி நின்றாள் அருளிதாத்தாவின் மகள் மரியம்.

“சைத்துன் தாத்தாக்கு இண்டக்கித்தான் டைம் கெடச் சீக்கிபோல்”-என்றபடி வரவேற்றாள்.

“ஓ மகள்”

குழந்தையின் முகம் வாடிப்போயிருந்தது. உம்மாவுடைய தும் தான்.

கட்டிலுக்குப் பக்கத்தேயிருந்த போவில் பலவித மருந்துப் புட்டிகள் காணப்பட்டன.

“வாட்டுக்கு மட்டும் சொரசொரெண்டு ஏழாயிரம் கெட்டின. மருந்துக்கு வேறு” அரூஸிதாத்தாவின் பேச்சில் சற்றே பெருமையும் தலைகாட்டியது.

“ஓ....ஓ.... நசல்நறுக்கென்டு வந்தா மனிசன் இல்லாவழியாப் போற... தாருதாரேம் அல்லாதான் காப்பாத்தோனும். நிய்யத்துக் கடனொன்டு வெச்சிக் கோங் கொ புள்ளக்கி....” சைத்துான் பீபி தன் அனுதாபத்தையும் ஆலோசனையையும் ஒன்றாக முன் வைத்தாள்.

அதிகநேரம் அவ்விடத்தில் நின்று தொல்லைகொடுக்க இருவரும் விரும்பவில்லைபோலும். மெல்ல பின்பக்கமாக வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள்.

“அந்த வெத்தில செப்ப இங்கல தள்ளுங்கொளே”

“நானும் தரத்தான் பாத்த”

வெற்றிலை, பாக்கு, சண்ணாம்பு, புகையிலை, காசக்கட்டி எல்லாம் நிரப்பமாக அதிலே கிடந்தன. இருவரும் வெற்றிலை அரைக்கும் யந்திரங்களாக மாறிவிட்டனர்.

“இப்பிடி வெத்தில தின்னவானவா. கென்ஸர் வாராம்” -பள்ளிக்கூடம் போகும் பேத்து இடைக்கிடை இப்படி அரூஸிதாத்தாவைச் சீண்டுவதுண்டு.

“இத்தின வயசிலேம் ஏன்ட ஒரு பல்லாலும் புழுந்தீக்கா... பல்லுவலியென்டு பல்லுப் புடுங்கிக்கா...ம.... செல்லுபாக்க”

வாயடைத்துப் போகும்படி பதில் சொல்லிவிடுவாள்

அவள்.

“எங்கட மரக்கவளவு வித்திமர்லியட மாப்புளக்கும் சொகமில்லாம மாத்தறே கோபரேட்டி வாட்டில வெச்சீந்தா மேன்”

“வெச்சீந்ததானே.... பெசராம்... நாப்பது வருஷமாம் மனிசனுக்கு. வாழிய வயஸா”

நசல்நறுக்கு செனல்தான் இருவருக்கும் பிடிபட்டிருந்தது போலும்!

“அந்தக் காலத்தில அருளிதாத்தா தொஸ்தர் மாருக்கிட்ட மருந்து குடிச்சிட்டு சும் மீக்கியா... மந்திரிக்கிய.... ஒதிப் பாக்கிய.... இஸாம் துவா போடிய....ம்”

“அது மட்டுமா நெலப்பலை வேப் பெல தொங்கப் போடிய... ஊடு வாசல்ல பிலால் சேத்தியல்ல... இப்பிடி எத்தின காவல்பாடு செய்தன். இந்தக் காலத்தில ஒன்றுமே கணக்கில் லாப் பெய்த்தேன்”

“அதுதானே ஊரில நசல்நறுக்கு மிச்சமாப் பெய்த்தீக் கிய.... தெரியவா அஸ்ஸமீட் பதினெட்டு வருஷத்துக்குட்டிய மகரகமேல கொணுபெய்த்துப்போட்டு துடிக்கப் பதக்க மௌத்தாப் போனது”

இருவருக்கும் இடையில் படிக்கத்தை வைத்துக்கொண்டு, மாறி மாறி இரத்தச் சிவப்பாகத் துப்பிக்கொண்டனர்.

“எனக்கு ஒரு நேத்தக்கி நெனக்கிய.... ‘ஊருக்கந்திரி’ குடுக்காத்திலதான் இந்தமாதிரி நசல் மலிஞ்சீக்கியென்டு”

“அதென்டா மெய்தான்.... பொபுள, ஸராம்பு வந்தா நாச்சிமாருக்கு கந்திரி குடுக்கியேன்...”

“ஓ....ஓ....ரெணுமுணு வருஷத்துக்கொருக்க குடுக்கியத் தால நசலியலும் இல்லாப்போற....ம....புச்சோரப்பா மௌத்

தாகீம் முப்பது வருஷமாகீட்டு....அதூப் பொறுது இல்லாகியே
பெய்த்த....”

அன்றிதாத்தா எழுந்து குசனிப்பக்கம் போனாள்.

சைத்துன் பீபி பெருமூச்சு விட்டபடி முதுகை
நிமிர்த்தினாள்.

ஊரில் தொற்றுநோய்கள் பரவி வீட்டுக்கு வீடு
நோயாளிகள் மலியும் போது ‘ஊருக்கந்தாரி’ கொடுப்பதை
கடமையாகக் கருதிய காலம்.

நாச்சிமாரின் கோபப் பார்வையால்தான் இந்திலை ஏற்படு
வதால் அவர்களைத் திருப்திப்படுத்தி வழியனுப்ப வேண்டாமா
என்ன?

ஊரிலே, கால்வரை எட்டும் நீள வெள்ளுடை அணி
ந்து பாதங்கள் நிலத்தில் படாமல் தலையை மறைத்தபடி நாச்சி
மார் உலவுவதாக பல கதைகள் பரவும். கனவில் தோன்றி பய
முறுத்தல் செய்வதாக பரவலாகச் சொல்வார்கள்.

இனியென்ன புச்சோரப்பா தலைமையில் காரியம்
தொடங்கிவிடும்.

ஊரின் தொங்கல் முனையில் ஆரம்பித்து ஹஹடொலி
வீடுவரை ஊர்வலம் தொடரும். நாலைந்து பெற்றோல் மெக்ஸ்
விளக்குகள் ஒளிபாய்ச்சும். பைத் முழுக்கம் எதிரொலிக்கும்.

புச்சோர் அப்பா நடுநாயகமாக எல்லாவற்றையும்
தன்கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்துக்கொண்டு வழிநடாத்துவார்.
மெலிந்த கருவல் உயரம். கறுத்த இடுப்புப்பட்டி வெள்ளைக்
கைபனியனையும் சாரத்தையும் வேறாக்கிக் காட்டும். ஊரில்

வேறெந்தப் பொதுவிடயத்திலும் அவர் இப்படி உற்சாகமாக இயங்குவதில்லை.

பாதையின் இருமருங்கிலும் வீடுகள் அமைந்திருக்கும். வீட்டுவாயிலில் சிறிய கிணாப்பு அல்லது கதிரையொன்றில் வெள்ளைப் பிடவை விரித்துத்தட்டிலே ரொட்டி, கிச்சடி போன்ற தின்பண்டங்களை வைத்து வழிபார்த்திருப்பார்கள்.

பைத் முழக்கத்தோடு வருவோருக்கு சற்றுமுன்னால் பெட்டிகள் தூக்கியபடி சிலர் வருவார்கள். இந்த தின்பண்டங்களை போட்டுக் கொள்வார்கள். ஒவ்வொரு வீட்டாரும் கட்டாயம் இப்படிக் கொடுக்க வேண்டுமென்றில் லாவிட்டாலும் கொடுக்காதவர்கள் எவருமே இருக்கவும் மாட்டார்கள்.

ஹர்வலம் அரைமைல் தூரம் அளவு நகர்ந்து ஊரின் மறு எல்லையை அடையும் போது இரவு பன்னிரண்டு மணியாகி விடும். பதினொன்றரைக்கு வலஸ்மூல்ல பஸ்தான் கடைசி பஸ். இனி அதிகாலை நான்குமணிக்கு ரூஹானு குமாரி பிடிக்கச் செல்லும் மாத்தறை பஸ்தான். இந்த நம்பிக்கையில் பிரதான வீதியே விருந்து மண்டபமாகிவிடும்.

கலைடோலி வீட்டுக்கு முன்னால் பாதையின் இரு பக்கமாகவும் எல்லோரும் அமர்ந்துகொள்வார்கள். பெற் றோல் மெக்ஸ் விளக்குகள் பாதை மத்தியிலே குந்திக்கொண்டு வெளிச்சம் பரப்பும்.

கடைசியாக அங்கு ஒதல்கள் நடைபெற்றபின் தொண்டு வந்த தின்பண்டங்கள் பகிரப்படும். எல்லோரும் சாப்பிடுவார்கள். மறக்காமல் நாச்சிமாருக்கும் ஒரு பங்கு வைக்கப்படும். பின்னர் கலைந்து செல்வார்கள்.

புச்சோரப்பா சகபாடிகளுக்கு அடுத்த கட்ட நடவடிக்கை களை விபரித்தபடியே வீடுவந்து சேர்வார்.

இப்படி தொடர்ச்சியாக இரண்டுவாரங்களுக்கு நடை பெறும். அதற்குத்தான்தான் உச்சக்கட்டம்.

அன்று காலையில் ஆண்கள் எல்லோரும் கடற்கரையில் ஒன்றுசேர்வார்கள். எல்லா வீடுகளிலுமிருந்து ஊருக் கந்தாரிக்கு தேவையான சாமான்கள் கொடுக்கப்படும்.

ஒரு பக்கம் சமையல் நடக்கும், மறுபக்கம் வாழைத் தண்டு, கம்புதடிகள் தென்னங்குருத்து போன்றவற்றால் ஒரு கப்பல் செய்வார்கள். இன்னொரு பக்கம் ஒதல்கள் முழங்கும்.

எல்லோரும் ஒன்றுகூடிச் சாப்பிட்டபின் கப்பலிலே சாப்பாடுகள் பரத்தப்பட்டு புச்சோரப்பாவின் தலைமையில் சுமந்துசென்று கடவிலே தள்ளுவார்கள். அது அலைகளின் தாலாட்டில் அசைந்தசைந்து கடலோடு தன்னை ஜக்கியப் படுத்திக் கொள்ளும்.

நாச்சிமார்தங்கள் கோபம் கலைந்து சந்தோஷமாக அந்தக் கப்பலிலே பயணித்துவிடுவார்களாம். அத்தோடு நோய் நொடி களும் விடை பெற்றுவிட்டதான் மகிழ்ச்சி கரைபுரண்டோட எல்லோரும் வீடு திரும்புவார்கள்.

ஒரு கையில் கோப்பி ஜோகும் மறுகையில் தண்ணீர் கிளாஸமாக வந்து சேர்ந்தாள் அரூஸிதாத்தா.

“வாயக் கழுகிட்டு கோப்பி குழங்கொ”

சுடச்சட முதல் உறிஞ்சுதலே பெரிய தெம்பாக இருந்தது. சைத்துங் பீபிக்கு. இறுக்கமாக... சீனி குறைவாக.... மெல்லிய கைப்பாக....

இன்னும் கொஞ்சம் கதையைத் தொடர அவர்களுக்கு

அவகாசம் இருக்கவே செய்தது.

“இவ்வளவு நேரமும் நான் ஊருக்கந்திரியப் பத்தியேன் யோசிச்சிக்கோ நின்ட” சைத்துன் பீபி ஆரம்பித்தாள்.

“அந்தக் காலத்தில் புச்சோரப்பா எவளவு பஸந்தாச் சென்றன. இந்தக் காலத்து மனிசரு அதியளச் சென்னா சிரிச்சிட்டு சும்மீக்கிய.... அதட பாரதூரம் வெளங்கியல்ல....”

“ஊரு மறுபொகம் பெரண்டு பெய்த்தீக்கிய, எல்லம் செய்ததான் கூத்துத்தான். முத்த மனிசரென்டு பேசிய பேச்சிக்கு ஒரு மருவாரீக்கா....” என்றபடியே கையூன்றி மெல்ல எழுந்தாள் சைத்துன் பீபி.

‘எனா இது பொகவா’

“ஓ மாங்ரிபியாகியேன். பளிக்கொடமுட்டு வந்து புள்ள யள் அவளட தலயத் தின்னியாயீக்கும். அப்ப நான் வாரனே....”

“அல்லாட காவல்.... பாத்தெறங்குங்கொ” -வழியனுப்பி விட்டு உள்ளே சென்ற அரூஸிதாத்தாவின் மனம் இதமாக இருந்தது.

சைத்துன் பீபி பாதை ஓரமாக நடக்கத் தொடங்கினாள். மெல்லிய இருள் லேசாக பரவ ஆரம்பித்திருந்தது.

அப்போதுதான் அந்த ஒலி... ஒலிபெருக்கிக் குரல்தான்.

வேன் ஒன்றில் ஏதோ சொன்னபடி.... நோட்டெஸ்-ம் போட்டுக் கொண்டு சென்றார்கள்.

விழுந்து புரண்டு துண்டுப் பிரசரங்களைப் பொறுக்கிய படி இரண்டு சிறுவர்கள் முன்னால் வந்தார்கள்.

“எனத்தியன் மகன் லோஸ் பீக்கரில் செல்லிக் கொணு போற்”

அவர்களுக்கே என்னவென்று தெரியாது. கிழவிக்கு பதில்

கோட்டகூர்

வந்தகாரியம் பெரும்பாலும் சித்தித்துவிட்ட மகிழ்ச்சி. டவுன் பள்ளியில் ஞானர் தொழுதுவிட்டு வெளியேறும் போது ஒரு மணியை நெருங்கியிருந்தது.

பசி வயிற்றை இலேசாகச் சீண்டியது. ஹோட்டல் சாப் பாடு பற்றி என்னதான் சொன்னாலும் கூட, ஒரு வித்தியாசத் துக்காகவாவது இடைக்கிடை சாப்பிடத்தான் வேண்டும்.

இருபது இருபத்தைந்து வருஷமாக வந்து போகும் அனு பவத்தில் இரண்டொரு கடைகளை தேடிப் பிடித்துவைத்துள் வேன். நேரமும் காலமும் அதுற்கு ஒத்துழைக்கவும் வேண்டும்.

இன்று பேருவளைக்கடையே விருந்து மண்டபமாக எனக் குள் விரிந்தது. அதிக தூரமில்லை. ஒரு பொடிநடைதான். இன் னும் சூடுபிடிக்கவில்லைபோலும்.

அங்குமிங்குமாக மேசைக்கு ஒருவர் இருவராகவே அமர்ந்திருந்தனர். நானும் வசதியான இடமாகப் பார்த்து அமர்ந்து கொண்டேன்.

இங்குள்ள ஒரு வசதி. இரு நேரச் சாப்பாட்டைத் தவிர வேறெந்தத் தடல்புதலுமில்லை. ரொட்டி, பாண் என்று பட்டி யல் விரியாது. தேநீர் தொல்லைகளுமில்லை.

ஆவி பறக்கப் பறக்க சூப் கோப்பையொன்று வந்து சேர்ந்தது. கொஞ்சம் சுவைத்துப் பார்த்தேன். அது பசியை மேலும் கிள்ளிவிட்டது. இன்னொரு கோப்பை கேட்டாலும் தாராளமாய்க் கிடைக்கும்.

சுவரிலே ஒட்டப்பட்டிருந்த விலைப்பட்டியல் கண்ணிலே குத்தியது. சாப்பாடு இருபத்தெட்டு ரூபாதான். சுய விருப்பப்படி மீன், இறைச்சி, முட்டை இப்படி எதையும் தெரிவு செய்யலாம்.

ஈரல், மீன்பொரியல், கோழிரோஸ், இறைச்சிரோஸ் இப்படி ஸ்பெஷல்கள் ஏராளம்.

சுடக்கட சோறு, கறிகள் கொண்டுவந்து வைத்தான் வெய்டர்.

சாதாரணமான ஒருவர் மனம் நிறைய, வயிறு நிறைய சாப்பிட்டாலும் கொஞ்சம் எஞ்சும் அளவுக்குச் சோறு. நான்கு கறிகள். இரண்டாம் முறை கேட்டால், இரண்டு புதுக்கறிகளா வது வந்து சேரும்.

எனக்கு முன்னே அமர்ந்திருந்தவர் மிகவும் அமைதியாகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவர் ஸ்பெஷலாக கோழிரோஸ் வேறு எடுத்திருந்தார். பிரத்தியேகத் தட்டொன்றில் பேப்பர் போட்டு வசதியாகப் பியத்துப் பியத்து எடுத்துச் சுவைத்தார்.

எனது மனமும் ஒரு அப்ளிகேஷனைப் போட்டுவைத்தது.

மீண்டும் கள்ளமாக அவரைப் பார்த்தேன். கோழித் தொடை பொன்னிறமாகக் காட்சி தந்தது. இடையிடையே எண்ணெய்ப் பளபளப்பு. பியத்த இடங்கள் நார்நாராக வெண்மையாக...

“கோழி ரோஸாண்டு தாங்கொ....”

எதிர்பார்த்ததுபோல நெஞ்சித்துண்டு வந்தது. ஒரு துண் டைக் கிள்ளி வாயிலே போட்டேன். கருகி இறுகிய மேற்பகுதி பற்களிடையே அரைபட அரைபட சுவை தட்டியது.

சட்டென்று மனதிலே ஒரு பொறி. இது நியாயமா என்ற கேள்விக்குறி. கூடவே சின்னமகனின் முகம்.

“இன்டக்கி மீனும் இல்ல.... ஏறச்சீமில்ல... எனத்த ஆக்கியோ தெரிய....” எதுவும் கைக்கெட்டாத போது மனைவி இப்படிச் சொல்வாள்.

“கருவடு நல்லம்” நான் சொல்வேன்.

“வாப்பா கோழி ஏறச்சி எடுக்கோம்” - சின்னவன் இப்படியொரு யோசனையை முன்வைப்பான்.

“ஓ.... வாப்பா மிச்சம் நாளா கோழி தின்னல்ல” - அடுத்த இருவரும் ஒத்தாதுவார்கள்.

“எடுங்கொலே வாப்பா” சின்னவன் சின்னங்கத் தொடங்குவான்.

சம்பளம் ஒன்றே எனது மாத வருமானம். ஐந்து ஐவெங்கள் வாழ வேண்டும். இதற்குள் விருப்பத்தேர்வுகளுக்கு எங்கே வழியிருக்கிறது.

இறைச்சி மீனுக்காக ஒரு நாளைக்கு ஜம்பது ரூபாவுக்கு மேல் எப்படி செலவிடுவது? கோழி எடுப்பதென்றால் கொஞ்சம் கைவீசிச்சாப்பிட ஒரு கிலோவாவது எடுக்க வேண்டும். அதற்கு நூற்று இருபது ரூபா... தலையே போவது போல....

வீட்டில் ஒன்றாகக் கோழி சாப்பிட்டு மூன்று மாதங்களுக்கு மேலிருக்கும். எப்போதென்றே ஞாபகமில்லை. மீண்டும் மீண்டும் சின்னவன் ரஹ்மத்தின் முகம் கண்களுக்குள்.

இப்பொழுது என்ன செய்வது? கோழிரோஸை தின்னா மலேயே விடுவதா... இல்லைமாற் றீடாக பிள்ளைகளுக்கு ஏதாவது கொண்டு போனால் சரி.

“சோறுகறி வேணுமா?”

“கறி கொஞ்சம் கொணுவாங்கோ” வெற்றுப் பாத்திரங் களைக் காட்டினேன்.

எலும்புத் துண்டொன்றில் ஒட்டிநின்ற இறைச்சியை பற்களால் கவ்வி இழுத்தேன். அலாதிச் சுவைதான். கோழி எலும்புத் துண்டுகளைக் காணும்போது ஒரு நினைவும் சிரிப்பும் கைகோர்த்துக் கொண்டுவரும் எனக்கு.

மஷாகிர் என்றொரு நண்பர். தன்னுடைய கொமிக்கு களால் அவர் எல்லோருக்கும் நண்பர்தான். பாடசாலை நாடகங் களில் அவருக்கு முக்கிய பாத்திரம். எல்லோரையும் வயிறு குலுங்கச் சிரிக்கவைத்து விடுவார்.

அவருக்குச் சித்திரம் தவிர வேறெந்தப் பாடமுமே ஓடாது. ஒரு நல்ல கலைஞராக வளர் வேண்டியவர். அதுவே அவரது ஜீவனோபாயமென்றாகிவிட்டபோது, கடைகளுக்கு பெயர்ப் பலகை எழுதுவதிலேயே நிபுணராகிவிட்டார்.

இப்படித்தான் ஒருநாள் நெருக்கடியான வீதிக்கடை யொன்றில் அதுவும் இரவில் மேசைபோட்டு அதன்மேல் கதிரை வைத்து ஏறி ஏற்கனவே எழுதிய போர்ட்டில் திருத்தம் செய்து கொண்டிருக்கும் போது, வேகமாக வந்த காரோன்று மோதி, அவரை விழுத்திவிட்டது.

காலில் பலத்த அடி. எலும்பு பலதுண்டுகளாக முறிந்து ஆஸ்பத்திரியும் வீடுமாக பலமாதப் பரிகாரம். செய்தி அறிந்து அவரைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தேன். அப்போது பரவாயில்லை.

“பறவ ஏறச்சி தின்னச் செல்லிதொஸ்தர் செல்லீக்கி....” கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது, இடையில் சொன்னார் ஷாகிர்.

பறவை இறைச்சி என்றுமே கொக்கு, புறாதான் எனது நினைவுக்கு வந்தது. அவரைப் பொறுத்தமட்டில் இது எப்படிச் சாத்தியமாகும்?

“நாங்க இனி பறவ ஏறச்சி தின்ன பள்ளீல புறுதாக் கந்திரியே வரோனும்..... ம.... கோழி மூளூத்துண்டொன்டு கெடச்சாலும் கெடச்ச இல்லாட்டம் இல்ல”

இந்தத் துயரத்துக்கு மத்தியிலும் அவரும் சிரித்து என்னையும் சிரிக்க வைத்துவிட்டார்.

புறுதாக் கந்தாரியென்றாலே கோழிதான் ஸ் பெஷல். ஆறுபேர்கொண்ட ஒவ்வொரு கலத்துக்கும் ஒரு கோழி. சோறு, கறியென்று என்னென்னதான் சாப்பிட்டாலும், கடைசியாகப் போடும் கோழிக்கறியில்தான் கண்.

“சோறு கொஞ்சம் கொனுவரவா?” வெய்டர் தனது மேசையைக் கவனிப்பதில் அக்கறையோடிருந்தார்.

“போதும்” -என்றேன் நான்.

எனக்கெதிரே சாப்பிட்டவர் கைகளைக் கழுவிக்கொண்டு எழுந்தார்.

கோழித் தட்டைப் பார்த்தேன் நான். எலும்பு எச்சங்கள் மாத்திரமே இருந்தன. என்னமாதிரி ஒரு சதைத் துண்டுகூட இல்லாமல் துப்பரவு செய்திருந்தார். சாப்பிட்டுப் பழகிய மனிதன் போலும்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் கோழிக்கறியென்றால் கலியாணவீடுதான் தஞ்சம்.

பொதுவாக கோழிக்கறி இல்லாத கலியாண வீடுகளே இல்லையென்று சொல்லலாம். கலியாண வீடுகளுக்குச் செல்வதாக இருந்தால் சில நண்பர்களோடு சேர்ந்தே செல்வேன்.

நவாஸ் மாஸ்டர்தான் எங்களது 'அமீர்'. அவரது தலைமையில் நாங்கள் ஆறுபேர் அமர்ந்தோமென்றால் எழும்புவதே கஷ்டமாகிப் போய்விடும். ஒழுங்குப் பிரகாரம் அவர்தான் வழிநடாத்துவார். வெட்கம் கூச்சமின்றி நாங்கள் தின்று தொலைப்போம்!

சில கல்யாண வீடுகளில் சந்தர்ப்பவசமாக தனியாக மாட்டிக்கொள்வதுண்டு. அறிமுகமில்லாதவர்கள், ஊருக்குப் புதியவர்கள், முகப்பழக்கம் மாத்திரமுள்ளோர் இப்படிக் கலம் அமைந்துவிட்டால் ஒவ்வொருவரதும் சுயகெளரவும் மேலோங்கி நிற்கும். சாப்பாட்டுராமன் என்று பெயர் வாங்க யாருக்குத்தான் விருப்பம்!

கோழிக்குருமா அல்லது பொரித்ததை சிலபேர் தொட்டுப் பார்ப்பதோடு விட்டுவிடுவார்கள். லேசாகப் பியந்து வரக்கூடிய துண்டுகளையே சாப்பிடுவார்கள். இடுங்கிப் பிடுங்கி கடித்துச் சாப்பிடமாட்டார்கள், இனியென்ன அதிருப்தியோடுதான் எழுந்தாக வேண்டும். நண்பர்கள் கூடினால் இந்தப் பிரச்சினையே இல்லை.

ஒரு பிடிச்சோறு தவிர மற்ற எல்லாம் காலி செய்துவிட்டேன். பூரண திருப்தியான சாப்பாடுதான்.

'வாப்பா எனேத்தராம நீங்க கோழியெறச்சி தின்டேன்' சின்னமகன் சொல்வது போன்ற பிரமை என்னை அலைக்கழித்தது. இதற்குப் பிரதியீடாக ஏதாவது செய்தாக வேண்டுமே!

அறுபது ரூபா பில்லைக் கட்டிவிட்டு வெளியேறினேன். உண்ட களைப்புக்குச் சர்றே அமர்ந்து போக பெரியதொரு

வாங்கு போட்டுவைத்துள்ளார்கள். இந்த வசதி வேறெங்குதான் இருக்கிறது? சற்றே அமர்ந்து சிறிதுநேரம் யோசித்தேன்.

ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தவனாக வெளியே வந்தபோது எதிரே பழக்கடை என்னை அழைத்தது.

பெரிய எம் ரோஸ் வாழைப்பழமொன்றை உண்டேன். இப்பொழுதுதானே பத்துருபாவுக்கு அப்பிள் பழங்கள் மலிந்து போயுள்ளன. ஐந்து பழங்களை வாங்கி கைப்பையில் போட்டுக் கொண்டேன்.

இனி நேரே வீட்டுக்குப் போவதுதான்.

பஸ்ஸில் ஏறி டிக்கட் எடுத்துக் கொண்டேன். மூலை ஆசனம். பரபரப்பில்லாத பயணம். நிம்மதியான தூக்கத்தைத் தந்தது. பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தவர் தட்டி எழுப்பும்வரை ஊர் வந்ததே தெரியவில்லை.

ஒரு கம்பீரமான நடை நடந்தேன் வீட்டை நோக்கி.

எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த சின்னமகன் ஒடிவந்தான். அதைத் தொடர்ந்து அடுத்தவர்களும்....

“எனத்தியன் கொணவந்த” -இதுதான் ஒரே கேள்வி.

அப்பிள் பழங்களை ஆளுக்கொன்றாகக் கொடுத்தேன்.

“ஆ... ஆ... கழுவித் தின்னுங்கொ” மனைவி சுத்தமிட்டாள்.

பிள்ளைகள் ஆளுக்கொரு அப்பிள்பழம் கடித்துச் சுவைத் துச் சாப்பிடுவதைப் பார்த்தபோது எனது குற்ற உணர்வு படிப் படியாகக் குறைவதுபோல.

“பகல் சோறு தின்டா”

மனைவியின் கேள்விக்கு “ஓ” என்று மிக லேசாக பதில் சொல்லி நிறுத்திக் கொண்டேன்.

அன்று நேரகாலத்துடனேயே பிள்ளைகளுக்கு பசிவந்து விட்டது. பழம் சாப்பிட்டால் சிக்கிரம் பசிவருமென்று சொல் வார்களோ.

“ஆ... ஆ... புள்ளையள் கையக் கழுகிக் கொணுவாங்கொ. நீங்களும் வாங்கொ... லேசி”

வட்டமாக அமர்ந்து சாப்பிட ஆரம்பித்தோம். எனக்குப் பகல் சாப்பாடு ஞாபகம் வந்தது. எதிரே பலாக்காய், பொன் னாங்காணி முதலான ஊருக்கறிகள் காட்சியளித்தன.

“இந்தாங்கொ இது ஒங்கட பங்கு” மனைவி என்பக்கமாக சிறிய கோப்பையொன்றை நகர்த்திவைத்தாள்.

அதிலே கொஞ்சம் ஆணமும்....

“வாப்பும்மூட்டால அனுப்பீந்த. நாங்க தின்டுபோடப் பாத்த. ஒங்கட ரஹ்மத்துதான் வாப்பட பங்க வெக்கச்செல்லி கரச்சல் படுத்தி..”

மீண்டும் கோப்பையைப் பார்த்தேன்.

“வாப்பா.... நான் ஒங்கட பங்கத் தின்னப் பாத்த” - ஒரு குற்றப்பத்திரிகையையும் விரித்தான்.

எனக்குத் தொண்டையில் ஏதோ இறுகிக் கொண்டது போல ஓர் உணர்வு. சிரித்துச் சமாளித்துக் கொண்டேன்.

கோப்பையில் அந்தக் கோழி இறைச்சித்துண்டு எனக் காகக் காத்திருந்தது.

நூல்களில் தமிழ்நாட்டை விரிவாக விவரிதியாக இரண்டு முறையாக விவரிக்கப்படுகிறது. ஒன்றால் சிற்பாக நூல்களில் விவரிதியாக விவரிக்கப்படுகிறது. மற்றொன்றால் சிற்பாக நூல்களில் விவரிதியாக விவரிக்கப்படுகிறது.

சிற்பத்தை சிற்பகள்

“நாள்கி ரெண்டு பேரடேம் சுன்னத்தெடுக்கப்போற்”

வாப்பா சொன்னதுமே அவனுக்கு மெல்லிய நடுக்கம். அவன் நானாவுடைய முகத்தையும், நானா அவனுடைய முகத்தையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக் கொண்டனர். நேற்றுத்தான் பாடசாலையில் டிசம்பர் லீவு கொடுத்தார்கள். இந்த வசதியைப் பயன்படுத்தித்தான் வாப்பா இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்திருக்கிறார் போலும்.

வீட்டிலுங்கூட இந்தச் சில நாட்களாக ஒரு வித்தியாசமான சூழ்நிலை நிலவுவது அவனது கவனத்தைத் தொட்டது. காம்பரே மாமா முன்னின்று தனது வட்டோருக்கேற்ப சர்பத் தயாரித்து நான்கு பெரிய போத்தல்களில் அடைத்து வைத்திருந்தார். இரண்டு பெரிய ஸவன்களில் மஸ்கத் போட்டு உம்மாவும் தாத்தாவும் அளவுத் துண்டுகளாக வெட்டி வைத்திருந்தார்கள். உம்மும்மா, பெரியும்மா, சாச்சி எல்லோரும் அவ்வப்போது வருவதும் போவதுமாக இருந்தார்கள். எல்லாம் எதற்காக

என்பது இப்பொழுது அவனுக்குப் புரிந்தேவிட்டது.

“எனக்கு பயம் உம்மா”

அவன் உம்மாவின் முந்தானையைப் பிடித்துக் கொண்டு சொன்னான். ஒன்பதே வயது நிரம்பிய அவன் பயப்படாமலிருப்பானா?

உம்மா அவனது தலையை இதமாகத்தடவிக் கொடுத்தாள்.

“எனத்துக்கன் மகன் பயப்படுகிய. எறும்பு கடிக்கிய மாதிரி கொஞ்சம் நோகிய”

உம்மாவின் வார்த்தைகளை அவனால் நம்ப முடிய வில்லை. அவனுக்கு சட்டென்று சீனிமம்மதின் ஞாபகம் வந்தது. அவனது வகுப்புச் சுகபாடி. அவனுக்கு ஏற்கனவே சுன்னத்தாகி விட்டது. அந்த நிகழ்வை மிகப் பயங்கரமாக விபரிப்பான் சீனிமம்மது.

அன்று இரவு அவனுக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. இடையிடையே வந்துபோகும் பயங்கரக் கனவுகள்.

அடுத்த நாள் சின்னமாமாவும் அவரது கூட்டாளிகளும் வந்திருந்தார்கள்.

நடு அறையிலிருந்து தளபாடங்களை அப்புறப்படுத்தி துப்புரவு செய்து உள்ளே இரண்டு கட்டில்களையும் சிறிய மேசையொன்றையும் போட்டு ஒழுங்குபடுத்தினார்கள். கூரையை மறைத்து வெண்பிடவையால் மேல்கட்டி கட்டியிருந்தார்கள்.

அஸருக்குப் பாங்குசொல்ல சற்று முன்பே மாத்தறையிலிருந்து தீன்நானா வந்துவிட்டார். அவருடைய கையிலே அடக்கமான கூட்கேஸான்றிருந்தது. அவர் வந்ததும் படிப்படியாக வீட்டிலே ஆள்நடமாட்டம் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது.

“ஆ..... இங்கவாங்கொ ரெண்டுபேரும். இந்தப் புதிய உடுப்ப உடுத்துக் கொண்டு தீன்நானோட பள்ளிக்குப்

பெய்த்திட்டு வாங்கோ”

இப்படிச் சொன்னபடியே உடுப்பு பேக்கை நீட்டினார் வாப்பா.

உம்மாஸாரத்தை உடுப்பாட்டி விட்டார். எப்பொழுது மேவாப்பா உடுப்பது போல்.... வட்டக் கழுத்து, நீட்டக்கை, நெஞ்சுவரை பொத்தான்கள்... இடுப்புப் பக்கம் பொக்கற்றுமாக ‘ஆரியகுட்’ அவர்களுக்குப் புதுமையாக இருந்தது.

தீண்நானாவோடு இருவரும் பள்ளிக்குச் சென்றனர். புதுப்பாணி உடுப்பைப் பார்த்து விட்டு பிள்ளைகள் குழப்புவார்களே யென்ற வெட்கம் இருந்தாலும் திக்திக் அடிக்கும் நெஞ்சு எல்லா வற்றையும் விஞ்சி நின்றது.

தொழுது முடிந்ததும் தீண்நானா பள்ளிவாசல் பின்பக்க மாக இருவரையும் கூட்டிச் சென்றார். சுவரோடு இணைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்த உண்டியல் பெட்டியில் காணிக்கை போட்டார்கள். தீண்நானா கையேந்தி துஆ ஒதினார். இருவரும் ஆமீன் சொல்லி முகத்திலும் நெஞ்சிலும் தடவிக் கொண்டனர்.

மீண்டும் வீட்டுக்கு வந்து சேரும்போது முன்வாசலிலே பாரக்கு வெல்வயும் அவரிடம் ஜாலஸ் ஒதும் பெரிய பிள்ளைகளும் குழுமிநின்றனர். வாப்பாவும் மாமாவும் சர்வத்தும் மஸ்கத்தும் பரிமாறிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஜந்துமணிதான். ஆனாலும் நடுஅறையிலே பெற்றோல் மெக்ஸ் எரிந்து கொண்டிருந்தது. உள்ளே தீண்நானா, பத்தூல்லா மாஸ்டர், மமகலீல் நானா, இன்னும் சிலருமாக.....

ஒடுக்கமான பின்வாசலிலே பொம் பிளைகள் நிறைந் திருந்தனர். மூன்று குத்துக் கால்களிலே பெரிய ரபான் ஒன்று வைக்கப்பட்டிருந்தது. அருகே தணல் சட்டி வேறு தவங்கிடந்தது.

“ஸான்னத்துப் புள்ளயள்ட மேல்கழுகப் போற.....”

யாரோ சொன்னது அவனது காதை தடவிச் சென்றது.

இருவரதும் மேல்கழுவி இருப்பாட்டினார்கள். மோதீ னப்பாகாசமுடிந்தபுடவைப்பட்டியை ஒதினாதி, வலது கையிலே கட்டிவிட்டார். எங்கே... எப்பொழுது வந்து கூப்பிடுவார்களோ என்ற எதிர்பார்ப்பு இருவருக்கும்.

“ஆ.... புரியச்சல்லி....”

இப்படிச் சொன்னபடி தீன்நானா வந்ததும் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தவர்கள் ஒரூரூபா இரண்டு ரூபாவாக அவரது கையிலே திணித்தனர். அதனை சேப்பிலே போட்டுக் கொண்டார் அவர்.

“ஆ..... வாங்க மகன்..”

நானாவின் கையைப் பிடித்தெழுப்பி நடு அறைக்குள்ளே விட்டார் வாப்பா. நானா போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த உம்மா கைகளிரண்டையும் முன்பே தயாராய் வைத்திருந்த பெரிய தண்ணீர் கோப்பையிலே போட்டுக் கொண்டார். அதனுள்ளே உம்மாவின் கண்ணீர்த் துளிகளும்.....

“அல்லா அல்லா”

முன்வாசலிலிருந்து பெரிதாக எழுந்த கூட்டெலியைக் கேட்டதும், பின்வாசலிலிருந்து பெண்களின் ரபான் சத்தம் அதனையும் விஞ்சிக் கொண்டெடுமுந்தது.

அதிகநேரம் போகவில்லை. வாப்பாவந்து அவனையும்... அறைக்குள் சென்ற அவனது முகத்தில் வியர்வை கோலம் போட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு முகமும் பிசாசபோல.... சட்டென்று இடுப்பிலிருந்த புடவை சரிந்து விழுந்தது. வெட்கத்தைவிழுங்கிவிட்ட பயம்.

முதுகுக்குத் தலையணை போட்ட புட்டுவத்தில் அவனை இருக்கவைத்து, இருதொடைப்பக்கமாக இருவரும் கழுத்தை பின் நோக்கி இன்னொருவரும் இறுகப் பிடித்து நின்றனர்.

ஒரு கணம்தான்....

“ஏன்டும் மோவ்”

தொண்டைகிழிய அவன் கத்திய போதும் விக்ரு ஒவியும் ரபான் சத்தமும் சேர்ந்து அதனை அழுக்கி விட்டது போலும்.

எவ்வளவு நேரம் அழுதானென்று அவனுக்கே தெரிய வில்லை. கண்களைச் சற்றுவிரித்துப் பார்த்தபோது இருபக்க மாகவும் அவனுக்கு காற்றுவீசிக் கொண்டிருந்தார்கள். நானாவை மெல்ல எட்டிப் பார்த்தான். முகத்திலே வேதனைக் கோடு கள்தான்.

உம்மா, உம்மும்மா, சாச்சி எல்லோரும் அறையிலே சூழ நின்றார்கள். வேறும் ஒவ்வொருவராக வந்து பார்ப்பதும் போவதுமாக இருந்தார்கள்.

கலகலப்பூட்டுவதற்காக ஹுடோ, டாம் போடு, ரேடியோ எல்லாம் தயாராக இருந்தன.

போர்த்தியிருந்த புடவை தொட்டுத் தொந்தரவு கொடுக் காமல் நூல் போட்டு மேல்கட்டியோடு இணைத்திருந்தார்கள். வாப்பா அடிக்கடி புடவையை இழுத்துச் சரிப்படுத்துவதில் கண்ணாய் இருந்தார். பின்னைகள் சினாங்கும் போதெல்லாம் அடிவயிற்றில் வைத்துள்ள புடவைத் துண்டை தண்ணீர்விட்டு நனைத்தார். உம்மாவும் உம்மும்மாவும் மாறிமாறி இருவரதும் தலையை தடவிக் கொடுத்தனர்.

“ஆ... இது சன்னத்து மாப்பிளயள் சிரிச்சிக்கோ நிக்கியீ...”

ஜிஸ தாத்தா வழமைபோல் தமாஸா பண்ணிக்கொண்டு வந்தார்.

“துச்சின காரணியங்கு நல்லவேல.... இப்பினி எங்கட பேரக்க மரத்தில் எல்லாலும் மிஞ்சம்”

அவனுக்கும் கொஞ்சம் சிரிப்பு வரத்தான் செய்தது. சற்றே வேதனை மறந்து கொண்டு வரும் நேரமும்தான். ஐச தாத்தா சொன்ன, ‘சுன்னத்து மாப்பிள்ளை’ என்ற வார்த்தை அவனது நெஞ்சை கிளரி விட்டது.

சிலவாரங்களுக்கு முன்புதான் முடுக்கு வீட்டு சபியுதீனின் சுன்னத்து நடந்தது. அதை அவனது பெரியம்மா வீட்டில்தான் செய்தார்கள். இடவசதியுள்ள வீடு என்பதால்தான்.

அவனது வீட்டுக்கும் காட் கொடுத்திருந்தார்கள். ஒரு பெரிய மாடறுத்து பகல் சாப்பாடு. சாப்பாடு முடிந்தும் அவன் வீட்டுக்கு வரவில்லை.

மூன்று மணிக்கெல்லாம் சுன்னத்து மாப்பிள்ளையை உடுப்பாட்டினார்கள். கறுப்புக் களிசானும் இளநீல சேட்டும் பாகிஸ்தான் தொப்பியும் அவனுக்கு எடுப்பாக இருந்தது. அலங்கார வேலைப்பாடு செய்த ஜோடினையில் அவனை இருப்பாட்டிய போது அவன் எல்லோரையம் பார்த்துப் பார்த்துச்சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். கல்யாணவீடுகளில் ‘பொன்’னை ஜோடினையில் இருப்பாட்டினால் கண்களை இறுக்கி மூடிக் கொள்வதைத்தான் அவன் பார்த்திருக்கிறான்.

சொந்தக்காரர்கள் அறிந்த தெரிந்தவர்களெல்லாம் ஏறி யேறி அவனது கையிலே அம்லொப்புகளை கொடுத்தார்கள். அதற்குள்ளே சல்லிதான். அவனது கைகளில் வைத்துக் கொள்ள முடியாத அளவுக்கு சேர்ந்த போது அவனது வாப்பா அவற்றை எடுத்து ஒரு தட்டிலே வைத்தார். இன்னும் இன்னும் சேர்ந்து கொண்டே இருந்தது. அவனது மச்சான் ஒரு மோதிரமும் போட்டார்.

நான்கு மணிக்கெல்லாம் ஆன்ஸேமாமா, மோதீனப்பா எல்லோரும் வந்துவிட்டார்கள்.

சன்னத்து மாப்பிள்ளையை இறக்கி, மாலைபோட்டு, பைத் ஒதியபடி பள்ளிவாசலுக்கு காணிக்கைபோட அழைத்துச் சென்றார்கள்.

“மகன் சோறு கொஞ்சம் தின்னியா?”

உம்மா சோற்றைப் பிசைந்தபடி இரண்டு கட்டிலுக்கும் இடையே அமர்ந்து, மாறிமாறி ஒவ்வொரு பிடியாக தீத்திக் கொண்டிருந்தாள். உம்மா பிசைந்து கொடுத்தால் அவனுக்கு என்றுமே அலாதியான ருசிதான்.

பத்துமணியாகும் போது மாமா ரேடியோவைப் போட்டார். நல்ல நல்ல பாட்டுக்கள் அதிலே ஒலித்தன. அப்பொழுது வீட்டுக்காரர்களைத் தவிர வேறு யாருமே இருக்கவில்லை. அவர்கள் மாறிமாறி இனி விழித்திருக்கத்தானே போகிறார்கள்.

அடுத்தநாள் ஆறுமணிக்கெல்லாம் தீன்நானா வந்துவிட்டார். இன்னும் என்ன செய்துவிடுவாரோ என்ற பயம் அவனுக்கு. எல்லாம் பார்த்துவிட்டு வாப்பாவிடம் ஏதேதோ சொல்லி விட்டுப் போய்விட்டார்.

சன்னத்துப் பிள்ளைகளைப் பார்க்க வருபவர் கைவீசிவீசி வருவதில்லையே. ஏதாவது தின்பண்டங்கள், முட்டை போன்ற வற்றைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பார்கள்.

“ஆ ரெண்டுபேரும் மீன் புடிக்கியா?”

ஸிராஜி காக்கா சிரித்துக் கொண்டே வந்தார். அவரது கையிலே ஒரு பார்ஸல். வாழைப்பழச் சீப்புத்தான் என்பது அவனுக்கு விளங்கிவிட்டது.

“நீங்க செஞ்சது பெரியோரு வேல ஜெலால்தீன் நானா”

அவர் சொல்லும் போது வாப்பா வாய்விட்டுச் சிரித்து விட்டார். வாப்பா சந்தோஷப்படும் போதுதான் அப்பிடிச் சிரிப்

பார். அவனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

“எண்ட மகனுக்கு பதினாலு வருஷம். இன்னேன் ஸ-ன் நத் தெடுக்கல்ல. பொஞ்சாதி ஓரேபுடிய.... சாப்பாடு குடுத்து பஸந்தாச் செய்யோனுமென்டு.... ஏன்ட கைலமடல இல் லேன்... இருந்தாலும் இல்லாட்டம் ஊரு மனிசரு கத செல்லி யொன்டும்பொடியென்டேம் மனசி நோகுமென்டு நானும் பாத்துப் பாத்து நின்ட....”- ஸிராஜி காக்கா சொல்லிக் கொண்டே போனார்.

“எல்லாரும் பொடவ அவுத்துப் போட்டுக் கொண்டு கூத்தாடியென்டு நாங்களும் அப்பிடி கூத்தோனுமா....” இப்படிக் கேட்டுவிட்டு வாப்பா மீண்டும் பழையபடி சிரித்தார்.

அவனது சின்ன மனதில் வாப்பாவின் வார்த்தைகள் லேசாகத் தைத்தது.

உம்மா சர்வத்தும் மஸ்கத்தும் கொண்டுவந்து டேபோவை இழுத்துவைத்து, “தின்னுங்கொ” என்றாள்.

மஸ்கத் துண்டொன்றைக் கடித்தபடியே “ஸித்தியாமினு ம்மா... ஜெலால்தீன் நானா வழிகாட்டம்ட்ட நானும் லீவு முடிய முந்தி பொடியன்ட சுன்னத்தெடுத்துப் போடப்போற்” என்றார்.

“ஓ... இனி கொறகுத்தம் செல்லுவாங்கதான்... எப் பிடிச்சரி எங்கடெங்கட விஷயமியனும் நடக்கோணேன்” உம்மாவும் ஒத்துதினார்.

“தீன்நானா வந்தா எங்கட்டுப் பொகத்துக்கு கொஞ்சம் வரச்செல்லுங்கொ.... அப்ப வாரனே”

“செல்லியன் செல்லியன்” என்று உற்சாகத்தோடு சொன்னார் வாப்பா.

உம்மாவும் வாப்பாவும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டனர்.

கிரண்டு ஜெம் பேண்டு

“ஈல்மான் ஹாஜி ரெண்டாம் கலியானம் புடிக்கப் போராம்”

ஊர்ப் பேச்சு வந்து வந்து மோதி அவளது செவிப்பறை களைக் கிழித்தது. அவளது எதிர்பார்ப்பும் எல்லாமும் இது பொய்யாய் உதிர்ந்து போய்விட வேண்டுமென்பதுதான். யாருக்கும் முகம் காட்ட முடியாத ஒரு இக்கட்டான நிலை. அடக்கி யடக்கி இருப்பதைவிட கணவனிடம் மனம் திறந்து கேட்டு இறுகிவரும் மன அழுத்தத்துக்கு வடிகால் தேடிவிடவேண்டும் போலிருந்தது.

தகவல் கொடுத்து அழைத்தது போல் சந்தர்ப்பம் பார்த்து வந்து சேர்ந்தார் அவர். மின்விசிறியைத் தட்டிவிட்டு ஹாய்யாக அமர்ந்து மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்தார். நஸ்ரினாவின் முகத்தில் இழையோடிய கவலை அவரை என்னவோ செய்தது.

“எனத்தியன் நஸ்ரினா ஒரு மாதிரி.....?”

மின்னற் கோடுபோல் ஒருமுறை பார்த்து விட்டு

முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள், மனக்குமுறல் கண்ணீர்க் கோடுகளாய் ஊர்ந்தது.

“வாய்த்தொறந்து செல்லாம அழுது சரிவாரா?”

கேள்வியில் நியாயம் தூக்கலாகி நின்றது. என்னதான் பிரச்சினையென்றாலும் இந்த ஐந்தாண்டு வாழ்க்கைப் பயணத்தில் அவர் தீர்த்துவைக்காததொன்றில்லை. காரியம் சாதிப் பதில் வல்லவன் என்பதை அவர் மெய்ப்பித்தே வந்துள்ளார். இந்தப் பிரச்சினையை எந்த முறையில் அனுகப் போகிறாரென்று அவருக்குப் புரியவேயில்லை.

“எல்லாரும் செல்லியது மெய்யா?” -அதற்கு மேல் பொறுமை சாதிக்க அவளால் முடியவில்லை.

“எல்லாரும் செல்லியதென்டா?” -ஓன்றும் தெரியாதது போல் கேட்டு நின்றார்.

“நீங்க இனுமொரு கலியாணம் புடிக்கப் போறாம்”

“நான் இனுமொரு கலியாணம் புடிக்கப் போறது எவனுக்காலும் தேவில்ல. அது ஏன்ட புரியம்” தடிப்பாக விழுந்த வார்த்தைகளுக்கேற்ப முகம் ஜில்லென்று சிவந்தது.

“அப்ப மெய்யா இது....?”

எந்தப் பதிலும் சொல்லாமல் எழுந்து தாடியைத் தடவித் தடவி அங்குமிங்குமாக நடந்தார். முப்பத்தைந்து வயது முறுக்கேறிய துடிப்புடல் அவருக்கு.

வீடு நிசப்பத்தில் மூழ்கிப் போயிருந்தது.

“எனத்தியன் ஒன்டும் செல்லாமலீக்கிய...?” -அவள்தான் சற்று அதட்டலாகக் கேட்டாள்.

“நான் செல்லியத்துக்கொண்டுமில்ல” -பாய்ந்து விழுந்து கத்தினார்.

‘அப்பிடி ஒன்டுமில்ல’ என்ற வார்த்தைகளை யாசித்து நின்ற அவள், இனிமேல் பேசுவதற் கொன்றுமில்லை என்ற அளவுக்கு குழமந்து போனாள். ஆனாலும் பேசுவதைத் தவிர வேறென்னதான் செய்ய இயலும்.

“ஒங்களுக்கு நான் எனத்தியன் வெச்ச கொற. என்ன எத்தினதரம் பாத்திட்டன் நீங்க கலியாணம் புடிச்ச. ரெண்டு புள்ளூப் பொறக்கல்லியா. நீங்க கேட்டதெல்லம் எங்கட வாப்ப தந்ததானே. ஒங்களுக்கேத்தியன் பொன் பெய்த்தியம் புடிச்சிக்கிய”

இவள்தான் பேசுகின்றாளா என்ற அளவுக்கு ஆத்திரம் அதிரடித் தாக்குதல் நடத்தியது.

ஓரடி முன்னே பாய்ந்துநின்று “சம்ம சத்தம் போட்டு ஊரக் கூப்பிடாம போ உள்ளுக்கு” என்று கர்ண குருமாகக் கத்தினார்.

விறுவிறென்று சென்று காம்பராவுக்குள் புகுந்தாள் அவள். கதவு படாரென்று அடித்து மீண்டும் சுவரில்போய் மோதியது.

தூங்கிப் போயிருந்த குழந்தைகளை அணைத்தபடி விம்மிவிம்மி அழுதாள் நஸ்ரினா.

சாப்பாட்டு மேசை அனாதையாய்க் கிடந்தது.

மகளைக் கண்டு கதைக்காமல் வாய் கொடுத்துவிடக் கூடாதென்ற தீர்மானத்தில்தான் மகள் வீட்டுக்கு வந்தார் இப்ரா லெப்பை.

வாப்பாவைக் கண்டு முறையிட்டு ஆலோசனை பெற வேண்டுமென்றிருந்தவருக்கு வாப்பாவே நேரில் வந்தபோது மனப்பாரம் சற்றே குறைந்தது போலிருந்தது.

“வாங்கொ வாப்பா”

அவரது முகம் ‘ம்’ மென்றிருந்தது. ஒருமுறை குசனிவரை சென்றவர் மீண்டும் வந்து வாசலில் அமர்ந்தார். என்ன அழகான வீடு மையத்துவீடு போல் ஆகிவிட்டதேயென்ற கவலை நெஞ்சைப் பிசைந்தது.

தலைகவிழ்ந்தபடி முன்னே அமர்ந்தாள் நஸ்ரினா. அதற் கிடையில் கண்கள் என்னவோ கங்கையாக.....

“மச்சன் எங்கியன் மகள்?” அவரே கேட்டார்.

“கடக்கிப் பெய்த்த வாப்பா”-சிறுபிள்ளைபோல் தேம்பி னாள் அவள்.

“ஊரிலமொகம் காட்டேலாமீக்கி”

“இப்பிடியாகுமென்டு தாரன் வாப்பா நெனச்ச. தின்னே மேலாத புழுங்கேமேலாத நெலம எனக்கு. ஆனா அவரு புதிய மாப்பிளமாதிரி சந்தோஷமா ஈக்கியாரு.”

“எல்லம் தலையெழுத்துத்தான்”-பெருமுச்சவிட்டார் இப்ராலெப்பை.

அவருக்கு நஸ்ரினா மூன்றாவது பிள்ளை. ஏனைய இரு மகள்களையும் போலவே அவளையும் சிறப்பான முறையில் தான் திருமணம் செய்துவைத்தார். தில்லுமுல்லுக்ஞும் ஏமாற்று வித்தைக்ஞும் செய்து ஒப்பேற்றவில்லை.

ஒரு லட்சம் ரூபாப் பணம், புதுவீடு, கடை இப்படி விரித்த பட்டியலை அப்படியே பூரணப்படுத்தினார்.

சம்பாதித்ததன் மூலம் பிள்ளைகளின் வாழ்வுக்கு ஒளி யேற்றாமல் இருட்டுப் பணமாகப் பதுக்க அவர் என்னவே இல்லை.

“மகள் ஒங்களால் மாப்பிளக்கி எனத்தசரி கொறகுத்தம்...”

“அல்லாதான் அறியோனும். ஏன்ட மனசாலயாலும் நானென்டா அப்பிடியொன்டும் செய்யல்ல வாப்பா”

“ம்...வேறு... எனத்தசரி.... நோய்நொடியன்”

“வாப்பா நீங்க கேக்கியது எனக்கு நல்லா வெளங்கிய.... சத்தியமா அப்பிடியொன்டுமில்ல”

“இல்லதானே....”

“நான் பொய் செல்லியா வாப்பா”

சற்றுகின்ற மின்விசிறியைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தவர் மீண்டும் ஒரு பெருமுச்சவிட்டார்.

“சரி நாங்க அவசரப்படப்பட்டாது. நான் ஆகுமான மனிசர் ரெண்டுபேரப் போட்டுப் பேசியன். அதுக்குப் பொறுகு மத்ததப் பாக்கோம். ஆனா ஒன்டு நீ உட்டுக்குடுக்காதே மகன்”

“சரி வாப்பா”

இரத்தம் புதுப்பிக்கப்பட்டதுபோன்ற உணர்வு அவருக்கு. நல்லதொரு தெளிவு பிறக்குமென்ற நம்பிக்கை ஒளி.

வாப்பாவை வழியனுப்பிவிட்டு மீண்டும் வந்து தொப்பென்று அமர்ந்து கொண்டாள். இந்தச் சில நாட்களாக அடுப்பே எரியவில்லை. பின்னைகளுக்கும் எதுவும் புரியாத வயதுதானே.

அன்று கடையிலிருந்து ஸல்மான் ஹாஜி வரும் போது சற்று மிடுக்காகத்தான் வந்தார். புன்னகையும் முகமலர்ச்சியும் இப்பொழுது அவரை வரவேற்பதில்லை. வீடு பெரும்பாலும் மௌனப் போர்க்களமாகவே மாறியிருந்தது.

முகம் கை கழுவி மறக்காமல் மங்ரிபு தொழுதுவிட்டு

வந்து பிளாஸ்கிலிருந்த கோப்பியைக் குடித்து தொண்டையைச் செருமிக்கொண்டார்.

“ம.... ஒங்கட வாப்பா வந்தாமேன்”- ஏளனமாகத்தான் கேட்டுவைத்தார்.

“மகளப் பாக்க வரேலவா.... அவரு கெட்டின ஊட்டுக்கு அவருக்கு வரேலவா”-வெட்டொன்றாகத் திருப்பிக் கேட்டாள்.

“ஆ..... அப்பிடி வந்திட்டுப் போனத்தப்பத்திக் குத்தமில்ல. ஆனா தேவில்லாத கரச்சலியள....”

“கரச்சலியள நீங்கதான் உண்டாக்கிய. ஒங்களுக்குத்தான் பொன் பெய்த்தியம் புடிச்சீக்கிய. இந்துரில் எவளவு மனிசரீக்கியன். பொஞ்சாதி மெளத்தானாப் பொறுகும் புள்ள குட்டியள பாத்துக்கேட்டுக்கொண்டு எத்தின பேரீக்கியன்....” எந்தப் பயம் கூச்சமின்றி நனைந்த கோழியாய் கத்தினாள் நஸ்ரினா.

“இங்கபாரு நீ இப்படிச் சத்தம் போட்டென்டு நான் பயப்படுப் போறல்ல. எனக்கிட்ட வசதீக்கி. ரெண்டு பொன் சாதியேம் ஒன்டுபோல பாக்கேலும்....”

“தா.... வெக்கமில்லாமப் பேசியத்தப் பாத்தா. அப்பிடி வெக்கம் கெட்ட வாழ்க்க எனேத்தேவில்ல”

“இங்கபாரு இது உலகத்தில நடக்காத விஷயமல்ல. அல்லா ரகுலுக்கு மாத்தமான விசயமுமல்ல. சும்ம பாவத்த தேடிக்கொளாதே....”

“ஓ.... நாளக்கி நாலு கலியாணம் புடிக்கேலுமென்டும் செல்லியொன்டும்”

“மிச்சம் மிச்சம் பேசாதே... நான் செய்தத்த சட்டப்படி தான் செய்த... அளவுக்கு மிச்சம் வந்தா இதால் நட்டவாளியாகிய நீதான். அன்ன அத நல்லா மனசீல வெச்சிக்கோ....”

பேச வேண்டியதெல்லாம் பேசியாகிவிட்டாள். தனது இடத்திலிருந்து ஒரு மில்லிமீற்றர் கூட இறங்கிவர அவர்தயாராக இருக்கவில்லை. இனி இந்த வாழ்க்கையே வேண்டாமென்று அவளால் ஒதுங்கிவிட முடியுந்தான். ஆனால் பழிபாவமெல் லாம் அவள் தலையில் சுமத்தி ஊரே சிரிக்குமென்பது அவளுக்குப் புரியாத விஷயமல்ல. ஒரு பெண்ணென்ற வகையில் உரிய நியாயங்களை யார்தான் சீரணிக்கப்போகிறார்கள்.

இரவு உறங்க ஆரம்பித்திருந்தது. அவளும் குழந்தைகளுமாக படுக்க ஆரம்பித்து பல வாரங்களாகிவிட்டன. விளக்கை அணைத்துவிட்டு அவள் கட்டிலிலே விழித்திருந்தாள். எல்லாக் கோணங்களிலும் யோசித்து யோசித்து அவள் ஒரு முடிவுக்கு வந்தேயாக வேண்டிய கட்டம்.

வெளியே நாய்கள் குறைத்துக் கும்மாளமிட்டன.

“எங்களால் ஏன்டமாதிரி செல்லிப்பாத்த... மார்க்கத்துக்கு மாத்தமா ஒன்டும் செய்யல்லயென்டுதான் ஸல்மான் ஹாஜி செல்லிய”

இப்ராலெப்பை அனுப்பிய ஊருக்குப் பொதுவான இரு வரும் இப்படித்தான் வந்து சொன்னார்கள். இனி இறுதிப் பேச்சவார்த்தையை மருமகனுடன் நடத்தியாக வேண்டும். இளைய மகளின் வாழ்க்கை எதிர்பாராத வடிவத்தில் குழம்பிப் போவதை அவரால் பொறுக்க முடியவில்லை.

பல இடங்களில் மாப்பிள்ளை பேசியபோதும் மார்க்க பக்தியுள்ளவராக... அல்லாவுக்குப் பயந்தவராக இருக்கவேண்டுமென்பதில் அவர் மிகவும் அக்கறையாக இருந்தார்.

“கெட்ட பழக்கம் ஒன்றுமில்ல... அஞ்சிநேரமும் பள் ஸீல... எடக்கெடலுமாத்திலேம் போற.... நாலு மனிசரோடேம் பழகிய வசதீக்கியவங்களுக்கிட்ட இந்தத் தன்மயல் மிச்சம் கொறவு”

இப்படித்தான் முக்கியமான எத்தனையோபேர்சான்றிதழ் வழங்கினார்கள். இன்று ‘இப்பிடி நாங்க நம்பல்லயே’ என்று கவலை தெரிவிக்கிறார்கள்.

இதையெல்லாம் மனதில் சுமந்துகொண்டு மருமகன் இருக்கும் நேரமாகப் பார்த்து வீட்டுக்கு வந்தார். இருவருக்குமே ஒருவருக்கொருவர் முகம் கொடுக்க முடியவில்லை. எவ்வளவோகலகலப்பாகப் பேசிக்கொள்ளும் இருவரும் பேயறைந்த வர்களாக வெப்பக் காற்றைக் கக்கினார்கள்.

‘நீங்க எனத்தியனிது செஞ்சிகொளப்போற்’ - மிகவும் தாழ்ந்த தொனியிலேதான் இப்ராலெப்பை கேட்டார்.

‘நானத் தீர்மானிச்சி முடிஞ்சி. அல்லாரகுலுக்கு மாத்தமா நாளொண்டும் செய்யல்ல. என்னோட எனத்தப் பேசும் வேவில்ல’

இதற்குமேல் எதையும் பேசுவதற்கு அவர் இருந்தால் தானே. வெளியே கார் ஸ்டார்ட் பண்ணும் சுத்தம் கேட்டது.

அவர் பெருமுச்ச விட்டபடியே மகளைப் பார்த்தார். அவள் கண்ணீர் சிந்தி கலங்கி நிற்கவில்லை. அவளது கண் களிலே ஒரு தீட்சண்யம் பளிரிட்டது.

‘மகள்’

‘வாப்பாநான் புரியப்பட்டாத்தான் அவருக்கு ரெண்டாம் கலியானம் புடிக்கேலும். இல்லாட்டி நான் உட்டிட்டுப் பொகோணும். பொகாட்டி அவர் தலாக் சொல்லியொன்டும். எனத்த நடந்தாலும் எல்லாரும் எனக்குத்தான் குத்தம்

செல்லியொன்டும்”

“மகள்”-தாக்கத்துக்குள்ளானவராக....

“வாப்பா.... நான் மறுபேணம் உம்ம வாப்பக்குப் பார மாகப் புரியமில்ல. ஏன்ட புள்ளயள பிரிக்கிய பாவத்தேம் செய்யேல. நான் பேருக்கு பொஞ்சாதியா இருந்துக்கொண்டு ஏன்ட புள்ளயள பாத்துக்கொளப்போற”

மிக நிதானமாகவும் புரியும்படியாகவும் மகள் சொன்னது இப்ரா லெப்பைக்கு பல கோண்த்தரிசனத்தைக் கொடுத்தது. தனது ஒரு பக்கச் சிந்தனையின் பலவீனம் அவருக்குத் தெளிவாகியது.

“எனக்கென்டா ஒன்டுமே வெளங்கல்ல மகள்”

“இதப்பத்தி நீங்க ஒன்டும் யோசிக்கவாண வாப்பா. அல்லா ரகுல் பேசிப்பேசி ரெண்டு கலியாணம் புடிக்கியவனிய லட முந்தின பொண்சாதிமாரு கண்ணீரும் சோறும்தான் தின் னோனும். ஏன்ட நஸ்பும் அப்பிடிப்பெய்த்து”

‘சரி மகள் அவசரப்படவாணம் கொஞ்சம் யோசிங்கொ. புரியம் குடுக்கவான்’-இறுதியாக இன்னும் கொஞ்சம் முயற் சிக்கும் வழிபார்ப்பில்தான் இப்படிச்சொல்லியிருக்க வேண்டும்.

‘நான் ஸென் வெச்சி குடுத்திட்டன் வாப்பா’

சுளீரென்று ஏதோ உடலெல்லாம் பாய்ந்து..... உலகமே சுற்றிச்சூழன்று அண்டவெளியை கிழித்துக் கொண்டு பறப்பது போல ஓர் உணர்வு அவருக்கு.

மூர்ஜுப் மூராஷ்

“ப ஸ்ஸில நின்டுக்கொணுவந்து உசிரு பெய்த்தும்மா”

முகச்சளிப்போடு தோற்பையைப் பெயர்த்து மேசையில் வைத்துவிட்டு கட்டிலில் அமர்ந்தாள் நஸ்ரினா.

நான்கு மணியிலிருந்தே பஸ்ஸைப் பார்த்துப் பார்த்திருந்த ஸெய்த்துதான்பீபி “அல்லாட காவல்ல வந்து சேந்திட்ட” என்ற மகிழ்ச்சியோடு நிம்மதியடைந்தாள்.

“ஓபேனக் கொஞ்சம் போடுங்கவா”

அப்போதுதான் மகளின் முகத்தில் பளபளத்த வியர்வைக்கோலம் அவள் கண்களைத் தொட்டது.

“நான் செல்லோணுமென்டு நென்சிக்கொண்டே நின்ட. பரவீனுக்கு பேச்சு முடிஞ்சேன்”

“எப்பவன்? சாடயாலும் கேள்விப்படல்லேன்” வியப்புக்குறியைக் கண்களில் ஏந்தி நின்றாள்.

“அப்பிடித்தான் மகள் விஷயமியள் ஒழுங்கானா பேசிப்பேசீக்கிய காலமா இது. டக்கென்டு பாத்தியா ஓதிப்

போடியதுதான் புத்தி”-மாப்பிள்ளை மார்க்கட்டில் நிலவும் போட்டியை இலேசாகத் தொட்டுக் காட்டினாள் ஸைத்துன் பீபி.

“அவளாலும் செல்லல்லேன்”

நஸ்ரினுக்கு என்னவோ போலிருந்தது. இவ்வளவு விரைவாக இப்படியொன்றை அவள் எதிர்பார்க்கவில்லைதான்.

“தாரன் உம்மா மாப்பிள் ஊருலயா....?”

“நானும் அசல் மனிசருக்கிட்ட கேட்டுப்பாத்த. எனக்குப் பொடியன்யென்டா நிதானமில்ல. அவளவு படிச்சில்லாட்டம் நல்ல பொடியனாம்”

‘படிச்சில்லாட்டம்’ என்று உம்மா சொன்னது அவருக்கு இன்னும் ஒருபடி சோகத்தை வார்த்தது.

உம்மா உள்ளே சென்றதும் வந்த உடுப்புக்களைக் கூட மாற்றாமல், குறுக்குவாக்கில் அப்படியே சாய்ந்தாள்.

‘இவளவு படிச்சீம் பஸிந்தீந்தும் படிப்பில்லாத மாப்பிளயா அவருக்கு’ அவளால் அங்கீகரிக்கவே இயலவில்லை.

உடனே போய் ஆயிஷாவைச் சந்தித்தால்தான் விளக்கம் கிடைக்கும் போலிருந்தது.

“அன்ன கோப்பி ஊத்தின. உடுப்ப மாத்தல்லயா? ”- உம்மாதான்.

சட்டென்று எழுந்தாள். ஆயிஷா வீட்டுக்குப் போய்ச் சேரும்வரை பம்பரமாய்த்தான் சமூல்வாள்.

“ஆ இது நஸ்ரினா வார்”

“‘நஸ்ரினா’ என்று உம்மா உச்சரித்ததுமே அறைக்குள்ளி விருந்து ஓடிவந்தாள் பர்வீனா.

வழுமைபோல் சல்வார் அணிந்தபடி தோன்றினாள் அவள். முகத்திலே குறிப்பிடத்தக்க மாற்றம் எதுவும் தென்படவில்லை.

“இன்டக்கி லீவு. அதுதான் இந்தப் பொக்கத்துக்கு வந்தீக்கி”- உம்மாஇப்படிச்சொன்னபடியே உள்ளே சென்றாள். கைகளைப் பிடித்து தனதறைக்கு அழைத்துச் சென்றாள் பரவீனா.

“எனத்தியன் புதிய செய்தியன்?” சொல்லப்போகும் அனைத்தையும் உள்வாங்கும் ஆவல் நஸ்ரினாவுக்கு.

கட்டிலிலே புதுவிரிப்பு போடப்பட்டிருந்தது. ஜன்னல் களும் புதிய சட்டைகள் போட்டிருந்தன. வீட்டில் தாறுமாறாக இருந்த சாமான்கள் கூட ஒதுங்கவைக்கப்பட்டிருந்தன. விழாக் கோலம்பூண படிப்படியாகத் தயாராகிவரும் பாங்கு அங்கே தெளிவாகத் தெரிந்தது.

பக்கச் சேதம் அமர்ந்திருந்தவள் ஜன்னலுக்கு வெளியே பார்த்துக் கொண்டு மெளனமாக இருந்தாள்.

“எனத்தியன்ட செல்ல வெக்கமா”

அவளது முகத்தைத் தன்பக்கமாகப் பிடித்துத் திருப்பிய நஸ்ரினா அதிர்ந்தே போனாள்.

அவள் கண்கள்.....

எதிர்பார்க்கவே இல்லை. அவளைக் கட்டிப் பிடித்து தோளிலே முகத்தைப் புதைத்து விம் மிவிம் அழுதாள் பரவீனா. ஏதோ பிழை நடந்துள்ளது அந்தக் கணத்திலேயே அவளுக்கு விளங்கிவிட்டது.

“எனத்துக்கன்ட ஒன்டும் செல்லாம இப்பிடி அழுகிய...?” காரணம் புரிந்தாலுங்கூட அவளைச் சமாளிக்கவும் வேண்டுமே.

அதற்குப் பின்பும்கூட ஒன்றும் சொல்லாமலேயே அவள் அழுத்தான் செய்தாள்.

விருந்தாளிக்குத் தேநீர் கொண்டுவந்த உம்மதீதாத்தாவுக்கு இக்காட்சி கடும்கோபத்தை ஏற்படுத்தியது. தேநீர் கோப்பையை

டக்கென்று வைத்துவிட்டு ஒன்றும் பேசாமல் போய்விட்டாள்.

அரைமணிநேரம் கழிந்தும் அழுவதொன்றுதான் அவளது மொழியாக இருந்தது. நஸ்ரீனாவுக்கு ஒருபக்கம் பயமாகவும் இருந்தது.

“ஆயிஷாவேம் கூட்டிக்கொணுவந்துதான் ஒன்னோட பேசோணும். நான் வாரம்”

வீட்டாரோடும் சொல்லாமல் மெல்ல வெளியேறினாள் நஸ்ரினா.

நஸ்ரினா போவதைக் கண்டதும் உம்மத்தீதாத்தாவுக்கு ஜெதுபேறிவிட்டது.

“எனேத் தெரிம் அவள் உசுப்பி உசுப்பி வரச்செல்லே. இல்லாதஜாதியெல்லம் செல்லி ஒன்ட மனசஅச்டாக்கியொன்டு மென்று. எனத்தியன்ற பேசீக்கிய மாப்பிள ஒனக்குப் பவர் போதவா.... அடைங்கருக்குத் தக்கனக்கித்தான் நாங்க மாப்பிள தேடோணும்.... சல்லி குடுக்கோணும் கட்டுடுப்பு வாங்கோணும்.... ஊட்டுக்கு இன்னேம் சாந்துசாயம் பூசவாலும் வழில்லாம நாங்கீக்கிய...”

உம்மா ஏசுவதை நிறுத்தவுமில்லை. மகள் அழுவதை விடவுமில்லை. இரண்டும் இனித் தொடர்க்கதைகள்தானே!

ஆயிஷா மிகுந்த ஆரவாரத்தோடு அந்த வீட்டு முற்றத்தை மிதித்தாள். வாசலிலே நின்ற உம்மத்தீதாத்தா விளங்காதது போல் பின்கட்டுக்குச் சென்றதையொன்றும் அவள் பெரிதாத எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

“பர்வீன்” - அவளது குரல் கணீரென்று ஒலித்தது.

உள்ளே நின்ற பர்வீனா குரலை இனம் கண்டபோதும் முன்வாசலில் என்ன வரவேற்புக் கிடைக்கிறதென்பதை காது கூர்ந்து கேட்டாள்.

‘‘வாங்க மகள்’’ - ஜிபிரி நானாவின் ஏற்பு ஆரோக்கியமாக அமையவில்லை.

‘‘நேத்து ராவு வந்தொடன கேள்விப்பட்ட. எங்கியன் விழதென்டு பாத்துக்கோ நின்ட’’ - கலகலத்தபடி அறைக்குள் புகுந்தவங்குக்கு ஒரு மெல்லிய அதிர்ச்சி.

பர்வீனாவின் முகம் வாடிப்போயிருந்தது. சிரிக்க முயன்று தோற்றுப் போனாள். கண்கள் இளம் சிவப்பாய்...

‘‘நஸ்ரினா வந்தா பர்வீன்’’

அவள் தலையாட்டினாள்.

‘‘ஏனத்தியன்மை சந்தோஷமாக இருக்கோண்டிய நேரத்தில்...’’

ஆயிஷா எதிர்பார்க்கவேயில்லை. அவளைக்கட்டிப்பிடித்து தோளில் முகம்புதைத்து விம்மிவிம்மி அழத் தொடங்கினாள் பர்வீனா.

அவள் அதிர்ந்து போனாள். என்ன சொல்வதென்றே அவளுக்குப் புரியவில்லை.

‘‘செ... நஸ்ரினாவைச் சந்திக்காம அவசரப்பட்டு வந்திட்டன்’’ அவள் தன்னையே நொந்து கொண்டாள்.

உம்மதீதாத்தா எட்டிப் பார்த்து விட்டு முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு போய்விட்டாள்.

‘‘நான் நஸ்ரினாவயும் கூட்டிக்கொண்டு நாளாக்கி வாரன்மை’’ - எப்படியாவது அங்கிருந்து கழுன்று விட வேண்டுமென்ற உணர்வே அவளுக்கு மேலிட்டது.

அவள் முற்றத்தைக்கூடத் தாண்டவில்லை.

ஜிபிரி நானாவுக்கு நன்றாகச் சூடேறியிருந்தது.

“ஏனத்தியன்மை இது. அழுகியேம் புழுகியேம். வெக்க மில்லயா ஒனக்கு. வாயத்தொறந்து செல்லே உட்டுப்போட்டுச் சும்மீக்கியத்துக்கு. திரிஞ்சிதிரிஞ்சி படிக்குட்டதுதான் குத்தம். சும்ம கருத்துப்பெருத்து வேவில்ல. நடக்கிய ஜாதியப் பாக்கோ னும்”

உம்மாதான் அப்பிடியென்றால் இப்பொழுது வாப்பாவும் வம்புக்கு வந்து விட்டாரே என்பதை நினைக்கும்போது அவளது மனத்தாக்கம் இரட்டிப்பாகியது.

பர்வீனா இப்பொழுதெல்லாம் வீட்டுக்குள் அதுவும் அறைக்குள்ளேயே ஒடுங்கிப் போய்விட்டாள். திருமணம் நிச்சயமாகிவிட்டால் பொதுவாக எல்லோருமே இப்படித்தான். உண்மையில் அந்த எல்லோரிலும் ஒருவராக அவள் அடங்கி விடவில்லை.

அவளது மனதிலே நிஸ்ரினாவும் ஆயிஷாவுமே இடை விடாது வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

மூவரும் ஒன்றாகத்தான் முதலாம் ஆண்டில் காலடி வைத்தார்கள். எப்படியோ வளரவளர அவர்களது உறவும் இறுகிப் போய்விட்டது.

படிப்பு அவர்களுக்கு கைவந்திருந்தது. முதலாம் பிள்ளையாக அவர்களே மாறிமாறி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

விளையாட்டு, விவாதம், இப்படி இதர நிகழ்ச்சிகளிலும் கூட ஒன்றாகத்தான் கலந்து கொண்டார்கள்.

ரியூஷன் வகுப்புகளுக்குப் போகும்போது தெருப்பொடி யனகள் “திரிஸ்டார்ஸ்” என்றே அவர்களை கேவி செய்து

சிரிப்பார்கள்.

ஏனல் பரீட்சையிலும்கூட மூவரும் இரண்டொரு புள்ளி வித்தியாசத்திலேயே சித்தியடைந்தார்கள். மூவருக்கும் கெம்பஸ் கிடைக்குமென்றான் பொதுவான அபிப்பிராயம் நிலவியது.

பரீட்சைக்குப் பின் நாவல் வாசிப்பதிலும் அதுபற்றி விவாதிப்பதிலுமே காலத்தைக் கடத்தி வந்தார்கள். மூவருக்கும் பிடித்துப் போன நாவல்தான் செங்கை ஆழியானின் ‘கங்கைக் கரை ஓரம்’

அந்த நாவலில் வருவதுபோல் பர்வீனா மகாவலி மருங்கிலே உலாவந்தாள். பேராதனைப் பூங்காவிலே பூக்களுக்கு மத்தியிலே பூவாக மணந்தாள். தோற்றப் பொலிவான அவளைச் சுற்றி எத்தனை இளவட்டங்கள்.

எல்லாக் கனவுகளையும் கலைத்துக் கொண்டு வெட்டுக்கோடு இரண்டு புள்ளி வித்தியாசத்தில் ஆயிஷாவை மட்டுமே கெம்பஸாக்குத் தள்ளியது.

இதற்கிடையில் மூவரும் ஒன்றாகத்தான் ஆசிரியர் நியமன போட்டிப் பரீட்சை எழுதினார்கள். இதில் நஸ்ரினா கூடிய புள்ளிகளைப் பெற்றிருந்தாள். எனினும் மூவருமே நேர்முகப் பரீட்சைக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

அக்காலத்தில் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை பரவலாக நிலவியதால் நியமனம் பெரும்பாலும் நிச்சயமாகவே இருந்தது.

விதவிதமான சாரி உடுத்து அவள் ஊர்ப்பாடசாலைக்கு ஒய்யாரமாகப் போய் வந்தாள். அவளைச் சுற்றி எப்பொழுதுமே ஒரு மாணவர் கூட்டம். படிப்பித்தலில் அவள் பெயர் வாங்கி னாள். விளையாட்டு, கலை விழாக்களிலும் தனது கைவரிசையைக் காட்டினாள். இளம் ஆசிரியர்கள் அவளைச் சுற்றிச்சுற்றி வந்தனர்.

இப்படிக் கனவுகளை விரித்தவள் அன்று கலங்கிப் போனாள். நிதிப்பற்றாக்குறை காரணமாகக் கட்டமாகவே நியமனம் வழங்கப்படுமென்ற செய்திகளோடு ஆயிஷாவுக்கு மாத்திரமே நியமனம் கிட்டியது. அடுத்த கட்டமென்பது கற்பண்யாகவே போய் விட்டது.

ஆயிஷாவும் நஸ்ரினாவும் ஒவ்வொரு வகையில் முன்னுரிமை பெற்றது போல் பர்வினாவால் முன்னுரிமை பெற முடிந்தது திருமண பந்தத்தில்தான் போலும்.

அவளது உலகம் அழிந்துபோன நிலையில் அவளால் அழுவதைத் தவிர வேறொன்றையும் செய்யத் தெரியம் வரவில்லை.

ஆயிஷாவை நஸ்ரினா எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

“நீ கெம்பஸைக்கு போகல்லியா?” - வியப்போடு கேட்டாள்.

“நாளைக்கி பர்வீன்ட கலியானம். அதுட்டிட்டு எப்பிடியன் போற?”

பெருமுச்சவிட்டபடி முகத்தைத் தொங்கப் போட்டாள் நஸ்ரினா. சட்டென்று ஆயிஷாவின் முகத்தைப் பார்த்து “காட் அனுப்பீக்கி. அவளனுப்பினோ தெரிய”

“எனக்கும் அதுதான் பிரச்சின. கலியானத்துக்குப் பொகாட்டைம் மருதோண்டி போடிய டைமுக்காலும் போகோணுந்தானே”

இருவராலும் ஒரு நிலைப்பாட்டுக்கு வந்து கொள்ள முடியவில்லை. இருவரும் சேர்ந்து அவளது மனதை ‘அசடாக்கி’

விட்டதான் குற்றச்சாட்டு வேறு.

“அடி... அவங்களுக்கு அவளாவு வசதில்லாட்டம் அவங்கட சொந்தக்காரரியனுக்கு நல்ல வசதீக்கேன். சவடி, பெட்டும் ஸெட், சாப்பாடு இப்பிடி ஒத்தரொத்தரு பாரமெடுத்தீக்காம்”

ஆயிஷா சொன்னதைக் கூர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள் நஸ்ரினா. அவளும் லேசாகக் கேள்விப்பட்ட செய்திகள்தான்.

“இப்பிடி வசதீக்கியவங்களுக்கு படிக்கிய காலத்தில் எவளாவு ஒதவி செய்தீக்கேலுமேன். அவள் பட்ட கஷ்டம் எங்களுத் தெர்ந்தானே”

“கலியாண டைமுக்கு ஒதவி செஞ்சாத்தானேடி நாலு பேரு பேசிய” - குத்தலாகச் சொல்லி கலகலத்துச் சிரித்தாள் ஆயிஷா.

“ம... நீங்க ரெண்டுபேரும் இங்க சிரிச்சிச் சிரிச்சீந்தா சரிவாரா....” ஸெய்தான்பீபி இடையில் வந்து குறுக்கிட்டாள்.

“அப்ப எனத்தியன் மாமி செய் யோனும்” ஆயிஷா டக்கென்று கேட்டாள்.

“கூட்டாளிமாரட கலியாணமென்டா அங்க பெய்த்து ஒடியாடி வேல செய் யோனும். பொண்ணுக்கெட்ட நிக்கோ னும்... நீங்களியன் எனத்தியனிது”

“நீங்க செல்லியதெல்லம் மெய்தான். இந்டக்கி மரு தோன்டியேன்... நான் கெம்பஸாக்கும் பொகாம நின்ட அதுக்குத்தான்”

“அப்ப இனிப் போகோனேன்”

“நாங்க போறல்லயென்டு முடிவெடுத்திட்ட மாமி”

“ஆ... இம்மட்டுக் காலமும் முனுபேரும் ஒண்டுக்குக் கூத்தாமட்டு பொகாமீந்தா அல்லாவாலும் பொறுக்கியோ” - ஸெய்தான்பீபியால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

“அவருக்கு சந்தோஷமென்டாத்தானே எங்களுக்கும் சந்தோஷம்...” - ஆயிஷா சொன்னாள்.

“எனத்தியன் சென்னே?”

“அவருக்கு மாப்பிளை அவளாவு தெரிய. அவள் புரியமு மில்ல. இந்த மட்டுப் படிச்சீம் பஸந்தீந்தும் அதுக்கேத்த மாதிரி மாப்பிள இல்லாட்டி தாரன் புரியப்படுகிய...”

ஆயிஷா சொல்வதை உள்வாங்கியபடி ஸெய்தூன்பீபி மகளின் முகத்தையே அவதானித்தாள். அவரும் ஆயிஷாவின் பேச்சை முழுமையாக அங்கீரித்து புன்னகை ததும்ப நின்றாள்.

ஸெய்தூன் பீபியின் உடல் சிலிர்த்து நின்றது. மனதுக்குள் தாறுமாறான மின்பாய்ச்சல். எதிரே பூதாகாரமாக எதுவோநின்று பயமுறுத்துவது போன்ற பிரமை.

நேற்றுத்தான் போல அவருடைய கணவன் சொன்ன வார்த்தைகள் அவளது காதில் எதிரொலிப்பது போல....

“இந்தக் காலத்தில ஹச்சரென்டு மாஸ்டர்மார ஜோப்காரர தேடித்திரிஞ்சா மிச்சம் கல்டம்தான். அதுக்கேத்தமாதிரி குடுக்கே மோனேன். படிச்சில்லாட்டும் தொழில் செஞ்சிகொண்டைக்கிய நல்ல பொடியனியள் ஏழுக் குடும்பத்தியல்லீக்கி...”

பெரிச்சத்துக்கு பஞ்ச ஜிடே

“பன்னண்டு வருஷமா நாங்க கந்திரி செஞ்சிவார.

தாராலும் எங்களுக்கு குத்தம் கொற செல்லவேன். இந்தப் பீப் பொடியன்மாரட பேச்சிக்கிப் பயந்து நாங்க உட்டுக் குடுக் கேலுமா?..”

கோபம் கப்பிய முகத்தோடு மிக அழுத்தமாக சொன்ன காஸிம்நானா, அடுத்தவர்கள் என்ன சொல்லப் போகிறார் களென்று மிக ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தார்.

அவ்ஸமி நானாவும் இல்லியாஸ் நானாவும் ஒருவரை யொருவர் முகம் பார்த்து மாற்றுக் கருத்தை எப்படி முன்வைப்ப தென்றுதடுமாறினார்கள். வெளிச்சம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த பெற்றோல் மெக்ஸ் இடையிடையே லபக் லபக்கென்று எதையோ சமிக்ஞை செய்து கொண்டிருந்தது.

“எனத்தியன் ரெண்டு பேரும் பேசாம நிக்கிய?..”

மெளானத்தை காஸிம் நானாவால் சகிக்க இயலவில்லை போலும்.

பள்ளிக் கந்தூரி வந்தால் இப்படித்தான் காஸிம் நானா வீட்டில் இரவு பகலாக கருத்துப் பரிமாறல், வாக்குவாதங்கள் தொடரும். ஆனால் இந்தமுறை பெரிதும் வித்தியாசமான அலைவரிசை.

சென்ற புதன்கிழமை இரவு பள்ளிக் கந்தூரி சம்பந்தமாக மத்திச்சம்மார் கூட்டிய மகுராக் கூட்டத்தில் அந்த இளம் பொடியன் பேசிய பேச்சித்தான் அவர்களை இவ்வளவு மனத் தாக்கத்துக்குள்ளாக்கியிருந்தது.

‘கந்திரிய பாரம் குடுக்கியத்துக்கு நீங்க இப்பிடிக் கூட்டம் கூட்டிய. கந்திரி முடிஞ்சி கணக்கு வழக்குக்காட்டேம் கூட்டம் கூட்டேனும். நாலுவரி எழுதி நோட்டீஸ் போர்டில் போட்டு வேலில்ல. பள்ளிச் சொத்தென்டா அதபோலீக் கோணும்’

இப்படிச் சொன்னபோது கூட்டம் குழம்பிப் போய் விட்டது. அவனுக்குப் பின்னால் ஒரு பட்டாளமே இருப்பது ஊரறிந்த சங்கதிதான். மீண்டும் அடுத்தவாரம் கூட்டுவதாக ஒத்திப்போட்டுவிட்டார்கள்.

“ஹம்.... பெரிய மனிசரு மாதிரி பேசினத்துக்கு அவனி யருக்கேலுமா கந்திரி செய்ய. ஆகுமான மனிசரு செஞ்சிவார வேல. ம்... ஒத்தனாவது எதித்துப் பேசியத்துக்கில்லாப் போனது தான் எனேக்கவல்” இல்லியாஸ் நானா இன்னொரு கோணத்தை நிதானமாகத் தொட்டார்.

“நாங்க கூட்டத்துக்கு பொகாமீக்கோம். பொடியன்மாரு பேசினத்துக்கு பாரமெடுக்கியல்ல. எங்கட காலாக்கே வரட்டு”

- அஸ்ஸமிநானா சுயகெளரவத்தை இழுக்க விரும்பாமல் பேசினார்.

காஸிம் நானா விட்டுக்கொடுக்கவோ ஒதுங்கிநிற்கவோ விரும்பவில்லை. பன்னிரண்டு வருடஅனுபவப்பழம் அல்லவா? ”

“எனக்கென்டா புரியமே இல்ல. ஆனா நீங்க ரெண்டு பேரும் செல்லியன்டா அப்பபிடிச்செய்யோம். ம... இவனியள் எங்களோடேம் முட்ட ரெடியாகியானியள். நானீக்கங்காட்டிலும் ஒத்தனுக்கும் ஏன்டுமத்தனம் காட்டுகியல்ல இந்தூரில்”

“சரி சரி வாரத்தப் பாப்பமே”

இருவரும் வெளியிறங்கும்போது பதினொரு மணியாகி விட்டது.

நந்த வீட்டுச் சுவரில் காதுவைத்துப் பார்த்தாலும் கந்தூரிச் செய்திதான்.

காஸிம்நானாவுக்கோ நிலைகொள்ள முடியாத தவிப்பு.

பள்ளிவாசல் பின்கட்டில் மடுவம் அடைக்கும் வேலை ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தது. இப்படிப்பட்ட வேலைகளையே தொழிலாகச் செய்யும் நெய்னானானாவைத் தவிர ஏனைய உதவியாளர்கள் அத்தனையும் வாலிபர்கள்தான்.

“ஓலயத்தாங்கொ..... ஓலயத்தாங்கொ”

கிடுகுகள் கைமாறி மேலே சென்று கொண்டிருந்தன.

நூற்றி நீளமான மடுவம். அதிலே இருபத்தி அறை பிரத்தி யேகமாக நாற்புறமும் அடைக்கப்படும். அதில்தான் வந்துசேரும் கோழிகள் தஞ்சம். மற்றத் திறந்த பகுதியில் ஆடுகள் கட்டப் படக்கூடியதாக இடையிடையே பலகைத்தூண்கள்.

அது தேநீர் வேளை. கேத்திலும் பிளாஸ்டிக் கோப்பை கரும் வந்து சேர்ந்தன.

“ஆ.... வாங்கொ வாங்கொ”

எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்ததே போன்று எல்லோரும் வந்து

வசதிப்படி குந்திக் கொண்டனர். இஞ்சி போட்ட தேநீர் சள்ளை ன்று பட்டது ஒவ்வொருவருக்கும்.

சந்தர்ப்பத்தை விடலாமா?

“இங்க பாருங்கொ. கந்திரிய நாங்க எடுத்துச் செய்யோனு மென்டு நெனச்சீக்கல்ல. இதுக்குப் பொறுகும் செய்யோனு மென்ட நோக்கமுமில்ல. ஆனா செஞ்சி காட்டோம். அப்பதான் மனிசரட கண் தொறபடுகிய. யாரத்தலை அடங்கீக்கிய அப்பாங் கட பேரச் செல்லிச்செல்லி அநியாயம் செய்ய எடமுடேலுமா? ”

எல்லோருக்கும் தலைவரே போன்ற அஸ்வர் இடைக் கிடை இதனைச் சொல்லி எல்லோருக்கும் உணர்வுட்டத் தவற வில்லை.

காஸிம் நானா குழுவினர் இரண்டாவது கூட்டத்துக்கு வராமல் ஒரு மறைமுகச் சவால் விடுத்தபோது அதனை ஏற்றுக் கொள்வது இவர்களுக்குத் தவிர்க்கமுடியாமல் போய்விட்டது.

“சரிசிரி வாங்கொ இருட்டுப் படமுந்தி மடுவத்து வேலய முடிக்கோணும்”

மீண்டும் எல்லோரும் சுறுசுறுப்படைந்தனர். கூரை வேலை இன்னும் அரைவாசியே பாக்கியாக இருந்தது,

“அஸ்வர் நானோவ் வெறகு லொறிவார்”

கீழேயிருந்து சின்னதுகள் ஆரவாரம் செய்தனர். அஸ்வர் கீழே இறங்கிவந்தான்.

இஷாவுக்குப் பாங்கு சொன்னதிலிருந்து பாதையை எட்டிப் பார்த்துப் பார்த்திருந்த காஸிம் நானாவுக்கு இருவரதும் தலைவெளிச்சம் தெரிந்தபோதுதான் நிம்மதி ஏற்பட்டது.

“ம் இப்ப இருட்டுப் பட்டாப் பொறுதான் ரோட்டுக் கெரங்கவாகீக்கிய”

இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டு இல்லியாஸ் வீட்டுக்குள் காலடி வைத்ததுமே, காஸிம் நானாவுக்கு பிசாச தலைக்கேறி விட்டது.

“நீங்களியள் செஞ்ச வேலதானப்பா. நான் சென்னத்தக் கேட்டா? இப்ப ஊட்டுக்குள் பூந்து பூந்து நில்லுங்கொ”

“நடந்தது நடந்திட்டு. இப்ப நாங்க எனத்தியன் செய்த? அன்ன அத யோசிக்கோம்” - அஸ்ஸமிதிசையை மாற்ற முனைந்தார்.

“எனத்த செய்யவன். இவனியனுக்கு செய்யுடப்படாது. நல்ல புளான்போட்டு வேல செய்யோனும்” ஏதோ திட்டம் தீட்டி வைத்துள்ள பாங்கில் காஸிம் நானா சொன்னார்.

“ஊரு மனிசரு நாங்க செல்லியத்தக் கேக்கியா.... தாரு செஞ்சாலும் சரியென்டு நல்லாப்பெய்த்து மொத்தீட்டு வரு வாங்க” - காரியசாத்தியமில்லையென்பதை இல்லாஸ் தொட்டுக் காட்டினான்.

‘கந்திரி செய்தத்துக்கு எனத்தியன் வேண்டிய? சல்லி. ஒதவி செய்தாக்கட லிஸ்ட் எங்களுக்கட்டைக்கி. நான் செல்லியத்த நீங்களியல் செய்ய ரெடியா?’ தீர்க்கமாகக் கேட்டு நின்றார் காஸிம் நானா.

கந்தாரியைக் குழப்பிக் குவிர்காய்வதொன்றுதான் அவர் களின் ஒரே நோக்கமாயிற்றே.

‘நாங்க எல்லாத்துக்கும் ரெடியாத்தான் நிக்கிய’ - இருவரும் ஒன்றாக வாக்களித்தனர்.

காஸிம் நானா அட்டகாசமாகச் சிரித்தார்.

கந்தூரி கெலக்ஷனுக்கு அல்லும்துவில்லாவென்று புறப் பட்டுவிட்டார்கள். இந்தப் பயணத்தின் வெற்றிதான் கந்தூரியின் ஜீவநாடி.

மொனராகலை ஸதேன் ஸ்டோர்ஸுக்கு வந்து சேர்ந்த போது பெருவரவேற்போடு மேல்மாடிக்கு அழைத்துச் சென்றார் முதலாளி.

‘இந்தப் பைணம் புதியாக்கள் போலீக்கி’- வாய்நிறையச் சிரிப்போடு ஹாஜியார் கேட்டார்.

‘ஓ.... நாங்க பாரமெடுத்த மொதலாளி’

அதற்கிடையில் குடியும் கடியும் வந்து சேர்ந்தது.

‘குங்கொ எல்லாரும். கொஞ்சம் பணியப் பெய்த்திட்டு வாரன்’

எல்லோருக்கும் மனம் நிறைந்துவிட்டது.

கீழே வந்தவர் டெலிஃபோனேச் சுழற்றினார்.

‘ஹலோ.... தாரன் பேசிய’

‘நான் ஸதேரன் ஸ்டோர்ஸ்’

‘ஆ.... எனத்தியன் செய்தி’

‘ஊரில் கந்திரி கெலக்ஷனுக்கு வந்தீக்காங்க. புதிய பாட்டி யொன்டுதான்’

‘அப்பிடியா... மிச்சம் மோசமான மொறக்கி காயித மொன்டும் வந்தீந்த....’

‘எனக்கும் வந்தீந்த.... எனத்தியன் செய்த’

‘ம.... தாரு செஞ்சா எனத்தியன். நாங்க வழமயா குடுத்து வாரத்த குடுப்போம்’

‘நல்லம் வெக்கியன்’

மொதலாளி மேலே வரும்போது ஐயாயிரம் ரூபா செக்

கோடும் உண்டியல் பெட்டியோடும்தான் வந்தார். முதல் வரவேற்பு எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சியை வார்த்தது.

பயணம் தொடர்ந்தது.

வெல்லவாய, புத்தளை, பதுளை, பண்டாரவளை, இரத்தினபுரி, கொழும்பு, காலியென்று மூன்றுநாள் பயணம். முடியும் போது எதிர்பார்த்த எல்லை தாண்டியிருந்தது.

“பொறத்தி ஊரியல்லீந்து வந்தீக்கியவங்களுக்கு இப்பமாதலாம் ஸப்பு வெக்கப் போற”

ஓவிபெருக்கி அறிவித்தலைத் தொடர்ந்து சனத்திரள் அதிகரித்தது. ஒதல்கள் முடிந்ததும் உடனடியாக சாப்பாடுவைக்க ஏற்பாடாகியிருந்தது.

மத்ரஸா வாசலில் நின்றுபார்த்த அஸ்வரின் கண்கள் வியப்பால் விரிந்தன.

இறுதிக்கட்டத்தில் முழுமையானவெற்றி காலடியில் வந்து சரணடைந்ததுபோல. கந்தூரி மணத்துடன் கலகலப்பும் தொண்டர்களின் சுறுசுறுப்பான இயக்கமும் கண்கொள்ளாக்காட்சிதான்.

“அஸ்வர்நானா பொறத்தீலீந்து செறியானசனம் வந்தீக்கி”

“ஓ....கந்திரி இல்லயென்டு எல்லாப் பள்ளியளுக்கும் காயிதம் அனுப்பீந்தேன். அது நலவாப் பெய்த்து.”

“ஓடனே ரேடியோவுக்கு செய்தி குடுத்து... வெளியூராக்களுக்கு விஶேஷ கவனிப்பென்டு பேப்பரில போட்டு... கடசீல இந்த வருஷம் ஜனம் கூட்டட்”

“மெய்தான் மெய்தான்”

“ஆ.... அந்த கிடுகு விஷயத்த கவனிச்சிக்கொளோனும். முனு வேன் ஸெட் பண்ணீக்கி. எல்லா ஊட்டுக்கும் கிடுகு கொனு பெய்த்துக் குடுக்கோனும். இது இவளவு காலமும் நடக்காத வேல”

“அதெல்லம்” சரி அஸ்வர் நானா. அதுக்கெல்லம் பொறுப்புதாரி போட்டிக்கி. இப்ப கிடுகேத்திய...”

“இப்ப ரெண்டாம் ஸப்பு வெக்கப் போற. சாப்பாடு தின்டு முடிஞ்சவங்க பின்னுத்துக் கேட்டால் வெளியா குங்கொ...” இது அடுத்த ஒலிபரப்பு.

ஞாமருக்கு பாங்கு சொல்ல முன்பே சாப்பாட்டு விடயம் பூர்த்தியானது பெரிய சாதனைதான்.

கந்தாரி முடிவடைந்து முதலாவது வெள்ளிக்கிழமை ஜாம்மா முடிந்து வெளியேறிய ஒவ்வொருவரது கையிலும் ஒரு துண்டுப் பிரசரம்.

ஹோஹோவன்று ரோட்டெல்லாம் ஆரவாரமாக இருந்தது.

“எவளவு பஸந்தா பொடியம்மாரு கந்திரி செஞ்சன். இந்தப் பைணம் எப்பாலுமில்லாத சனமேன் வந்த”

“இதப்பாருங்கே அறுவத்து ரெண்டாயிரத்துச் சொச்சம் நயமாம்”

“போன வருஷம் நயம் காட்டினது பதினேழாயிரமாம்”

பலவிதமான அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டபடி சனங்கள் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

பொறுப்பேற்ற பணியைச் சிறப்பாகச் செய்து முடித்த

பெருமித்தத்தோடு வாலிபர்கள் பள்ளியடியில் குழுமி நின்றனர்.

‘புள்ளையள் கெட்டித்தனமா செஞ்சீக்கி, வாரவருஷமும் செய்ந்கோ’

பலரும் வாழ்த்தும் உற்சாகமும் அளித்த வண்ணம் சென்ற னர். உண்மையில் இதைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் எண்ணம் அவர்களுக்குக் கிடையவே கிடையாது.

இல்லியாஸ் அடித்து விழுந்து கொண்டுவந்து சேரும் போது அங்கே இருவரும் ஏமாந்தவர்களாய் முகட்டைப் பார்த்த படி அமர்ந்திருந்தனர்.

‘‘ரெண்டு பேரும் சேந்து வாயில் மண்ணப் போட்ட, குடுத்துப் பாக்கோம் என்டே. இப்ப பாத்தா?’’ காலிம் நானா பாய்ந்து விழுந்தார்.

இல்லியாஸாம் அஸ்ஸமியும் வாயடைத்து நின்றனர்.

அவர்களது எல்லா விளையாட்டுக்களுமே தலை கீழா கிப்போய்.... எச்சசொச்ச மானம் மரியாதைகளும் காற்றில் பறந்து...

‘‘நோட்டைஸ் அடிச்சீக்கானியள் கண்டா. இதெல்லாம் எங்கள சண்டக்கிழுக்க செஞ்சீக்கிய வேலை.’’

‘‘நானென்டா உடுகியல்ல. நானும் இந்தூரில் பொறந்து வளர்ந்தவன்தான்’’ தொடர்பில்லாமல் உளறத் தொடங்கினார் காலிம் நானா.

இருவரும் மௌனப் பொம்மைகளாய்ச் சமைந்திருந்தனர்.

ஊன் சுடீ

அவன் ஊருக்கு வந்திருந்தான்.

திருமண பந்தம் அவனை ஊருக்கு வெளியே கொண்டு போய்த் தள்ளியிருந்தது. வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள் தன் கொடிய கரங்களால் தலைதூக்கமுடியாமல் அவனை அழுக்கிப் போட்டிருந்தது.

ஊரின் மார்புக்கூடாக அவன் நடந்துநடந்து இடம் பெற்றுள்ள மாற்றங்களை மேலோட்டமாகப் பதிவு செய்துகொண்டு வருகையில், அந்த இடம் அவனை நின்று நிதானிக்கச் செய்தது.

சுற்றிவர அரைஉயர மதில் கட்டப்பட்டு உள்ளே மாமரங்கள் பூத்துச் சிரித்தன.

திடீரென்று காலதேவன் அவனைப் பின்பக்கமாக இழுத்துக்கொண்டு போய் ஐந்து வயதுச் சிறுவனாக குறுக்கியது.

அப்பொழுது அந்த இடத்தில் மதிலோ மாமரங்களோ இருக்கவில்லை. ஒரு பெரும் வீடு. அதுவும் பாழடைந்த வீடே இருந்தது. ‘ஜின்னாடு’ என்றால்தான் எவருக்கும் தெரியும்.

அந்தளவு பெரிய வீடு அங்கு அன்றும் இருக்கவில்லை. இன்றும் இருக்கவில்லை. என்றாலும் அதிக காலம் யாரும் வாழவில்லை. ஜின்கள் வாழவிடவில்லை என்பதைக் கதை கதையாய்ச் சொல்வார்கள்.

அந்த வீட்டிலே வாழ்ந்த பொம்பிளை ஒருநாள் படுக்கை விட்டு எழுந்தபோது வாயிலே ஒரு பல்கூட இருக்கவில்லை யாம். வீடே பரபரப்படைந்து பதறியபோது தலையணைக்குக் கிழே பல்செட் அப்படியே காணப்பட்டதாம்.

இன்னொருநாள் சபஹாக்கு எழுந்தபோது வீட்டுக்காரரை மட்டுமல்ல; அவர் படுத்த கட்டிலைக் கூட காணவில்லை யாம். ஒப்பாரிவைத்தபடி வெளியே வந்த போது நிலாமுற்றத் திலே அவர் நிம்மதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாராம். தட்டிக் கேட்ட போது எதுவும் தெரியாமல் திருதிருவென்று விழித்தாராம்.

இப்படித் தொடர்ந்த ஜின்களின் விளையாட்டுக்களை அதற்கு மேல் எப்படிச் சுகிப்பது? மூட்டை முடிச்சுகளோடு புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்களாம். அன்றுமதல் ஜின்களின் கோட்டையாக அது மாறியிருக்க வேண்டும்.

அவனுடைய வீடு ஜின்னாட்டுப் பக்கத்தில்தான் அமைந்திருந்தது. அந்தப் பகுதியில் இருந்த சின்னச் சின்ன வீடுகளில் அவன்வீடும் ஒன்று.

அவன் மட்டுமல்ல அப்பகுதி சிறுவர்களெல்லாம் தங்களது கழிப்பிடமாக ஜின்னாட்டையே பாவித்தார்கள். அதன் பின்பக்கமாக கதவுகளெல்லாம் தூர்ந்துபோன இரண்டு நுழை வாயில்கள்.

அதற்குள்ளால் உள்ளே புகுந்தால், நான்கு பக்கமும் தொடர்புட்ட வெளிச்சாலை. நடுவிலே திறந்தவெளி. இரு

பக்கச்சாலைகளோடு இணைந்ததாக நான்கு நான்கு அறைகள். முன்னே அகன்ற உட்சாலை. வெளிப்புற ஏறுபடிகளோடு நீண்ட வெளித்திண்ணன. வட்ட வட்டத் தூண்கள் கூரையைத் தாங்கி நிற்கும். மொத்த மொத்தமான மரக்குற்றிகளால் கதவு, யன்னல் சட்டங்கள்.

அவன் காலையிலேயே பின்புற வலப்பக்க வாயிலால் புகுந்து முதலாவது அறையில் தனது இயற்கை உபாதையைத் தீர்த்துவிட்டு வருவான். அந்த அறையின் கூரை திறந்தே கிடக்கும். ஒடுக்கௌல்லாம் சிதறிக் காணப்படும். பொதுவாக ஜின்வீடு முழுவதுமே இப்படி இட பாடுகளும் கம்புதடிகளும் குப்பை நிரம்பியதாகவுமே இருக்கும். பகலிலும்கூட வெளவால்கள் சட்சடத்துப் பறந்து முட்டிமோதும்.

இரண்டாவது அறை சிறிது வெளிச்சமாக இருக்கும். அதில் அரைவாசிக்குமேல் ஒடுகள் கிடையாது. ஆனாலும் ஆனாலும் செடிகொடிகள் படர்ந்திருக்கும். மூன்றாவது அறை பெரும்பாலும் இருட்டுத்தான். நான்காவது அறையை சிரமப் பட்டு எட்டிப் பார்த்துவிட்டு பல சந்தர்ப்பங்களில் விழுந் தடித்துக் கொண்டு ஓடோடி வந்துவிடுவான்.

பொதுவாக அப்பகுதி சிறுவர்களுக்கு அது ஒரு முக்கிய மான விளையாட்டுத் தலம்தான். அந்த வீட்டை இடித்துத் தகர்த்துச் சமதளமாக்கினால் உண்மையில் ஒரு விளையாட்டு மைதானம் கொள்ளக்கூடிய அளவு விஸ்தீர்மானதே, பதினெந்து இருபது பேர் அளவில் சேர்ந்துவிட்டார்களென்றால் ஜின்களை ஓட்டுமளவிற்கு அவர்களது விளையாட்டு நடக்கும்.

ஓளிந்து விளையாடுவதற்கு நிறைந்த வசதியை அது கொண்டிருந்தது. தேடிப்பிடிப்பவர் வெளியே நிற்க மற்றவர் களோல்லாம் ஓளிந்து கொண்ட பின் “கீகோவ்” என்றொரு சத்தம்

போடுவார்கள். அதன் பின்பே தேடுதல் நடக்கும்.

“கீகோவ்” என்று உள்ளேயிருந்து சத்தம் போட்டால் சற்றுக்கெல்லாம் “கீகோவ்” என்று இன்னொரு சத்தம் கேட்கும். இப்படி அவர்கள் தங்களது வீடுகளிலும் சத்தம் போட்டுப் பார்த்தபோது மாற்றுச் சத்தத்தைக் கேட்காததால், அது ஜின்கள் ஒளிந்திருந்து போடும் சத்தமென்பதே அவர்களது நம்பிக்கை. இருந்தாலும்கூட கூட்டாக விளையாடுவதால் அவர்களோன்றும் அதற்குப் பயப்படவில்லை.

சிலவேளை ஒளிந்திருப்பவர்களைத் தேடிவரும்போது வித்தியாசமான சத்தங்களை எழுப்பியும் கற்கள், பேணிகளை எற்றிந்தும் சகபாடிகளை திசைதிருப்ப எத்தனிப்பார்கள்.

ஒருநாள் இப்படி விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது அங்கே பெரிய ஒரு சாரைப் பாம்பைக் கண்டு விட்டார்கள். அவர்கள் நடுநடுங்கிவிடவில்லை. கல்லாலும் பொல்லாலும் அடித்து ஒரு பெரும் சாதனையை நிலைநாட்டும் முயற்சி படுதோல்வியில் முடிந்துவிட்டது. அது கற்குவியலுக்குள் புகுந்து மறைந்துவிட்டது.

இந்தச் சம்பவத்தை அவன் ஒடோடவந்து உம்மாவிடம் சொன்னான்.

“அடேய் அதுக்குள் பாம்பு பூச்சிகொட்டகள் கண்டா அடிக்காதே” சற்றே பயமும் கோபமும் கலந்த நிலையில் உம்மா சொன்னான்.

“எனம்பன் உம்மா” அவன் புரியாமல்தான் கேட்டான்.

“ஜின்னியள்தான் அப்பிடி வேஷம் போட்டுக்கொண்டு வார்”

“ஜின்னுக்கு அப்பிடி வரேலுமா உம்மா?”

“அதியனுக்கு வேண்டிய மாதிரி வரேலும், தாருசரி

நோவிச்சா சும்முகியல்ல”

அவனது முகமெல்லாம் வேர்த்து உடல் சூடாகிக் கொண்டு வருவது போலிருந்தது. நினைத்துப் பார்த்தான் அவன். இரண்டு கல்லடித்தும் ஒன்றுகூடப் பாம்புக்குப் படவில்லை என்ற அளவில் ஒரு நிம்மதி.

“அப்ப மனிசனப் போலேம் வரேலுமா உம்மா?”

“ஹிஹிஹி...”

ஜின்தான் சிரித்ததோ என்று பயந்தான். அப்பொழுதுதான் அங்கு உம்மும்மாவைக் கவனித்த அவன் சாகுவதமடைந்தான்.

“மனிசனப் போலேம் வரேலும் மகன். ஆனாலுதிப் படிச்ச மனிசருக்கு அடயாளமியள் தெரீம். ஜின்னட கால் நெலத்தில படுகியல்லயாம். கண்ணப் பொடக்கியல்லயாம். நல்ல ஜின் னெண்டா பொச்ச சென்னா பெய்த்திருமாம்”

உம்மும்மா சொன்னதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு நல்ல ஜின், கெட்ட ஜின் என்றெல்லாம் இருப்பது பெரிய ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“அந்தக் காலத்தில எங்கட அப்பாங்க ஜின்னியளக் கொண்டு வேலவெட்டியெல்லம் செஞ்சாம்” அவனது கண்கள் மேலுயர்ந்து நின்றன.

“அது எல்லா மனிசருக்கும் செய்யேல. ஓதுயோது மிச்சம் கஷ்டப்பட்டுத்தான் வசியப்படுத்தியாம். எனத்தியன் செல்லிய நெல்லு மூடயெல்லம் குத்திக் குடுக்கியாம். வெறகு பொளந்து குடுக்கியாம்...”

உம்மும்மா சொன்னதற்கு உம்மா எந்த மறுப்பும் பேச வில்லை. இதையெல்லாம் உள்வாங்கிக்கொண்ட அவன் மனதிலே பெரிய போராட்டங்களும் சந்தேகங்களும் கிளர்ந்து நின்றன. அவன் நினைத்திருந்ததற்கு மேலாக இந்த ஜின் விவ

காரம் பெரிய விஷயமாகவே பட்டது அவனுக்கு.

அதற்குப் பின்பு அவன் கொஞ்சம் நிதானமாகவே நடந்து கொண்டான். நண்பர்களோடு கூடி விளையாடுவதை தவிர்க்க முடியாமலும் தவிர்க்க வேண்டியும் தடுமாறினான்.

என்ன இருந்தாலும் எல்லா விளையாட்டும் மாலை ஆறு மணிவரையில்தான். இருட்டுப்பட்டுவிட்டால் எல்லோருமே வீட்டுக்குள் அடங்கிப் போய்விடுவார்கள். அடுத்தவீட்டில் ஒரு சத்தம் கேட்டால்கூட அதை ஜின்னாட்டுச் சத்தமாகவே நினைத் துக்கொள்வார்கள்.

அந்த ஜின்னாட்டுக்குச் சொந்தமான ஒரு கிணறு பின் பக்கமாக இருந்தது. தண்ணீர்க் கஷ்டம் நிலவி வந்ததால் அதை மாத்திரம் யாரும் ஒதுக்கிவிடவில்லை. ஆனாலும் சில தேவை கருக்கு மாத்திரமே அந்தத் தண்ணீரைப் பாவித்து வந்தார்கள்.

சிலபோது நள்ளிரவில் கிணற்றடியில் சலசலவென்று சத்தம் கேட்குமாம். அது ஜின்கள் குளிக்கும் சத்தம்தானென்று பெண்கள் குசுகுசுத்துக் கொள்வார்கள்.

யார் எதைச் சொன்னாலும் இந்த ஜின் விவகாரத்தை வாப்பாவிடம் கேட்டுத் தெளிவடைய வேண்டுமென்ற உந்துதல் அவனுக்கு.

அப்படியிருக்கும்போது ஒருநாள்....

“நீங்க ஜாமத்தில ஒன்றுக்குப் பெய்த்திட்டு டக்கென்று வந்திட்ட....” உம்மாதான் கேட்டாள்.

“நான் முன்னால காணோரத்துக்கு ஏறங்கி குத்தவெச்ச. ரோட்டால தாரோ வாரமாதிரி சத்தம் கேட்ட. வெள்ள சள்ளு டுத்து ரெண்டுபேரு வந்து அப்பிடியே ஜின்னாட்டுக்கு ஏறிட்ட. நான் டக்கென்று வந்து கதவப் பூட்டிக்கொண்ட”

வாப்பா இப்படிச் சொன்னதிலிருந்து ‘நானும் எப்பசரி ஜின்னக் காணியோன்டும்’ என்ற பயம் அவன் அடிமனதிலே குடிகொண்டுவிட்டது.

அன்றுமுதல் இஷாத் தொழுகைக்கு பள்ளிக்குப் போய் வரும்போது போக்கடியிலிருந்து ஒரேயோட்டமாய் சிலவேளை கண்களை இறுகப் பொத்திக் கொண்டு இளைக்க இளைக்க வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்து விடுவான். ஒரு அவசரத்துக்கு இரவில் ஒன்றுக்கு இரண்டுக்கு போகத் தேவைப்பட்டாலும் கூட வெளி யிறங்கமாட்டான். அவனுக் கென்று உம்மா ‘பிஸ்போச்சி’ ஒன்றை ஏற்பாடு செய்து வைத்திருந்தாள்.

அன்று அவன் ஸ்கூல் போய்விட்டு வரும்போது ஜின்னாடு கலகலப்பாக இருந்தது. பலபேர் அங்கே குழுமி நின்றனர். பாதையோரமாக ஒரு லொறியும் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது.

‘ஜின்னாட்டில அரிசிமோல் போடப் போறாம்’- அயல் நண்பனோருவன் மகிழ்ச்சியோடு சொன்னான்.

உண்மைதான் முன்சாலையில் மெஷின் இறக்கிவைக்கப் பட்டிருந்தது. தடல்புடலாக வேலைகள் நடந்த வண்ண மிருந்தன.

அவனுக்கு ஒருபடி மகிழ்ச்சி. வாராவாரம் வீட்டுக்குக் கிடைக்கும் ஏழுபேரின் கூப்பன் அரிசியையும் தீட்டுவதற்கு அவன்தான் சுமந்துகொண்டு ஸித்திக்நானாவின் மோலுக்குச் செல்வான். அது முச்சந்தியில் இருந்தது. இனி அவ்வளவு தூரம் கொண்டுபோகத் தேவையில்லையே!

மோல் போட்டிருந்த சிங்கவளர் பெலியத்தையிலிருந்து பஸ்ஸில் வந்திறங்குவார். டக்கு....டக்கு என்று அதன் சத்தம் இடைஇடையே கேட்கும். அதனைப் போய் எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது சிறுசுக்கஞ்கு பெரிய பொழுதுபோக்காய்ப்

போய்விட்டது. அகன்ற நீளப்பட்டிகள் அழகாகச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும்.

“இந்த அரிசி கொஞ்சத்தேம் தீட்டிக்கொணுவா மகன். இந்தப் பைணத்து அரிசி செறியான சொகப்பு”

உம்மா அவனைக் கூப்பிட்டுச் சொன்னது அவனுக்குச் சந்தோஷமாய்ப் போய்விட்டது. வழமையாக முனுமுனுத்துக் கொண்டுதான் பொறுப்பெடுப்பான்.

“இப்பசரி லேசே உம்மா. கிட்டத்தானே?” அவன் புதிய வசதியைத் தொட்டுக் காட்டினான்.

“இங்கயல்ல ஸித்திக் நானட மோலுக்கு”

அவனுக்கு கோபம் கோபமாக வந்தது.

“கிட்ட ஈக்கச்செல்லே எனத்துக்கனும்மா அங்க போற்”

“ஜின்னாட்டில் தீட்டின அரிசி ஆக்கித் தந்தாநீ தின்னியா?”

உம்மாவின் கேள்வி அவனுக்கு நடுக்கத்தை ஏற்படுத் தியது. மெல்ல அரிசி உமலைத் தூக்கிக் கொண்டு சந்திப்பக்கமாக நடந்தான்.

“மோல் சத்தத்துக்கு ஜின்னெல்லாம் ஓடரும்”

இப்படி எல்லோரும் கதைத்துக் கொண்டது உண்மை தான். ஆனால் இரண்டு கிழமைக்குள் மீண்டும் அந்த லொறி வந்தது. மோலைக் கழற்றிப் போட்டுக் கொண்டு போனது போனதுதான்.

ஜின்னாட்டை முற்றுமுழுதாக இடித்துத் தகர்த்தால்தான் ஜின்னெல்லாம் ஒடுமென்பதே அவனுடைய அபிப்ராயமாக இருந்தது. ஆனால் அதை அவனால் செய்ய முடியுமா? அதற்கு உரிமையாளர்கள் இருக்கத்தானே செய்தார்கள்.

எதிர்பாராத ஒருநாளில் அலவாங்கு, மண்வெட்டி, கூடை கள் சகிதம் இருபது இருபத்தைந்து பேர் வந்திறங்கிவிட்டார்கள்.

ஒரு பக்கமிருந்து சுவர்களை இடித்தார்கள். சண்ணைக் கற்களைப் பெயர்த்துப் பெயர்த்து அடுக்கினார்கள். கம்பு, தடிகள், எஞ்சி யிருந்த ஒடுகளையெல்லாம் ஒவ்வொரு பக்கமாகக் குவித் தார்கள்.

சிறுசுகளுக்கு மட்டுமல்ல எல்லோருக்கும்தான் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. அப்பகுதி மக்களின் நடமாட்டத்துக்குப் பெரிய தடையாக இருந்த ஜின்னாடு இடிய இடிய ஒரு பெரிய வெளி உருவாகிக் கொண்டிருந்தது. காற்று பலபக்கமாகவும் வீசியது. ஒரு தொழிற்களம் போல மனிதர்கள் வந்துபோய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

பெரிய டிராக்டர்கள் சாமான்களைக் கொண்டு போவதும் வருவதுமாக இருந்தன. வீடு கட்டியதைவிட நாலு மடங்கு பணத்தை சண்ணைக்கல் விற்றே தேடிக் கொள்ளலாமென்று பரவலாகப் பேசிக்கொண்டார்கள்.

அந்த இடத்தில் ஒரு தொழிற்சாலை அமைக்கப்போவதாகவும், பலபேருக்குத் தொழில் கிடைக்குமென்றும் சொன்னார்கள்.

சும்மாவல்ல எல்லாம் துப்பரவாக்கி முடிய ஆறுமாதத் துக்கு மேலாகிவிட்டது.

ஜின்னாட்டை இடிக்கத் தொடங்கிய நாளிலிருந்தே அவசர அவசரமாக அக்கம் பக்க வீட்டுக்காரர்களொல்லாம் தங்களது வீடுகளைக் காவல்படுத்திக் கொண்டார்கள். கலைந்துவிட்ட ஜின்கள் அப்படி இலேசாகப் போய்விடாதாம். புதிய இடம் தேடிக் கொள்ளுமென்ற பயம் பரவலாக நிலவியது.

ஒருநாள் அவனது வாப்பா அர்னோவில் அப்புவைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தார். அவர்நோய்நொடிக்குநூல்கட்டுவதில் மந்திர, தந்திரம் செய்வதில் அப்பகுதியில் பெயர் பெற்றவர்.

அவர் முன்வாசலில் இரண்டும் பின்வாசலில் இரண்டு மாக நான்கு சிறிய போத்தல்களை, கூரைக்கு அணித்தாக ஆணி யடித்து அதிலே தொங்கவிட்டார். மந்திரம் வேறு ஒதினார். சாம்பிராணிப் புகை பிடித்தபடி நிலைப்படிகளில் மந்திரம் எழுதிய ஈயத்தகடுகளை பதித்தார்.

அவனுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. அவனது வீட்டை இனி ஜின்கள் எட்டிப்பார்க்கப் போவதில்லையே என்றுதான்.

ஃபெக்டரி கட்டுவதற்கு அடித்தளமிடும் நாள் குறித்திருந்தார்கள். அழைப்பு இல்லாவிட்டாலும் அது எல்லோருக்கும் மகிழ்ச்சியான நிகழ்வாக இருந்ததால் சனங்கள் வந்துவந்து குழுமி நின்றனர். அவனுக்கும் மகிழ்ச்சி பிடிபடவில்லை.

ஜின்னாடு இருந்த இடத்தில் கண்ணாடி பொருத்திய அழகிய கட்டிடம், பளபளப்பான பல்புகள், வாகனங்கள் வருவதும் போவதும், மாறி மாறி வேலை செய்வோர்... இப்படி ஆயிரம் கற்பனைகள் அவனுக்குள் விரிந்தன.

ஒரு கார் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து வெள்ளை ஐப்பா உடுத்த, மருதோன்றியிட்ட நீண்டதாடியுடன் வயதாளி ஒருவர் இறங்கினார். அவரைச் சூழ்ந்து இரண்டு மூன்று பேர் வந்தனர். 'மட்டக்களப்பு லெப்ப' என்று யாரோ சொல்வது அவனுக்கு லேசாகக் கேட்டது.

அடிக்கல் வைக்க யாரோ பெரிய மனிதரொருவரை அழைத்து வந்துள்ளதாகவே எல்லோரும் நம்பினார்கள். வந்தவர் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்தார். மூலைமூலையாக மண்ணைத் தொட்டுத் தடவிப் பார்த்தார். சுரியன் உசிக்கும் பக்கமாக வானத்தைப் பார்த்தபடி ஏதோ ஒதினார். சிறிது நேரம் கண்களைப் பொத்திக் கொண்டு மெளனித்தார். பிறகு ஒன்றும் பேசாமல் காரில்போய் ஏறிவிட்டார்.

“இந்த இடத்தில் எந்தக் கட்டுமாணம் கட்டினாலும் அதில் ஜின் வந்து குடியேறும்” - இப்படிச் சொல்லிவிட்டாராம் என்று நொடிப் பொழுதில் கதை பரவியது.

“நல்ல காலம் சும்ம சல்லியச் செலவழிக்காம நாங்க தப்பின” இடச் சொந்தக்காரர்கள் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

எல்லோரும் மனமுடைந்துதான் போனார்கள்.

அவனுக்கு வயது இப்பொழுது நாற்பதுக்கும் மேலாகி விட்டது.

ஊருக்குவந்து மூன்று நாளாயிற்று. பலதடவைகள் ஜின் னாடு இருந்த இடத்தைச் சுற்றி எழுப்பியுள்ள அரைமதிலையும் அதினுள்ளே பூத்துக் காய்த்து நிற்கும் மாமரங்களையும் பார்த்தாகிவிட்டான்.

மதிலுக்குப் பின்னால் புதுக்கோலத்தில் வீடுகளைல்லாம் பளிச்சென்று தெரிந்தன. இரவில் மின் விளக்குகளால் அவை மேலும் பிரகாசித்தன. எல்லா வீடுகளிலும் போல் அன்றனாக்கள் தலை நிமிர்ந்து நின்றன. மதிலுக்கு முன்பாதையில் இடை யீடின்றி வாகனங்கள் போவதும் வருவதுமாக இருந்தன. சின் னதுகள் கூட எவ்விதப் பயப்பிராந்தியமின்றி கலகலப்பாக நடந்து திரிந்தனர்.

அந்த அரைமதில் கருக்குள்ளே பூத்துக் காய்த்திருந்த மாமரங்களில் இரவுவேளையில் ஜின்கள் குடியமர்ந்து கூத்தாடு வதாகவோ, பாதையில் போவோருக்கு மாங்காய்களைப் பறித்து அடித்துத் தொல்லை கொடுப்பதாகவோ எந்தச் செய்தியையும் அவன் கேள்விப்படவேயில்லை.

பாடம்பா

“அ மஜு”

குரல் வந்த திக்கை நோக்கிப் பார்த்தபோது, ஜன்னலருகே சரீஃபு நின்று கொண்டிருந்தான். எதையோ சப்பியபடி ஒரு சிரிப்பு வேறு.

“எனத்தியன்டா தின்னிய?”

“இந்தா புடி”

ரொக்கட் மாதிரி அவனை நோக்கிப் பறந்து வந்ததை பற்றிப் பிடித்தான். ரொட்டித்துண்டொன்று, கபிலமாய்க் கருகிய ஓரமொன்றை உடைத்து வாயில் போட்டான். என்ன சுவை!

ஏதோ நினைவை சுண்டியிருக்க வேண்டும்.

“உம்மா உம்மா” என்றபடி உள்ளே ஓடினான்.

“எனத்தியன் ஓடிவார்”

“இன்டக்கி பராத்தா உம்மா?”

ஆமினும்மாவுக்கும் அந்த நினைவேயில்லை. கொஞ்சம் ஞாபகத்தைத் தட்டிப் பார்த்தபோது அது உறுதியாகிவிட்டது.

“ஓ.... ஓ... இந்டக்கி பராத்துத்தான்”

அம்ஜது மீண்டும் வந்து முன்னே அமர்ந்தான்.

நோன்புக்கு இரண்டு கிழமைக்கு முன்பு பராஅத் ஆரம் பித்துவிடும். அன்றுமுதல் தலைநோன்புவரை அது தொடரும். எங்கும் ரொட்டி மயம்தான்.

வாப்பும்மாவுக்கு ஒவ்வொருநாளும் குறைந்தது பத்து இடத்திலிருந்தாவது ரொட்டிவரும். உறவினர் அயலவர் என்பதைவிட 'முத்தமனிசி' என்றவகையில்தான் அதிகம் வரும். ரொட்டி மாத்திரமா? அதனோடு சேர்த்து இரண்டு மூன்று இனிப்புகள்

அம்ஜதும் அவனது தம்பி தங்கையரும் ஆஹாஓஹோ வென்று தின்று தொலைப்பார்கள். இந்த நாட்களில் சாச்சி யுடைய மாமாவுடைய பிள்ளைகளும் அங்கே சுற்றிச் சுழலு வார்கள். யார்தான் வந்தாலும் பங்குபோடும் பொறுப்பு அம்ஜ துடையதுதான்.

இதற்கிடையில் அவனுக்கும் கூட வீடுவீடாக ரொட்டி பகிர்ந்து திரியக் கொள்ளை ஆசை. உம்மாவுடனோ வாப்பும்மா விடமோ சொல்லிப் பயனில்லையென்று அவனுக்குத் தெரியும்.

அவனுக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது சென்ற வருடம் தான்...

“வாப்பா நாங்க ரொட்டி சுட்டுப் பங்கிடுகியல்லயா?”

“எனத்துக்கன் அவசரப்படுகிய” - வாப்பா சிரித்துக் கொண்டே கேட்டார்.

“எனத்துக்கன் வாப்பா சொனக்கிய?”, அவனும் பொருத்தமாகவே திருப்பிக் கேட்டான்.

“‘சரி நாளக்கிச் சுடோமே’

அங்கீகாரம் கிடைத்துவிட்டது. அம்ஜத் எல்லோரையும் இயங்க வைத்தான்.

அடுத்தநாள் சுபஹாக்கே எழுந்து வாப்பாவை அவசரப் படுத்தினான்.

இரண்டு பேருமாகப் போய் ஸவோனிஸ் முதலாளியின் கடையால் புளியங்கொட்டை பிஸ்கட்டும் ஈத்தம் பழமும் வாங்கினார்கள். ஐச தாத்தாவிடம் சொரண வாழைப்பழம் இரண்டு சீப்புமாக வீடு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அஸருக்குப் பிறகுதான் ரொட்டி பகிரும் வேலை நடப்பது வழக்கம்.

வாப்பும்மா பாய்விரித்து கால்நீட்டி அமர்ந்து கொண்டாள். முன்னே ரொட்டிப் பலகை கிடந்தது. பிசைந்த மா உருண்டைகளும் தேங்காய் எண்ணெய் போத்தலும் தயாராக இருந்தன. உம்மா தட்டைச் சட்டியை அடுப்பில் வைத்துப் பதமாக்கினாள்.

உள்ளங்கையால் மா உருண்டையைத் தட்டித் தட்டி இருக்களையும் குவித்து வட்டமாக்கி ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக் கொடுக்க உம்மா சுட்டுச்சுட்டு சளகிலே போட்டாள்.

‘‘உம்மா மேசேலகடாசி போட்டைக்கி. ரொட்டியக் கொண்டு பெய்த்து வெக்கவா’’

‘‘எனத்தியன் இந்த மாதிரி வைரன் புடிச்சீக்கிய. சுட்டு முடிஞ்சாப் பொறுகு வெக்கேலேன்’’

அம்ஜதுக்குப் பொறுதி இருக்கவில்லை.

‘‘அவன் ஆசப்பாட்டுக்கேன் கேக்கிய’’ வாப்பும்மா அனுதாபத்தோடு குறுக்கிட்டாள்.

உம்மா ஒரு பேச்சும் பேசாமல் தன் வேலையில் கண்ணும் கருத்துமாக....

“சரிசரி எடுத்துக்கொணுபோ”

அவன் சளகைத்தாக்கிக்கொண்டு முன்னே ஒடினான். உம்மாவும் வாப்பும்மாவும் அவன் பின்னால் வந்து நின்றனர். தங்கையும் கூட ஆவல்பொங்க பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மேசையில் ஏற்கனவே விரித்திருந்த கடதாசியின் மேல் ஒவ்வொரு ரொட்டியாக வைத்தான். குப்பென்று அதன் மணம் அவன் மூக்கைத் தொட்டது.

“ஆ..... சரிசரி பதினாலு வெச்சாப்போதும்”

உம்மா இப்படிச் சொன்னபோது ஒன்று... இரண்டு என்று எண்ணிப் பார்த்தான். பதினான்குதான்.

மிதியாக இன்னும் சில சளகிலே இருந்தன.

வாழைப்பழம் ஒவ்வொன்றாக பிடிங்கி வைத்தான். உம்மா நாலைந்து பில்கட் எண்ணியெண்ணி வைத்தாள்.

வாப்பும்மா ஈத்தம் பழங்களையும் வைக்குமாறு கோப பையைக் கொடுத்தாள். பார்க்க மனமீர்க்கும் காட்சிதான்.

“முந்தி முந்தி இத மோதீனப்பாக்கு குடுத்திட்டு வாங்கொ”

ஒரு சிறிய மரவையில் ரொட்டிப்பங்கை வைத்து வெள் ளைத் துணியால் மூடி முந்தானை முடிச்சவிழ்த்து ஜம்பது சத நாணயம் இரண்டையும் அதிலே வைத்து நீட்டினான் ஆமினும்மா.

“நான் வரங்காட்டம் மத்தத்தியள குடுக்கவானை”

“ஆ..... ஆ.....”

அம்ஜது மின்னலாய் பள்ளிவாசலுக்குப் பறந்தான். மோதீ னப்பாவைத் தேடிச் சிரமப்படவில்லை. அவர் எடுப்பதும் கொடுப்பதுமாக இருந்தார். ரொட்டி மலைபோல் குவிந்திருந்தது.

போன வேகத்திலேயே திரும்பிவந்து நின்றான் அம்ஜது.

இப்பொழுது அவனுக்குத் துணையாக தங்கச்சியும்

தயாராக நின்றாள்.

“ஆ... ஒன்ட முத்தரமூட்டு பீபிதாத்தாக்கும் ஒன்ட முடுக் கூட்டு ஹல்மும்மா தாத்தாக்கும் குடுத்திட்டு சீக்கிரம் வரோ னும்”

இருவரும் தட்டுக்களை ஏந்தியபடி பெருமித்துடன் வெளிப்பட்டனர்.

பதினான்கு பேரும் யார்யாரென்பது வாப்பும்மாவுக்குத் தான் வெளிச்சம்.

பராஅத் ஆரம்பித்தால் போதும் அம்ஜது வாப்பும்மா வுடன் மிக நெருக்கமாகி விடுவான். எல்லா உதவிகளையும் விழுந்து விழுந்து செய்வான். காஜமூட்டுக்குப் போய் மூக்குத் தூள் கொண்டுவந்து கொடுப்பான். கடையால் வெற்றிலை பாக்கு வாங்கி வருவான். சந்துவவிளை என்றவுடன் பாவாஸாவிடம் வாதெண்ணெய் எடுத்துவருவான். நோன்பிலூம்கூட இந்த நெருக்கம் தொடரவே செய்யும்.

வாப்பும்மாவுக்கு நோன்பு காலத்தில் நல்ல வாசி. வருப வர்கள் ஏதாவதொரு உறவைச் சொல்லிக் கொண்டுதான் வரு வார்கள். போகும்போது கையில் வைத்துவிட்டுத்தான் போவார்கள்.

“அம்ஜது இது எவளவென்டு பாரு மகன்”

வாப்பும்மாவின் அழைப்பு அவனுக்கு நிச்சயம் கிடைக்கும். சுருட்டியபடி கையில் கொடுப்பதை விரித்து எண்ணிப் பார்ப்பான். நாற்பது, ஐம்பது, நூறு என்றுதாள்கள் படிப்படக்கும்.

“அம்பதுருவ வாப்பும்மா”

“ஆ, இங்க கொணுவா”

இனி அது சவர் அலுமாரிக்குள் இருக்கும் வாப்பும்மாவின் பெட்டிக்குள் தஞ்சமடைந்துவிடும். கூட்டுமொத்தமாக அதற்

குள்ளே எவ்வளவு இருக்குமென்று அச்சொட்டாகச் சொல்லக் கூடிய அளவுக்கு அவனுக்கு ஞாபக சக்தியுண்டு.

வாப்பும்மாவுக்கென்று தனிப்பட்ட செலவுகள் எதுவு மில்லை. நோய்நொடிகள் என்றால் ஒடிவருவதற்கும் பெருநாள் உடுப்புகள் வாங்கிக் கொடுக்கவும் நிறையப்பேர் இருந்தார்கள்.

வாப்பும்மாவுக்கு கணக்குப்பிள்ளை வேலைபார்க்கும் அம்ஜது ஐம்பதுசதம், ஒரு ரூபாவை தட்டிக் கொள்ளத் தவற மாட்டான். நோன்பு துறந்தபின் ஏதாவது வாங்கிச் சாப்பிட அது அவனுக்குதவியது.

ஒரு நாள் அவித்த பெரவிக்கா சாப்பிடும்போது வாப்பா கண்டுவிட்டார். அவனுக்கு மட்டுமல்ல வாப்பும்மாவுக்கும் சேர்த்துத்தான் ஏச்ச விழுந்தது.

“தாரன் இவனுக்கு சல்லி குடுத்த நோம்பப் புடிச்சிட்டு கண்ட கண்ட நஜீஸெல்லம் தின்னியத்துக்கு. பெளத்துநோவு புடிச்சா தாரன் ஒடியாடித் திரீத்துக்கீக்கிய”

“நோம்புக் காரப் புள்ளையள் ஆசப்பாட்டுக்கு தின்னிய தானே”. வாப்பும்மா சமாளிக்க முனைந்தாள்.

“அப்ப நீங்க சல்லி குடுக்கவாண. தீன்சாமன் சரிபண்ணிக் குடுங்கோ”

வாப்பா சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

வாப்பும்மா ஏதோவொரு வகையில் அதைச் செயற்படுத்த வேண்டிய விடயமாக உள்வாங்கிக் கொண்டாள். அதற்கு அம்ஜது பக்கபலமானான். மேலதிகமாகத் தேவைப்படும் கருப்பட்டி, நெய், ருளான் போன்றவற்றுக்கு வாப்பும்மாவின் செலவுதான்.

தோசி, சீனிக் கோவ, பாஸம், பொருபுளாங்க இப்படி நாளுக்கொரு சிற்றுணவு தயாராகியது. தன்னுடைய பேரப்

பிள்ளைகளுக்கு வாப்பும்மா பங்கனுப்ப மறக்கவில்லை. எப்ப டிப் பார்த்தாலும் அம்ஜிதுக்குத்தான் இரட்டைப் பங்கு.

சில காலத்துக்கு முன்பு அம்ஜிது காய்ச்சல் பிடித்து படுத்த படுக்கையாகிவிட்டான். ஏதோ கெட்ட காய்ச்சலென்று சொன் னார்கள். மூன்று கிழமைக்குப் பின்பு அவன் தலைதுக்கியபோது உடல் வெகுவாகப் பட்டுப் போயிருந்தது. இனி எதையும் சாப்பிடக் கொடுக்கலாமென்று டாக்டர் வேறு சொல்லி விட்டார்.

“ஓனக்கு எனத்தியன் மகன் தின்னோண்டிய? ” வாப்பும்மா தலையைத் தடவிக் கேட்டாள்.

அம்ஜிதுக்கு எதைக் கேட்பதென்றே விளங்கவில்லை. வாப்பும்மா கைப்படச் செய்கின்ற எல்லாமே ருசிதான். இந்த சந்தர்ப்பத்தை நழுவவிடவும் அவன் விரும்பவில்லை. ஒரு தீர்மானத்துக்கு வரமுடியாமல் தனக்குள்ளே சிறிதுநேரம் குழம் பியபின்தான் வாய் திறந்தான்.

“எனக்கு கொதிபால் காச்சித் தாங்கொ வாப்பும்மா”

அன்று மாலையிலேயே கொதிபால் தயாராகிவிட்டது.

மேலே ஆடை படர்ந்து இறுகிப் போயிருந்தது. அரிசிமா, சீனி, கருப்பட்டி இவைதான் மூலப் பொருட்கள். கருவா ஏலம் இவற்றின் வாசம் மூக்கைத் தாக்கியது. முட்டையின் வெள்ளை, மஞ்சட் கருக்கள் அழுகிய கோலம் போட்டிருந்தது.

சிறிது சிறிதாக உறிஞ்சினான். படர்ந்த ஆடை பதியப் பதிய உள்ளேயிருந்து பால் உட்டில் ஏறியது. தொண்டையால் இறங்கும்போது மிளகின் காரம் தொண்டையைத் தாக்கியது.

உம்மா காய்ச்சும் கொதிபாலையும் அம்ஜிது அவ்வப் போது குடித்திருக்கின்றான்தான். ஆனால் இதுபோல அது என்றுமே இருந்ததில்லை.

“அம்ஜிது எனத்தியன் இந்டக்கி ஊட்டுக்குள்ள பூந்து கொண்டு... வெளாடப் பொகல்லயா?”

உம்மா இப்படிக் கேட்டுக் கொண்டு வருவாளென்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“இந்டக்கி பராத்து நளேன் உம்மா. வாப்பும்மா மெளத் தாகாமீந்தா இந்டக்கி எத்தின ரொட்டிப் பங்கு வந்தீக்குமன்?”

அம்ஜிது கவலைப்படுவதில் அர்த்தமிருப்பது ஆமினும் மாவுக்குத் தெரியும். குடும்ப வட்டாரத்தில் சின்னதுகளெல்லாம் வாப்பும்மாவைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கும் காலகட்டம் இதுதான். பிரிவின் சோகம் இந்த நேரத்தில்தான் அவர்களுக்குப் புரியவும் முடியும்.

‘ஓ.... மகன்.... மூத்த மனிசியோன்டு ஊடுவாசல்ல நிக்கியது எவளவு பரக்கத்தன். எவளவு ஒதவியன். அந்த மனிசிய அல்லா சொர்க்கவாதியாக்கி வெக்கோணும்’

உம்மாவின் வார்த்தைகளில் நிதானமும் மெல்லிய கவலையும் இழையோடியது.

“உம்மா நீங்கதானே வாப்பும்மக்கு ஒரே ஏசிய. இங்க நின்டுக்கொண்டு சல்லிசாமனெல்லம் மத்தப் புள்ளையளுக்கு அனுப்பியென்டிய. வாப்பும்மா எனத்தசரி சென்னா நீங்க கணக் கெடுக்கியேமில்ல”

அம்ஜிதின் மனப்பதிவுகள் ஒலிநாடாவாய் கிளர்ந்தது. எதிர்பாராத மின்னதிர்ச்சி அவளுக்கு. ஆத்திரம் ஆவேஷம் எல்லாமுமாய்....

‘பொத்துடாவாய, மெளத்தாப் போன மனிசரட நலவப் பேசியல்லாம பொல்லாப்பப் பேசியல்ல.... கொட்டமுத்தின பேச்சிப் பேசினா வாயச் சுடுகிய தெர்மா?’

உம்மாவுக்கு இவ்வளவு கோபம் வந்ததையும் இவ்வளவு

அதிர்ந்து பேசியதையும் அவன் இதற்கு முன்பு பார்த்ததே யில்லை.

தப்புத் தவறுகள் செய்து உம்மா, வாப்பாவிடம் மாட்டிக் கொண்டு அடிடதை வாங்கும்போதெல்லாம் அவனை அரவணைத்து ஆறுதல் சொல்வது அந்த வாப்பும்மாதான்.

இன்று அவன் அனாதையாகிப் போனான்.

வாய்மீனை என்னி வாய்மீனா காவா
வாய்மீனை என்னி வாய்மீனா காவா

நிலையம் முன்னால் கூட சிறுவர்கள் தீவிரமாக விடுதலை போடுவது என்று அறியப்படுகிறது. இது குறிப்பாக குழந்தைகளுக்கு விடுதலை போடுவது என்று அறியப்படுகிறது.

சூடு மலை சூடை நூறு

“இ ன்னும் உடுப்பு வந்து சேரல்ல”

ஏகப்பட்ட வேலைகளுக்கு மத்தியில் இடையில் குறுக்கிட்ட வசந்தி மிஸ் இப்படிச் சொல்லிப் போனது அவரை என்னவோ செய்தது. பொருந்திவிட்ட விடயமல்லவா?

புதுமணப் பெண்களை அவங்கரிக்கும் வெள்ளி நெடுபிடவை ஒன்று வேண்டும். இதைத் தேடிக்கொள்வது அவ்வளவு பெரிய காரியமாக ஜவாத்ஸேருக்குப் படத்தில்லை. சிலவேளை நுவைஸா மிஸ் தேடிவைத்திருப்பார் என்ற நம்பிக்கை வேறு.

கலைவிழாவுக்கு இன்னும் மூன்றே நாட்கள்தான். நிகழ்ச்சிகளில் பங்கேற்கும் மாணவர்கள் அதற்குப் பொறுப்பான ஆசிரியர்களுடன் பயிற்சியில் மூழ்கியிருந்தனர். பாடசாலை அலங்கரிப்பு வேலைகளும் படிப்படியாக முன்னேறி வந்தன. பெரும்பாலும் அழைப்பிதழ்கள் கூட அனுப்பியாயிற்று. மேடையொன்றுதான் பாக்கி. அது ஒப்பந்த அடிப்படையில் வெளியாரின் பொறுப்பு அல்லவா!

“‘மிஸ் இங்க வாங்கொ’’

நுவைஸா மிஸ்ஸின் தலை தெரிந்ததும் சற் றே மனம் லேசாகியது அவருக்கு.

“எங்கியன் பொடவ? இன்னம் ரெணுமூனுநாள்தானீக்கி”

மறந்துவிடவில்லை என்பதை அந்தச் சிரிப்பு வெளிக் காட்டியது. ஆயினும் வார்த்தைகள் எதுவும் வரவேயில்லை.

“சிரிப்பு சரிவாரல்ல. பொறுப்பெடுத்த விஷயத்த செய் யோணும். இல்லாட்டிகடசிடைமிலகரச்சல்”ஜவாத்ஸேர் சற்று அழுத்தமாகத்தான் சொன்னார்.

“அது சரிவாரல்ல ஸேர்” - கூடவந்த ரியாஸா உண் மையை உடைத்தாள்.

ஜவாத்ஸேரின் கண்கள் குத்திட்டு நின்றன.

“ஊருல எல்லாருக்குமே தெரிஞ்சிட்டு ஸேர். தமிழக குட்டிக்கு உடுப்பாட்டத் தரேலுமான்று கேக்கியாங்க. நான் எத்தினயோ பேருக்கட்ட கேட்டுப் பாத்த”-நுவைஸா மிஸ் இதை எப்படிச் சொல்வதென்று தெரியாமல்தான் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஓ....” நெற்றியில் கையடித்துக் கொண்டார் ஜவாத்ஸேர்.

“மன்னிச்சிக் கோங்க ஸேர்”

இருவரும் தங்களுக்குள் அதைப்பற்றிப் பேசியபடி திரும்பி நடந்தனர்.

அவரின் தலை திரும்பிவிட்டது. ஒரேயொரு ஆடைக்காக இவ்வளவு நாள் சிரமப்பட்டு பழக்கிய நிகழ்ச்சியை ரத்துச் செய்துவிட முடியுமா? வசந்தி மிஸ் மிகுந்த ஆர்வத் தோடும் முயற்சியோடும் இதில் ஈடுபட்டார் என்பது அவருக்கல்லவா தெரியும். அந்தப் பிள்ளைகளுடைய மனநிலை.... எதிர்பார்ப்பு இவற்றையெல்லாம் ஒரேயடியாக தகர்த்துவிட முடியுமா?

ஜவாத் ஸேர் தனிப்பட்ட முறையில் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளும் கூட அதே காரணத்தால் நிறைவெய்தவில்லை. இந்தப் பெரிய ஊரிலிருந்து ஒரேயொரு உடுப்பு தேடிக்கொள்ள முடியவில்லையே! ஆனாலும் அவர் சோர்ந்துவிடவில்லை.

திட்டமிட்டதுபோல் விழா ஆரம்பமாயிற்று.

பாடசாலைத் திடல் நிரம்பி வழிந்தது. மேடை வர்ண விளக்குகளால் பிரகாசித்தது. சம்பிரதாய உரைகள் மிகச் சுருக்க மாக நிகழ்ந்து முடிந்தன.

கலைநிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாயின. அவி மாஸ்டரின் கோலாட்டம், களிகம்பு, ரபான் நடனம் முதலான பாரம்பரிய நிகழ்ச்சிகள் இல்லாவிட்டால் கலைவிழாவே இல்லைதான். ஹம்ஸா மாஸ்டரின் நாடகம், ஸப்வானின் நகைச்சவை அம்சங்கள், ஸாம்ரியின் சமூகச் சித்திரம் இப்படித் தொடராக அரங்கேறின. இருந்தும் எல்லோரது மனதிலுமே புதிய ஏதிர்பார்ப்பு...

மேடையிலே வர்ணச் சமூர்சி ஓளிர்ந்தது. பின்னணி இசை முழங்கியது. கட்டுக்கோப்பான வெள்ளை நெட் உடையில் ரேணுகாவும் ஜாஸியாவும்தான்.

“ஆடும் மயிலே பாடும் குயிலே வாராயோ....”

புதிய ரசானுபவத்தில் எல்லோரும் மூழ்கினர். பரதநாட்டி யப் பாணியிலான நடனம். வித்தியாசமான சுவைப் பரவல். கைதட்டல் மேலேமேலே உயர்ந்தாலும் தண்ணீர் குடித்தும் தாகம் தீராத நிலை.

தொடர்ந்து நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெற்றபோதும் ஆளுக்காள்

ரேணுகாவின் நிகழ்ச்சியைப் பற்றியே மகிழ்ச்சி தெரிவித்துக் கொண்டனர். மீண்டும் ஒருமுறை பார்க்கக் கிடைக்காதா என்ற ஏக்கத்துக்கு விடையாக....

‘வந்திருக்கின்ற பிரமுகர்களதும் ஊர் மக்களதும் வேண்டு கோருக்கின்றங்க இதோ மீண்டும் மேடையில் ஆடும் மயில்....’

கரகோசம் முட்டிமோதி எதிரொலித்தது.

வர்ணச் சுழல்ளவி மேடையில் வியாபித்தது.

‘ஆடும் மயிலே பாடும் குயிலே வாராயோ....’

நடனம் ஆரம்பித்ததும் நிசப்தம் வேறு அரங்கேறியது.

கலைவிழா நிறைவடைந்தால் ஏற்பட்டாளர்களின் வேலைகள் ஆரம்பித்துவிடுமல்லவா.

ஜவாத் ஸேருக்கு பூரண மனத்திருப்தி. நிம்மதிக் காற்றைச் சுவாசித்தபடி ஒரு பக்கமாக ஒதுங்கி நின்றார்.

‘ஸேர் எப்பிடிச்சரி நடத்தி முடிச்சிட்டங்க’

நுவைஸாவும் ரியாஸாவும் நெருங்கி வந்தார்கள்.

‘இந்த ஊரில் பொறந்து வளந்து ஹச்சர்மாரா வேல செய்த. ஒரு உடுப்பு தேடித்தரேலாப் பெய்த்த’

‘மெய்தான் ஸேர்.... நீங்க ஒங்கடுரால....’

‘ஓ...ஓ... எங்கட தங்கச்சீட உடுப்புத்தான்’

‘ஆ... புதிசா கலியாணம் நடந்தென்டு சென்ன... எப்பிடம் விஷயத்த செல்லாமத்தான் கொண்டதீக்கும்?’

‘மெய்தான்’

ஜவாத் ஸேர் உண்மையை ஏற்றுக் கொண்டது அவர் களுக்குப் பெரிய திருப்தியைக் கொடுத்தது.

‘எப்படியோ ரேணுகாக்கு பெரிய கௌரவம் கெடக்சிட்டு. நாங்க பட்ட கஷ்டத்துக்கு அதொன்டேபோதும்..’

ஒரு மாணவிக்குக் கிடைத்த உயர்ச்சியாக மட்டுந்தான் அவரால் அதைப் பார்க்க முடிந்தது.

“ரேணுகா”

“என்னம்மா?”

“உன்னப் பத்தித்தானே ஊருல எல்லாரும் கதைக்கிறாங்க... அன்னக்கி பாக்க முடியாமல் போனவங்களெல்லாம் அவங்க வீட்டுக்கு கூட்டிட்டு வரச்சொல்றாங்களே...” - செல்லம்மா பெருமை பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டாள்.

“ஓமம்மா.... கூப்பிடுறப்போ போகாமலிருக்கவும் முடியல்ல. இன்னக்கி சாப்பிட்டிட்டு போகப் போறன்”

“அதுக்கென்ன போ போ”

அம்மாவின் அனுமதி அவருக்குத் தேவையாக இருக்க வில்லை. இருந்தாலும் இப்போது சந்தோஷமாக இருந்தது.

இது ஒரு தொடர்க்கதையாகுமென்று அவள் நினைக்கவே யில்லை.

அன்று வகுப்பில் வைத்து ஜாஸியாதான் சொன்னாள்.

“ரேணுகா... எத்தினயோ எடத்தில ஒன்னக் கூட்டிக் கொணுவரச் செல்லியாங்க....”

“அப்படியா... முந்தி ஒரு பெரிய எடத்துக்குத்தான் பொகோணும்” ரேணுகா சாதுர்யமான கருத்தொன்றைச் சொன்னாள்.

“ம.... அப்பிடியென்டா ‘ரிபாயாஸ்’ மொதலாளி... அவங்கட ஊட்டுக்குப் போமா.... எத்தினயோ தரம் அவங்க சென்ன...”

“எனக்கிட்ட உடுப்பில்லை....”

“அவங்க உடுப்பு தந்தாத்தான் நாங்க ஆடிய.... சரியா”

“சரி”

ரேணுகாவுக்கு இந்த நடனம் எல்லாம் புதிய விஷயமல்ல. அவள் மூன்று நான்கு வயதிலிருந்தே தெருவில் ஆடிப் பழகியவள்தான்.

நகர சுத்தித் தொழிலாளர் குடும்பமொன்றில் முனியாண் டிக்கும் செல்லம்மாவுக்கும் மூன்றாவது மகளாகப் பிறந்தவள் அவள்.

மையவாடிப் பக்கமாக அவர்களது குடியிருப்பு.

நாலைந்து சிறிய சிறிய வீடுகள். மணல் தரையில் களி மண்ணால் எழுப்பப்பட்ட வீடுகள். கிடுகுக்கூரைகளை மரக் கம்புகள் தாங்கி நிற்கும். உள்ளே எப்பொழுதும் இருட்டு.

அவர்களது பிரத்தியேகமான ஒரேயொரு வருமானம் ஆடு, கோழி வளர்ப்புத்தான். வாழ்க்கைத்தரம் உயரவேண்டு மென்ற எந்த அக்கறையும் அவர்களுக்கில்லை. வருமானத்திற் கேற்ப வாழ்க்கையோட்டம். காலையில் ஓவ்வொரு ரோட்டுக் கும் மும்மூன்று பேராகதள்ளுவண்டி சுகிதம் தங்களது வேலையை ஆரம்பித்தால் பகலாகும் போது அன்றைய கடமை முடிந்து விடும். ஆண்கள் பெண்களென்ற வேறுபாடு இருக்கவில்லை.

இருபது வயதில் ஒரு தனி ஊழியராகச் சேர்ந்த முனியாண்டியின் தகப்பனிலிருந்து ஆரம்பித்து ஐம்பதாண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட ஒரு வரலாறு அவர்களுக்குண்டு. யாருக்கும் தெரியாமல் திருமணங்களும் அவர்களுக்குள் நடந்துவிடும். சிங்களமும் செந்தமிழும் அவர்களுள் சங்கமம்.

‘கொழுப்பம் செய்யவான். செல்லம்மா புடிச்சி அந்தக்

கரத்தேல போட்டுக்கொண்டு போரொண்டும்’

இப்படிச் சொல்லித்தான் அங்குள்ளவர்கள் குழப்படிப் பின்னைகளைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவருவார்கள். அதற் கேற்ப செல்லம்மா தொள்தொள்வென்று கம்பீரமாக வருவாள். மூக்குத்தியும் தொங்குகாதும் கைநிறைய வெள்ளி வளையல்களும் வெற்றிலைக் குதப்பலுக்கூடாக விரியும் சிரிப்பும் நிச்சயமாக ஒரு பயத்தை ஏற்படுத்தத்தான் செய்யும்.

இரவிலே மேளம் கொட்டி அவர்கள் புராஜல் பண்ணுவ தாகவும் சிலவேளாகுடித்துக்கூத்தாடுவதாகவும் சொல்வார்கள்.

நோன்புப் பெருநாள் வந்தால் போதும் அவர்கள் எல் லோருக்குமே வாத்திய விருந்து படைத்துவிடுவார்கள். மாலை யாகும் போது மேளச் சத்தம் எங்கே கேட்குமென்று எதிர்பார்த் திருந்து வீட்டிலுள்ளவர்களெல்லாம் வீதிக்கே வந்துவிடுவார்கள்.

முனியாண்டியின் கழுத்திலே சமக்க முடியாதபடி பெரிய தொரு மேளம் தொங்கும். அது பும்பும் மென்று சத்தம் எழுப்பும். ராமசாமி மெல்லியதடியால் இரட்டை இணைப்பு மேளத்துடன் நிற்பான். மாரியப்பன் இரு கன்னங்களும் உப்பும்படி தலை யாட்டியபடியே நாதஸ்வரம் ஊதுவான். இதற்கு மேல் அவர்களிடம் வாத்தியங்கள் எதுவுமில்லை.

‘டிங்கிரி டிங்காலே’ முதல் ‘என்னடி ராக்கம்மா’ வரை காலத்திற் கேற்ப பாடல்கள் வாத்தியங்களுக்கூடாக துள்ளி விளையாடும்.

ஒவ்வொரு வீட்டுக்கு முன்னாலும் வந்து நின்று தங்களது மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் போது ஐந்தும் பத்தும் சில வேளை அதற்கு மேலாகவும் தம்பரின் கைப்பெட்டிக்குள் விழும்.

தாளத்துக்கேற்ப ஆடிக்கொண்டுவரும் சிறுமி, பொருத்த

மாக உடுத்தி முகம் நிறையப் பெள்டர் அப்பியிருப்பான்.

இந்த வரிசையில் வந்தவள்தான் ரேனுகா.

மூன்று ஆண்டுகளாக இப்படி அவள் தெருக்கூத்துப் போடுவதில்லை. ஏதோ சாட்டுக்கு நாலைந்து வகுப்பு படித்து விட்டு, குப்பைகூட்ட அவள் போகவில்லை. இப்பொழுது ஒன்பதாம் ஆண்டு படிக்கிறாள். திறமையாகவும் படிக்கிறாள்.

இந்தப் பழக்கத்தோடு நர்த்தகியை பண்பாட்டுத் தாரகையாக இனம்கண்டு மேடையேற்றியது யாழ்ப்பானத்து வசந்து மில்ஸ்தான்.

“ரேனுகா வந்து சாப்பிடு” - செல்லம்மாவின் அழைப்பு.

அவளுக்கு சாப்பிட்டு ஒடும் அவசரம்.

“ஆடும் மயிலே பாடும் குயிலே வாராயோ....”

ஓலிநாடா இசைபரப்ப மின்குமிழ்கள் ஒளிபாய்ச்ச ரேனுகா ஆடிக்கொண்டிருந்தாள். அவளுக்குத் துணையாக ஜாஸியாவும் ஆடினாள்.

ஸலீம் ஹாஜியும் அவர் மனைவியும் ஹாய்யாக அமர்ந்து ரசித்தனர். அவருடைய பிள்ளைகள் சூழநின்றனர். அயலவர் களும் நிறைந்திருந்தனர். ஹாஜியாரின் மகளின் கல்யாணத்துப்பு ரேனுகாவுக்கு எடுப்பாக இருந்தது. ஸீகுவின்ஸீகள் பளபளத்தன.

“சரியா பைஸ்கோப் காரியப் போலேதான்”

இடையிடையே சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

ஆடும் மயில் ஆடிக்கொண்டிருந்தது. விட்டால்தானே மீண்டும் மீண்டும் அவளை ஆடவைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இனி முடியாது என்பது போல் ரேனுகா அமர்ந்துவிட்டாள். அவனுக்கு குளிர்பானமும் கேக்கும் வருந்தி வருந்திக் கொடுத்தார்கள். அவள் வெட்கப்பட்டு வெட்கப்பட்டு சாப்பி நூம்போது ஒரு புதுமணப் பெண்ணைப் போல காட்சித்தாள்.

வீட்டுப் படிக்கட்டுக்குமேல் ஏறாமல் கதைத்துவிட்டுப் போகும் செல்லம்மாவின் மகள்தான், இப்படி நடுவீடுவரை வந்து தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு ஆடுகிறாள் என்பதை எல்லோருமே மறந்துதான் போனார்கள்.

“ரேனுகா எங்க டூட்டுக்கு எப்பேக்கன் வார?”

யாருக்கு அவள் பதில் சொல்வது!

“வாரன் வாரன்”-என்று சமாவித்தாள்.

உண்மையில் எத்தனை வீடுகளில் இப்படி ஆடிவிட்டேன் என்பது அவனுக்கே தெரியவில்லை. இன்னும் எத்தனை இடங்களுக்கு ஏற வேண்டுமென்பதும்கூட அவனுக்குப் புரியவில்லை.

“சரி மிச்சம் சந்தோஷம் இந்தா”

வீட்டுப் பொம்பிளை கொடுத்த பரிசுப்பொதியை எடுத்த படி சிரித்தாள் ரேனுகா. ஜாஸியாவுக்கும் இன்னொரு பொதி.

இப்படியெல்லாம் கொண்டுபோய் அடுக்க அவள் வீட்டில் சோகேஸ்கள் எதுவுமே இல்லை. மேசைக்கடியிலும் அங்கு மிங்குமாக அடுக்கியடுக்கி....

“ரேனுகா போமா” ஜாஸியாதான் கேட்டாள்.

ரேனுகா விடைபெற்றுக் கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

“ரெண்டுபேரும் எங்கடூட்டுக்கும் வரோணும்”

மேலும் ஒரு விண்ணப்பம்.

அதனுடே நேற்று மாலை அவள் வீட்டில் ஒலித்த அம்மா

வின் குரல் மீண்டும் அவளது காதுகளில் எதிரொலிப்பது போல...

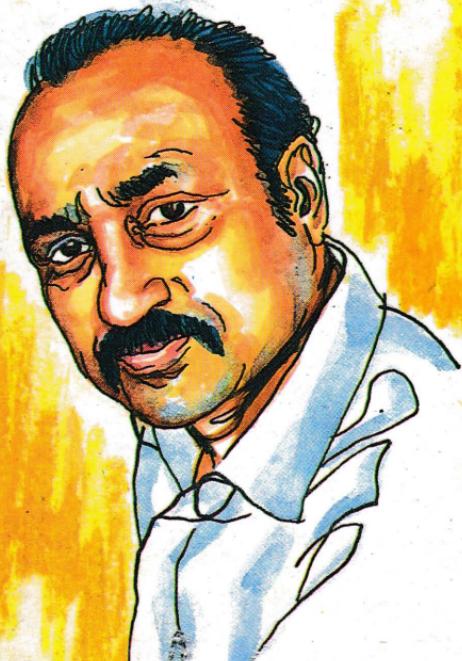
“என்னங்க... ரேனுகா கொண்டு வார சாமான் கள் கொண்டு போய் வித்து வித்து இப்பிடி குடிச்சிட்டு வந்து கூத்தாடுறீங்க...வெட்கமாயில்ல”

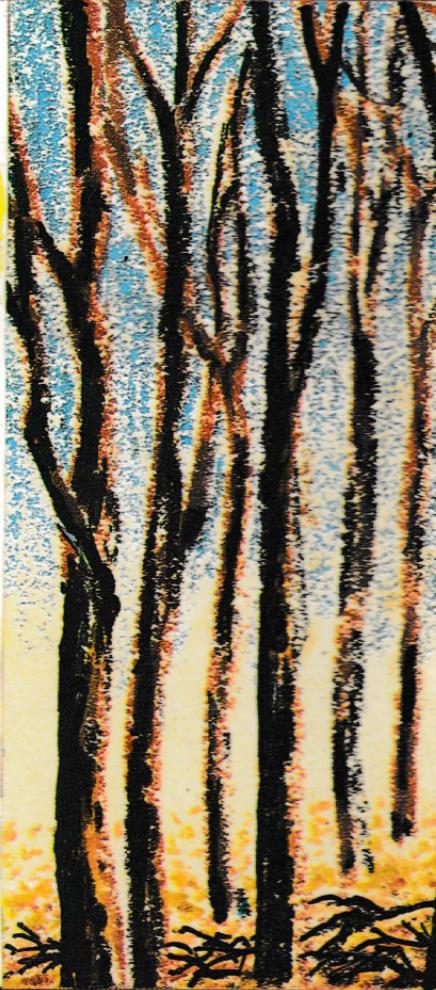

..... இலக்ஷியப் படைப்புகளின் உருவுள்ள
தக்கமாற்றங்கள் இயல்பானதே. குறித்த கட்டுக்கோப்
பொன்றை கட்டிக் காக்கவேண்டிய தேவை இருக்க
முடியாது. காலம் தன்போக்கில் அதனை மாற்றி வழி
நடாத்தி வந்துள்ளது.

ISBN : 955-95926-3-7

MGW

MASS GRAPHICS MEDIA
63, MOSQUE ROAD, BERUWALA, TEL 034-76929